JUDE MACE

Mai presus de diamante

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Romy aruncă pe pământ cheia universală și-și privi cu atenție degetele murdare de unsoare, cu un aer dezgustat. Oare de ce trebuia ca un buldozer nou să facă pe neașteptate pană într-un asemenea loc, sub un soare de plumb?

Simți picăturile de transpirație care îi udaseră fruntea și-și puse mâna în fața ochilor, scrutând cu atenție orizontul, în speranța de-a vedea trecând un camion. Hotărât lucru, norocul nu-i zâmbea deloc...

Era o tânără femeie de douăzeci și doi de ani, frumoasă, cu ochi albaștri îndrăzneți și buze pline, senzuale. Își ascunsese părul lung, negru și ondulat, sub o șapcă ce avea un cozoroc mare, pentru a-l proteja de soare și de praf. Silueta subțire se pierdea într-o salopetă decolorată și acoperită de pete de unsoare.

Parcurse cu privirea peisajul, care de acum va fi tot universul ei și care începea să-i fie familiar: micul oraș minier cu casele sale albe și grădinile suspendate pe coasta colinei și imensul zăcământ de pietre prețioase delimitat de kilometri de sârmă ghimpată.

Sosise de la Londra cu o săptămână mai înainte și luase trenul de Pretoria, capitala Africii de Sud, până la Vukasi, cel mai mare complex minier din Transvaalul de Nord. Aici se afla departe de capitală, de bulevardele late și de zgârie-nori. Cât vezi cu ochii se întindea savana, platoul deșertic vast, străbătut de hoarde de animale sălbatice.

Un nor de praf la orizont o făcu să încrunte sprâncenele: două siluete călare traversau foarte repede savana și schimbară direcția spre ea. Romy își reluă munca și se strădui să pună la loc cureaua de transmisie a motorului. În clipa în care se îndreptă, frântă de oboseală, se auzi interpelată de o voce feminină.

– Bună ziua! Merge treaba?

Romy înălță capul și clipi din ochi, orbită de lumina puternică. O femeie tânără, cu un păr roșcat bogat, călare pe un armăsar înfocat, negru ca smoala, o observa cu un aer ironic. Romy recunoscu mutra bosumflată și zâmbetul puțin plictisit al Lilei Harwood.

– Ei bine, Todd! exclamă ea cu voce tare și disprețuitoare, nu spuneai că nu crezi decât când vei vedea cu propriii tăi ochi? Iat-o, prima noastră femeie mecanic! Le-am vorbit deja despre dumneata tuturor prietenilor mei, reluă ea, întorcându-se spre Romy. Todd rămăsese sceptic, de aceea l-am adus până la dumneata.

– Sunt foarte flatată, replică tânăra femeie, care tocmai întâlnea pentru prima dată ochii de culoare verde deschis ai lui Todd Dillman.

Cu mâinile așezate pe grumazul calului, el o cerceta pe Romy cu curiozitate. Aceasta profită pentru a-l măsura la rândul său, fără nici o jenă. Avea frumusețea sălbatică a

bărbatului care trăiește în aer liber, pometi proeminenți, un nas drept și fin și o bărbie mândră care părea să lanseze permanent o provocare lumii.

– Domnul Dillman locuiește foarte aproape de aici, făcu Lila în loc de prezentare. Oh, apropo, este englez, la fel ca dumneata.

– Este mult timp de când n-am fost în Anglia, spuse Todd cu o voce profundă, puțin tărăgănată. Sunt mai mult de zece ani de când trăiesc în Transvaal. Pe vremea aceea nu era angajat oricine în scumpa noastră țară, mai ales într-un domeniu atât de specializat ca al dumneavoastră, adăugă cu un ton zeflemitor.

– Ar trebui să vă interesați ceva mai îndeaproape despre ceea ce se întâmplă în Anglia, domnule Dillman. Ați fi surprins de schimbare, replică Romy, întorcându-i cu ostentație spatele.

După un an de practică în această meserie, ajunsese să se obișnuiască în cele din urmă cu reacțiile meschine ale colegilor bărbați, dar modul în care îi vorbea acest bărbat o irita în cel mai înalt grad.

– Avem chiar femei căpitan în marină, îl ironiză ea.

– Dumnezeu să aibă milă de marină, oftă acesta ridicând ochii spre cer.

Romy cotrobăi cu ciudă în cutia de scule.

– Cred că înțeleg că nu sunteți deloc pentru egalitatea sexelor, domnule Dillman... Vă este cumva teamă să nu fim mai bune decât dumneavoastră?

– Cu siguranță, nu! Dar femeile ne-au adus întotdeauna o mulțime de necazuri și...

– Haideți, calmați-vă amândoi, interveni Lila, care părea vizibil amuzată de schimbul usturător de cuvinte. Vei vedea,

Africa este o țară a bărbaților, reluă ea, adresându-i-se în mod direct lui Romy. Îți va fi foarte greu să-i convingi de aptitudinile dumitale.

– Oh, nu caut să conving pe nimeni, ripostă tânăra femeie cu o urmă de amărăciune.

Era nerăbdătoare ca cei doi călăreți să se hotărască în sfârșit să se întoarcă din drum. Pentru a se calma, începu să-și curețe sculele cu o cârpă. Dar Todd Dillman nu părea deloc dispus să plece. Se aplecă pe oblâncul șeii pentru a-și mângâia calul pe cap.

– De fapt, ce nu merge în această mașinărie strălucitoare? Să nu-mi spuneți că este deja în pană!

– Oh, probabil o piuliță dislocată de vibrații, replică Romy cu calm.

În realitate era furioasă, deoarece nu reușise să pună mâna pe o cheie tubulară de un bun calibru. Fusese întotdeauna foarte distrată și deseori fusese obligată să-și răstoarne trusa de scule pentru a găsi diferiții clești de care avea nevoie. În plus, senzația de-a fi observată, judecată, spionată, ajunsese s-o exaspereze. Se ridică și-i aruncă o privire încărcată de mânie.

– Ce faceți în viață, domnule Dillman?

– Sunt arhitect peisagist, declară acesta cu o siguranță calmă, continuând să cerceteze cu o privire amuzată dezordinea acceptată de tânăra femeie.

– Todd se ocupă de redesenarea planurilor grădinilor Rosedale și de a crea noi spații verzi, explică Lila.

Romy auzise vorbindu-se de Rosedale, reședința familiei Harwood, situată la câțiva kilometri de ieșirea din Vukasi. De pe drum, se zărea un castel în stil olandez, înconjurat de ziduri de dimensiuni respectabile.

– Prin urmare, face să crească floricele? făcu ea cu un zâmbet sarcastic la adresa călărețului.

Apoi, descoperind în sfârșit cheia pe care o căuta de zeci de minute:

– Ei bine, dacă Africa este o lume a bărbaților care cultivă floricele, n-am de ce să-mi fac griji!

Calul Lilei începu să tropăie de nerăbdare și frumoasa amoazoană păru să fie brusc dezinteresată de noua tehniciană de la mină.

– Pornisem într-o mică plimbare spre sud. Dacă nu te deranjează, Todd, mi-ar plăcea să pornim într-acolo foarte repede.

– Dați-i drumul, nu vă reține, bombăni Romy printre dinți, adâncindu-se din nou în munca sa.

Lila făcu stânga-mprejur cu armăsarul său, urmată de Todd Dillman, care-i aruncă tinerei femei o privire furioasă înainte de a-și îndemna calul la galop. Romy îi privi depărtându-se, cu un oftat de satisfacție: până la urmă nu se descurcase atât de rău. Îi arătase că o femeie era în stare să se apere cu umor...

Ce legături puteau fi între Lila Harwood și acest personaj grosolan? Probabil se vedeau foarte des, deoarece Todd Dillman lucra pentru tatăl Lilei. Erau oare prieteni... sau iubiți? Romy ridică din umeri; n-avea nici o importanță.

Luând cheia enormă, începu să strângă cu energie buloanele pe care le înșuruba înainte de sosirea celor doi călăreți. După o jumătate de oră de efort, treaba era făcută. Extenuată, Romy se ridică, având o licărire de victorie în ochi. Și-l imagină atunci cu exactitate pe Todd Dillman revenind și remarcând că mașina uriașă fusese reparată. Acest gând îi readuse buna dispoziție. Porni utilajul și plecă la drum prin acel pustiu pietros, care semăna puțin cu un crater lunar.

Mina se compunea din zeci de cariere deschise și albătrui la suprafața savanei. Toată ziua, într-un vacarm asurzitor, excavatoare hidraulice, buldozere și mașini ce înlocuiau lopețile, antrenau tone de piatră, de nisip și de pietriș ce conțineau diamante. În apropiere, se înălțau uzinele de retratare și de recuperare; puțin mai departe, înecate în praf, se vedeau acoperișurile caselor minerilor. Un adevărat orășel se formase în jurul zăcământului, cu magazine, o autoservire mare, cinematograf și cafenele. Aici locuia Romy, într-un bungalou modest de două camere, ce da spre o grădină mică.

Lăsă buldozerul la intrarea uneia dintre camere și luă camioneta de serviciu pe care o folosea în fiecare zi pentru a se deplasa în interiorul minei.

Ajungând pe șantierul unde fusese trimisă în această zi, Romy înțelese imediat că ceva nu era în ordine. Uriașa sapă mecanică, ce putea ridica de obicei aproape șase tone de minereu la fiecare vânturare, avea acum un randament absolut derizoriu.

– Văd că încep necazurile, Abraham, spse ea strângând mâna șefului de echipă, venit s-o salute. Unde este George Bonnell?

– Șeful a venit adineaori și a plecat foarte repede, ca de obicei, făcu Abraham zâmbind. Totuși, pana poate fi serioasă: un cablu răsucit... Asta este foarte neplăcut...

– Mă duc să-i spun două vorbe despre asta, exclamă Romy.

Cu buzele strânse, urcă din nou în camionetă, demară ca din pușcă și plecă în căutarea unei cabine telefonice. Inutil să-l caute pe George, știa unde se afla.

Trebuia să urle în aparat pentru a se putea face auzită de secretară, atât de asurzitor era zgomotul mașinilor. În sfârșit, recunoscu vocea care graseia a lui George Bonnell.

– Ce mai faci, micuțo?

– Ascultă, domnule, cureaua de transport nu va întârzia să se rupă. Ți-am semnalat asta acum trei zile, făcu Romy, enervată.

– Desigur, micuțo, dar am avut alte treburi mai urgente de rezolvat.

Să umble de colo-colo prin baruri, să joace cărți, să-și ambaleze la maximum motorul motocicletei! se gândi Romy, bătând nerăbdătoare cu degetele în telefon.

– Îmi promisesei o revizie totală...

Vocea de la capătul firului se crispă ușor.

– Ascultă, îți las dumitale grija de-a te ocupa de asta. Vei găsi toate informațiile necesare în revistele tehnice ce-ți acoperă biroul.

– Știi foarte bine că n-am autoritatea să întrerup producția, ripostă Romy cu necaz. Dumneata ești șeful șantierului și... Alo, mă auzi?

Zgomotul forezei automate le acoperi complet conversația.

– Dacă asta continuă, reluă ea urlând în receptor,vei fi responsabil de o catastrofă...

La celălalt capăt al firului era liniște.

– Bun, oftă George, așteaptă-mă, sosesc.

Zece minute mai târziu, Romy văzu venind legănându-se un jeep, care se opri lângă ea, într-un scrâșnet de pneuri. Bărbatul care coborî din el măsura probabil un metru nouăzeci și doi de centimetri. Tenul roșcovan și înfățișarea apatică lăsa să se presupună că nu era doar după un pahar de bere. I se adresă lui Romy cu un zâmbet dezarmant.

– Ei bine, micuțo, ce se întâmplă? Înțelege-mă, nu pot fii peste tot în același timp...

Respirația îi duhnea a alcool, dar Romy se prefăcu că-i acceptă scuzele.

– Am examinat de asemenea și roata troliului, reluă ea, ca și când își continua discuția telefonică. Trecerea la nivelul punctului de fixare mă neliniștește foarte mult. Se încălzește.

– Atunci, problema este gravă, făcu el pe un ton vesel. Să mergem să aruncăm o privire.

În timp ce glumea cu muncitorii, el începu să repare roata slăbită a scripetelui. Mâinile enorme manevrau sculele cu o precizie uimitoare. George era un tehnician fără pereche, dar puțin prea predispus la băutură și, în consecință, coleric și agresiv. Romy se întreba cum se putuse descurca pentru a-și păstra postul, proprietarul minei având reputația de-a fi ferm în principii.

Ea îl ajută în timpul unei părți a după-amiezii, apoi fu chemată să repare o mașină automată de triat, în atelierul de pregătire al minereului, și cureaua unui transportor automat de materii prime, la uzina de retratare. Când încheie ziua, soarele era deja foarte jos la orizont. Enormul glob de foc, portocaliu, răspândea peste savană o culoare caldă arămie și aurie, care îi dădea aspectul unei tapițerii vechi, țesută într-o estompare treptată de brun și ocru.

Era ora preferată de Romy. Aerul era înmiresmat de la florile de salcâm și greieri invizibili cântau în ierburile înalte. Ajunsă în birou, tânăra femeie își scoase șapca și salopeta de lucru și încercă să-și curețe unsoarea de sub unghii. Înainte de a-și oferi plăcerea unui duș, trebuia să redacteze mai întâi raportul zilnic, apoi să copieze niște scheme de motoare, pentru a fi sigură că le cunoaște pe dinafară.

Răsfoia distrată o revistă tehnică atunci când o siluetă înaltă apăru în spatele ușii cu geamuri.

– Ia te uită, dumneavoastră aici? îi spuse lui Todd Dillman, în clipa în care trecu pragul. Vă previn că grădina zoologică s-a închis. M-am săturat să fiu privită ca un obiect curios.

– Ce păcat! Și eu care venisem să admir asul mecanicii.

Romy îi ignoră pe față remarca și se prefăcu că se duce să caute o carte pe etajeră.

– Așadar, ați reușit să reparați buldozerul, făcu el pe un ton ironic, plimbându-și distrat mâna peste rafturile de cărți. O clipă, am crezut că nu veți reuși.

– De obicei, nu lucrez pe acest tip de mașini, îi replică tăios. Sunt sprecializată în mecanică de precizie.

Se rugă ca el să nu înțeleagă acea frază ca pe o constatare a eșecului. Todd nu făcu nici un efort pentru a-și ascunde disprețul ironic pe care i-l inspira.

– Pot să cunosc motivul vizitei dumneavoastră, domnule Dillman? făcu ea, ștergând de praf coperta cărții.

– Dorința de a vă descoperi regatul...

Oare cum făcuse să depășească barierele de securitate? Paznicii făceau un control draconic pentru a împiedica intrarea oricărei persoane străine în mină, fără a fi dotată cu un permis de trecere.

– Coulton Kramer, proprietarul locurilor, îmi este vechi prieten, declară el cu bruschețe, ca și când i-ar fi citit gândurile.

Romy nu-și putea ascunde nemulțumirea. Acest bărbat se plimba în biroul său cu o dezinvoltură care friza familiaritatea.

– Este prima dumneavoastră slujbă? o întrebă rezemându-se de marginea mesei.

– Da, îi răspunse, fără să vrea să se piardă în amănunte.

Dacă măcar ar avea tupeul să plece! Dar nu îndrăznea să-și părăsească biroul înainte de program și mai voia să aranjeze niște hârtii.

– Aveam cel puțin vârsta dumneavoastră când am descoperit Africa, începu el. Veți vedea, este o țară absolut fascinantă, deși puțin derutantă la început.

– Oh, mă voi obișnui cu ea, făcu Romy pe un ton degajat, făcându-și vânt cu o revistă.

Atmosfera din birou devenise de nerespirat. Era numai căldura care o nemulțumea sau prezența copleșitoare a acestui bărbat?

El îi remarcă gestul cu o urmă de umor:

– Este primăvară. Așteptați să vină vara și vă veți putea într-adevăr plânge de căldură!

– Dumneavoastră ați supraviețuit, nu văd de ce ar fi altfel pentru mine...

Todd Dillman își îndreptă statura înaltă și se întinse, căscând.

– Ei bine, nu-mi veți vorbi iar despre egalitatea sexelor...

La fereastră apăru chipul rotund și negru al mecanicului care se ocupa de motoare Diesel. Îi întinse lui Romy foaia de pontaj.

– Mulțumesc, Zacharias. Un sfârșit de zi plăcut, îi spuse ea amabilă.

Bărbatul își duse două degete la șapcă, în semn de salut, și se îndepărtă, nu fără să-l salute cu respect pe Todd Dillman.

Romy se așeză din nou la birou, pentru a copia foaia de pontaj a lui Zacharias. Simțea privirea vizitatorului său măsurând-o cu insolență.

– Nu-nțeleg... făcu el cu o voce înăbușită, ca și când își vorbea lui însuși. Această siluetă frumoasă, aceste mâini fine, această gură senzuală... Ce plăcere aveți să vă petreceți zilele în praf și unsoare? Oare femeile tinere de astăzi nu mai doresc să se mărite și să aibă copii?

Romy lăsă repede capul în jos și se prefăcu că-și caută ceva într-un sertar. Dacă ar ști...

– Una n-o împiedică pe cealaltă, domnule Dillman, se strădui să răspundă, cu un aer degajat. Unele femei doresc o altă viață decât cea de mamă de familie, ștearsă, aruncată pe ultimul plan, împovărată de muncile casnice și supusă soțului și stăpânului...

– Cunosc melodia... Vremurile s-au schimbat, lăsă el să-i scape cu un dispreț înșelător.

Minerii, fericiți că și-au încheiat ziua de lucru, veniră să-și aducă foile de pontaj. Todd așteptă să se îndepărteze, apoi o întrebă pe Romy:

– Spuneți-mi, l-ați întâlnit deja pe Coulton Kramer?

– Domnul Kramer? exclamă Romy, surprinsă de această bruscă schimbare de subiect. Nu, nu-l cunosc. Mi s-a spus că trăiește închis în casă, sus pe colină. Puțini din oamenii de aici pot pretinde că l-au întâlnit.

– Este un om admirabil, reluă Todd. După studiile de geologie, a făcut pasiune pentru pietrele prețioase și a început să le caute sistematic în toată Africa. I-a luat aproximativ trei ani, timp în care a încercat să delimiteze o zonă în Transvaalul de Nord, unde trebuia să se afle cele mai frumoase filoane de diamante. Aceasta este perioada în care a contractat malaria, de care nu s-a vindecat niciodată cu adevărat. N-are decât șaizeci de ani, dar mărturisesc că i se dă mai mult. Săptămâna trecută a făcut o recidivă. Mi-a fost greu să-l conving să se

interneze în spital la Johannesburg. M-a însărcinat să vin să arunc din timp în timp o privire, să văd dacă totul merge bine. Să nu vă mirați că mă vedeți aici destul de des în timpul zilelor ce vor veni.

Tânăra femeie ridică spre el o privire neîncrezătoare.

– Vreți... să spuneți că-l înlocuiți pe domnul Kramer în timpul absenței?

Susținu fără să clipească privirea ironică a interlocutorului său.

– Dacă vreți...

Nici unul, nici celălalt nu lăsă ochii în jos. Romy simțea cum furia îi creștea, ca un val de nestăpânit. Ar fi vrut să-l pălmuiască. Oh, știa foarte bine ce gândea: de la prima întâlnire, Todd Dillman nu înceta să-i dea de înțeles că o femeie nu va fi niciodată egala sa.

În cele din urmă, întoarse capul prima și-și descărcă proasta dispoziție asupra ferestrei pe care o închise cu putere.

– Acum, domnule Dillman, spuse cu o voce de gheață, binevoiți să mă scuzați, dar după această zi deosebit de încărcată, mi-ar plăcea să mă întorc acasă.

Închise registrul într-un sertar, strânse câteva reviste pe care voia să le răsfoiască acasă și ieși din încăpere cu capul sus. În clipa când se pregătea să vâre cheia în broască, Todd o anunță cu o voce blândă:

– Nu v-am spus încă adevăratul motivul al vizitei mele. Venisem să vă invit la o mică reuniune pe care o organizez la mine, sâmbătă după-amiază. Veți putea cunoaște mai bine personalul minei...

Luată pe nepregătite, Romy nu știa ce să răspundă. Până la urmă optă pentru un refuz.

– Nu cred că va fi necesar, domnule Dillman. În ziua sosirii mele, șeful personalului și soția sa m-au invitat la un aperitiv la ei.

– La mine veți întâlni oameni mult mai simpli, dar foarte simpatici: mineri dintre cei mai experimentați, muncitori din echipa de foraj și de selecționare și încă mulți alții. Toată această lume mică visează să vă cunoască.

Romy își puse trusa de chei în poșetă.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar nu trebuie să vă dați osteneala să organizați toate astea pentru mine.

– Nu este un deranj, îmi face plăcere. Și apoi, Coult se bazează întotdeauna pe mine pentru a ura bun venit nou-sosiților. Pretinde că sunt mult mai diplomat decât el! De altfel, mă întreb dacă este totuși la curent cu prezența dumneavoastră... Cred că o sâmbătă după-amiază va fi ziua ideală pentru acest gen de mică serbare. Nu puteți rata casa mea: este ultima, înainte de drumul ce duce la aerodrom.

Remarcă tăcerea încăpățânată a tinerei femei.

– Vă sperie ceva?

– Nu, nu, voi veni, promit.

Orizontul căpătase o tentă de culoarea șofranului. Romy, uimită, se opri o clipă pentru a contempla cerul roșiatic.

– Spuneți-mi, cum vă înțelegeți cu George Bonell, șeful șantierului? o întrebă pe neașteptate Todd, care privea de câteva clipe profilul foarte pur și nasul mic, încântător, al tinerei femei.

– Foarte bine. George este un om de meserie; își stăpânește perfect munca. Sper să învăț multe de la el.

Todd izbucni în râs.

– Mințiți prost, domnișoară... De fapt, nu mi-ați spus numele de familie... George este un chiulangiu insuportabil; îndată ce vă veți cunoaște puțin mai bine, vă va lăsa toate treburile grele.

– Hotărât lucru, căutați să mă descurajați prin toate mijloacele, domnule Dillman.

– Nu, domnișoară. Vă pun la curent cu situația, atâta tot. Vă atrag atenția, printre altele, că George este un mare afemeiat.

– Acest gen de bărbat nu mă sperie, replică privindu-l drept în ochi. Și apoi, în salopetă nu risc mare lucru, adăugă ea râzând.

Todd nu răspunse și plecă grăbit în direcția opusă. Romy scoase un suspin de ușurare. Dintre toți bărbații egoiști și înfumurați pe care avusese ocazia să-i întâlnească, acest Todd Dillman era de departe cel mai odios! Făcea parte dintre acei indivizi detestabili, care își afișează superioritatea masculină. În cazul în care credea că o impresionează, se înșela amarnic. Ea îi va da de furcă!

Capitolul 2

Echipa de dinamitare lucrase fără întrerupere de la ora șapte dimineața. Terminaseră de fixat gropile ce conțineau capetele detonatoarelor. O sirenă stridentă avertiză toată lumea de pericol și fiecare alergase să se pună la adăpost. O liniște de moarte se lăsă peste mină. Formidabila deflagrație răsună brusc și enormul bloc de stâncă se făcu bucăți în aer, iar cerul se întunecă de un fum gros negru. Apoi vuietul detunăturii se liniști treptat și munca își putu relua cursul. Sapele mecanice, sondezele, forezele, se puseră din nou în mișcare.

„Lungă zi în perspectivă", se gândi Romy, care era deja toată transpirată. Bău puțină apă din ploscă și își umezi tâmplele cu o batistă udă.

În acea clipă, un tânăr bărbat se apropie de ea cu un pas șovăitor.

– Iertați-mă, domnișoară, sunteți asistenta lui George Bonnell?

Subțire, cu tenul palid, trăsături fine și sensibile, părea că de-abia a depășit douăzeci de ani. Privirea îi era tristă și neliniștită.

– Da, eu sunt, făcu Romy, puțin susprinsă.

– Mă... Mă numesc Darrell Simpson. Lucrez la manipularea mărfurilor. Am fost însărcinat să merg la gara din Wykveld, pentru a recepționa un lot de piese expediate pentru mașina de sortat automată. Mi s-a cerut să verific starea echipamentului la sosire. Mărturisesc că am mare nevoie de părerea unui specialist. Ați avea timp să mă însoțiți acolo?

– Imediat?

– Da, da, răspunse el grăbit. În sfârșit, dacă sunteți de acord, bineînțeles. I-am cerut permisiunea șefului personalului.

Romy era încântată. Ce fericire să poată scăpa câteva ore din acest infern!

– Presupun că vom avea nevoie de un camion. Te previn că al meu nu este prea confortabil! exclamă ea râzând.

O umbră de zâmbet se desenă pe buzele tânărului bărbat.

– Este adevărat? Acceptați?

– O mică plimbare prin savană și să casc puțin ochii la vitrinele magazinelor din Wykveld, nu-mi poate displăcea! Vino, camionul este parcat în fața biroului, spuse, scotocind în buzunar în căutarea cheii de contact.

Darrell Simpson porni pe urmele sale.

– Scuzați-mă dacă sunt indiscret, dar... sunteți englezoaică, nu-i așa?

– Exact.

– Și eu la fel. M-am născut la Canterbury, în comitatul Kent, adăugă cu o urmă de mândrie în voce. Sunt aici de două luni, dar cred că nu voi reuși să mă acomodez niciodată!

– Este curios, nu te-am văzut încă niciodată.

Ajunseră lângă camion. Darrell îi ținu portiera deschisă, în timp ce se instala la volan.

– Este normal. Sunt pretutindeni și nicăieri în același timp; servesc puțin de om la toate. Dar cred că nu voi găsi niciodată o muncă interesantă aici. Romy porni motorul. Acesta începu să tușească într-un mod îngrijorător, apoi acceptă să funcționeze, simțindu-se niște paraziți alarmanți și o permanentă vibrație în cabina din față.

– Înțelegi ce voiam să spun? făcu Romy, aruncându-i o privire tânărului bărbat.

– Înainte spre aventură! strigă acesta, întinzându-și picioarele lungi sub capotă.

Cu părul în vânt, Romy apăsă accelerația până la podea. De la sosirea sa, nu se simțise niciodată atât de fericită. Nu întârziară să ajungă la intrarea principală a minei, unde trebuiră să aibă răbdare zece minute, timp în care paznicii le verificară identitatea și le scotociră camionul.

Se avântară apoi pe drumul spre Wykveld. Curând văzură în oglinda retrovizoare dispărând șirul dublu de sârmă ghimpată, iar în fața lor se deschidea imensitatea sălbatică a savanei.

Ziua se anunța superbă. Amândoi se simțeau liberi și voioși, iar în cabina camionului domnea buna dispoziție. Merseră de-a lungul unui rând de bungalouri curățele, înconjurate de peluze proaspăt tunse și de arbuști înfloriți. Se întâlniră cu femei îmbrăcate în cămăși din pânză, lungi și largi, multicolore, cu încheieturile încărcate de brățări de aramă. Ca pretutindeni în Africa, copii mici se jucau goi în praf. Remarcându-l pe Darrel, începură să danseze și să-și agite mâinile.

– Ei bine, ai succes! S-ar spune că ești iubit de copii! exclamă Romy.

Tânărul bărbat ridică din umeri cu modestie.

– În clipele mele de răgaz vin aici și fac schițe. Pentru câteva monede, oamenii îmi pozează. Este numai pentru plăcerea mea personală, se grăbi el să adauge. N-am intenția să fiu cunoscut.

– Îți lipsește încrederea în dumneata, Darrell, îl dojeni Romy cu amabilitate. Este minunat să poți reda viața pe o pânză. Culorile acestei țări sunt atât de puternice și de contrastante, aproape că te dor ochii.

– Personal prefer să lucrez în tuș și în creion. Îmi place ca pe foaia mea să redau mișcarea. Oamenii de aici, mai ales femeile, au o grație atât de naturală. Tot corpul li se unduiește când se deplasează.

– Mie îmi place culoarea țipătoare a hainelor lor, care le pune în evidență pielea de abanos. Îmi place ocrul și roșul pământului conturându-se pe cerul albastru-vânăt, făcu Romy, cuprinsă de admirație în fața peisajului.

Merseră de-a lungul unui pod mic ce trecea peste un torent tumultuos, unica sursă de apă potabilă pentru locuitorii din regiune, apoi traversară o imensă exploatare agricolă, care furniza orașului minier legume și fructe proaspete.

Prin geamurile întredeschise pătrundea un vânt încărcat de un parfum înțepător și puternic.

– Este uimitor să te gândești că intrăm în vară, în timp ce în Anglia, este iarnă, murmură Darrell, visător. Seara, în camera mea, încerc să-mi imaginez bruma căzând peste pajiște. Uneori, în depărtare, se aude țipătul cucuvelei...

– Ți-e dor de casă, asta este, spuse Romy adresându-i un zâmbet amabil.

Această reflecție îl făcu să iasă din visare.

– Nu. Am venit din proprie voință să mă instalez aici. Nu sunt încă aclimatizat, atâta tot. Iată, priviți la dreapta, casa familiei Harwood...

Romy avu exact timpul de-a întoarce capul și de a zări ardezia acoperișului lucind în soare, apoi un viraj o făcu să dispară din vederea sa.

Poteca devenea din ce în ce mai impracticabilă. De fiecare parte se întindea masa unduitoare a ierburilor veștede din savană. Foarte departe, la orizont, se distingeau crestele fantomatice ale munților învăluiți într-o ceață mov. Boschete de coacăz-negru cu flori de un galben strălucitor, ofereau un uimitor contrast cu frunzele argintii de terminalia.

Darrell se instală mai confortabil, cu picioarele pe o canistră verde de ulei.

– Cu viteza asta, ne va trebui cel puțin o oră să ajungem la Wykveld, remarcă el cu umor.

– Da, și va trebui să faci cel puțin aceeași socoteală pentru întoarcere!

Romy mai fusese deja o dată la Wykveld, în compania lui George Bonnell, dar era mult mai plăcut să se întoarcă acolo furând câteva ore de muncă, în timpul zilei! Fură prinși de un curs de apă umflat, pe care de-abia îl trecură și, mai târziu, trebuiră să facă o oprire într-un mic sat pentru a umple radiatorul care se încălzise - nici unul dintre cei doi neavând ideea de-a lua apă când împinseseră camionul afară din torent!

Ajunseră totuși la Wykveld bine sănătoși, încântați de escapada lor și se duseră imediat la gara de mărfuri. Verificară dacă tot echipamentul comandat sosise bine și, în timp ce angajații încărcau camionul, plecară să facă un tur prin oraș.

Era un mic târgușor în care veneau să se aprovizioneze fermierii din regiune. Magazinele de pe strada principală erau pline de mărfuri.

Descoperiră o cafenea mică ai cărei pereți erau acoperiți cu plante agățătoare ornamentale. Terasa primitoare era împodobită cu o boltă de plante cu flori de un roșu carmin.

– Aș bea cu plăcere o bere rece, spuse Darrell, trântindu-se pe un scaun. Și dumneavoastră?

– Pentru mine același lucru, răspunse Romy cu voioșie.

Cei doi tineri își potoliră setea în tăcere. Darrell își termină primul paharul și-și aprinse o țigară.

– Ce-ai spune de un al doilea rând, Romy?

– Nu, mulțumesc. Nu la această oră. O bere îmi ajunge să-mi potolesc setea.

– Pe aici, oamenii beau berea ca pe apă!

Deodată își stăpâni o exclamație și își împinse însoțitoarea cu cotul.

– Nu visez! Privește cine trece pe acolo: Todd Dillman și logodnica sa. Nu ne-au văzut.

Romy se simți ușor iritată. Oare pentru că Darrell rostise cuvântul „logodnică", sau la vederea Lilei, strălucitoare, la brațul însoțitorului său? Acesta purta, înnodat neglijent în jurul gâtului, un fular din mătase roșie, a cărei culoare stacojie contrasta cu cămașa bej.

– Cred că este timpul să ne întoarcem, Darrell, spuse ea, ridicându-se brusc.

Tânărul bărbat o privi cu stupefacție.

– Deja? Dar de-abia am sosit!

– Este de mers un sfert de oră până la camion și apoi, drumul de întoarcere este foarte lung...

– Bun, bun, făcu el cu un oftat de resemnare. Romy se întrebă dacă, din întâmplare, îi văzuse cineva de la mină împreună la cafenea, apoi alungă această idee din minte. La urma urmei, acest amănunt n-avea nici o importanță.

Berea îi dezlegă limba lui Darrell, a cărei timiditate dispăru ca prin farmec. Stătură de vorbă ca și când erau cei mai vechi prieteni din lume.

– Dacă am avea timp, am putea face un tur pe la colinele povârnite; îndată ce te îndepărtezi puțin de potecă, se zăreau deseori turme de zebre și de bivoli și cu puțin noroc feline: lei și gheparzi. În timpul perioadei ploioase, animalele stau adăpostite, dar în sezonul secetos, setea le face să iasă din ascunzători și să parcurgă zeci de kilometri pentri a găsi apă.

Romy încetini cu prudență, trecând peste un pod mic de piatră, foarte îngust.

– Pari să cunoști bine regiunea, Darrell.

Pe buzele tânărului bărbat trecu un zâmbet enigmatic, puțin trist.

– Este adevărat...

– Nu te înțeleg. Susții că nu ești aici decât de două luni!

– Acum câțiva zeci de ani, familia mea a venit să se instaleze prin împrejurimi. Unii cultivau pământul, alții lucrau în mină. Dar în urma unei epidemii, bărbații au murit. Cele câteva femei care au rămas, s-au hotărât să-și facă bagajele și să se întoarcă în Anglia. Îmi amintesc că mi-am văzut mătușile plângând, vorbind despre această țară. După moartea soțului, bunica a continuat să se ocupe absolut singură de plantațiile lor de tutun, timp ce mai mulți ani. Astăzi are nouăzeci și trei de ani, dar sunt sigur că dacă bunicul ar fi încă în viață, n-ar ezita să se întoarcă aici.

– Pentru un bărbat tânăr, această țară oferă un mare număr de posibilități, observă Romy.

– Da, dacă ai ambiție și o idee precisă despre ce vrei să faci în viață. Aveam un coleg de colegiu care era nebun după navigație. Până la urmă a pus pe picioare o mică întreprindere de construcții de nave. Mi-a propus să mă asociez cu el. Am acceptat, dar nu eram motivat cu adevărat. Am abandonat...

Sărmanul Darrell! Deși îl compătimea mult, Romy nu se putu stăpâni să nu fie iritată de nehotărârea sa. De ce nu căuta să profite de orice șansă în loc să se închidă într-o așteptare prudentă?

La circa o sută de metri în fața lor, din spatele tufișurilor, se iviră două forme maro. Două antilope mici, delicate și agitate, care se opriră o clipă, stând la pândă, cu urechile ciulite.

– Privește! Sunt Duiker! exclamă Darrell. Cele mai mici gazele.

– Cât sunt de frumoase! Sunt complet îngrozite!

– Nu te teme, sunt obișnuite cu mașinile. Încetinește, vom încerca să ne apropiem.

Dar îndată ce văzură sosind camionul ce se legăna, antilopele înspăimântate fugiră în hățișul spinos, amândouă într-o lumină arămie.

Romy conducea încet, pentru a profita de peisaj și totodată pentru a ocoli șleaurile de pe potecă, dar deodată un claxon insistent o făcu să tresară. Aruncă o privire furioasă în oglinda retrovizoare.

– Încă un automobil care vrea drumul doar pentru el! exclamă apăsând pe accelerator.

Camionul făcu un salt înainte, dar celălalt vehicul era hotărât să-i depășească. Într-o străfulgerare, Romy văzu chipul Lilei Harwood la volanul camionetei. Fără îndoială o văzuse și Darrell, deoarece murmură pe un ton rece:

– Ar fi mai bine să-i lași să treacă.

– Mai ușor de spus, decât de făcut, bombăni Romy, care se lupta cu schimbătorul de viteze. Acest camion nu mai este tânăr. Este perfect pentru a rula cu treizeci pe oră, dar nu pentru a face curse. Reuși totuși să se dea într-o parte; Lila Harwood îi depăși făcând să urle claxonul, iar pasagerul său le adresă un mic salut cu mâna.

Romy era în culmea furiei.

– Ce tupeu!

– Oh, aici toată lumea conduce foarte repede, oftă Darrell, ca pentru a o scuza, ceea ce nu făcu decât să sporească mânia șoferiței.

– Oricum, exagerează!

– Lila adoră viteza. Își pilotează avionul personal, iar tatăl său, care îi satisface toate toanele, tocmai i-a oferit o mașină de curse. Este o minune că n-a făcut încă un accident.

– Pari să cunoști multe lucruri despre viața ei particulară, remarcă Romy.

– Într-o comunitate atât de restrânsă, bârfele circulă repede, spuse el, fără să-și dea seama de critica acidă a însoțitoarei sale. Cu siguranță, vei fi uimită să afli tot ce se întâmplă aici. Cea mai mare parte dintre soțiile inginerilor se plictisesc de moarte. În loc să-și caute niște ocupații interesante, joacă bridge și organizează ceaiuri dansante. În calitate de celibatar, sunt invitat cu regularitate, ca și George Bonnell. Cât despre Todd Dillman, să nu mai vorbim! Este răsfățatul doamnelor! Dar nu cred că apreciază în mod

deosebit acest gen de reuniuni. Și apoi, este doctorul Dunbar, medic la spitalul din Vukasi. Nu sunt foarte sigur de asta, dar mi se pare...

Romy îi aruncă o privire scrutătoare.

– Aceste povești nu mă interesează, Darrell, făcu ea pe un ton plictisit. N-am intenția să mă amestec în aceste lucruri. Am venit aici să muncesc și-mi voi păstra viața personală în afară de toate astea.

Tânărul bărbat ridică din umeri.

– Așa spune toată lumea la început, dar sfârșește întotdeauna prin a intra în joc...

– După toate aparențele, nu apreciezi această societate plăcută.

– Sunt destul de sălbatic din fire, răspunse el puțin jenat. Deseori am impresia că sunt un intrus. Și apoi, mă intimidează femeile... În schimb, te pot asigura că nu vei duce lipsă de pretendenți! adăugă râzând.

Trecură din nou prin fața domeniului Rosedale.

– Tatăl Lilei are o mină de aur în împrejurimile Johannesburgului, reluă Darrell, care, hotărât lucru, era la curent cu toate. A cumpărat acest muzeu vechi pentru a-și face o a doua reședință, dar este atât de ocupat că nu vine aproape niciodată aici. Lila l-a îndemnat pe tatăl său să-l angajeze pe Todd Dillman să refacă planurile parcului. Astfel, îl poate vedea de câte ori dorește...

Romy era fericită de-a se fi întors în sfârșit la Vukasi. Conversația lui Darrell începuse să ia o turnură deplasată...

Capitolul 3

Traversară o mică plantație de palmieri unde zburau păsări mici exotice, de un galben aprins, și grauri cu penajul albătrui, apoi zăriră în depărtare sinistra împrejmuire de sârmă ghimpată, care lucea în soare. La intrarea principală, Ted Mills, șeful securității, îi recunoscu și le făcu semn să treacă.

După ce camionul fu descărcat, Romy îl conduse pe Darrell până la atelierul său. Tânărul bărbat își reluase aerul trist, de câine bătut.

– Mulțumesc din nou că ai venit cu mine. Asta mi-a schimbat rutina zilnică. Recunoaște că acest loc nu este foarte vesel, spuse el arătând cu o mișcare circulară clădirile cenușii care-i înconjurau.

Romy, rămasă așezată în camion, observă înduioșată silueta plăpândă și chipul de copil vulnerabil. Îi fu aproape rușine că se înfuriase pe el câteva clipe mai devreme. Îi amintea de un fost coleg de liceu, care încercase să strălucească pe stadioane, cu toate că detesta fotbalul.

– Înțeleg ce simți, Darrell, murmură ea. Mult mai bine decât crezi...

Îl văzu intrând în atelier, cu capul în jos.

– Pe curând! îi strigă ea, agitându-și mâna prin portieră, apoi demară în trombă și luă direcția spre cariera de extracție.

Darrell nu-și luase rămas-bun. Gândindu-se, Romy își dădu seama că nu-i pusese nici o întrebare despre ea, despre motivele care o îndemnaseră să vină să muncească aici. Oricum, era un băiat drăguț. El, cel puțin, n-o considera drept un animal de circ pentru că era mecanic.

Petrecu o după-amiază deosebit de greu de suportat. Mai întâi, fusese chemată la celălalt capăt al minei pentru a repara ventilatorul unei pompe de aspirație care se oprise; apoi veniseră să o caute pentru că un transportor automat de materii prime, împotomolit în nisip, refuza să pornească. Când totul fu terminat, Romy, epuizată, se trânti pe pământ lângă camion și-și deschise termosul pe care-l căra întotdeauna cu ea. În clipa în care-și turna o ceașcă de cafea fierbinte, văzu sosind un angajat de la întreținere, la volanul unei mașini de depanare. Acesta îi adresă un semn amabil din cap, apoi parcă în fața camionului și începu să prindă o bară din fier pentru a-l remorca.

Romy, uluită, fu gata să scape ceașca de cafea.

– Dar... ce faceți? Am nevoie de camion!

– Ordinele domnului Dillman, domnișoară. Mi-a dat sarcină să vă pun vehiculul la păstrare.

– Știe, cel puțin, că sunt patru kilometri de mers pe jos până la bază? izbucni ea scoasă din fire.

– Nu vă temeți, domnișoară. Am primit ordin să vă aduc un camion nou. Acesta este prea vechi.

Se apropie de angajat și-l privi drept în ochi.

– Pot să știu, exact, ce v-a spus domnul Dillman?

Bărbatul fu scuturat de un râs tăcut.

– A spus că sunteți un adevărat pericol public pe drum!

Și urcă în mașina de depanare, foarte mulțumit de gluma sa.

– Ah, adevărat? Nu mă miră din partea lui!

Pricepuse foarte bine micile subînțelesuri din fraza lui Todd. Dar n-avu timp să zăbovească asupra acestei probleme, deoarece îl văzu sosind pe Johann Wenhold, un muncitor de la atelierul de spălare al minereului, care sări din camionul său, agitându-și brațele.

– Șeful este cu dumneavoastră? întrebă el, gâfâind.

– Cine? George Bonnell? Cred că a plecat să repare sita mecanică...

– Nu, nu este acolo. L-am căutat peste tot.

Johann Wenhold părea foarte contrariat.

– Ce se întâmplă, Johann?

– Ascultați, n-am timp să vă explic. Ați face mai bine să veniți cu mine și să constatați dumneavoastră înșivă stricăciunile. Luați-vă trusa de scule.

Își porni camionul cu toată viteza pe poteca desfundată și-l conduse direct la atelierul de filtrare. Platoul vibrant ce îndrepta minereul concentrat de la cuvele de clătire lucra cu o viteză nebună. De la prima vedere, Romy înțelese de ce își făcea Johann atâtea griji: prețiosul nămol diamantifer, neselecționat, se deversa direct în țevile de degajare și-i vor trebui câteva zile, dacă nu câteva săptămâni înainte de a-l putea recupera și filtra din nou. Nu era timp de pierdut.

– Bun, mă ocup eu de asta, spuse ea, începând să-și despacheteze sculele.

Dar după o oră de eforturi, înțelese că avea în fața sa o problemă care îi depășea competența. Din fericire, începuseră să urle sirenele: ziua se terminase. Romy se temuse deseori că va avea de înfruntat într-o zi, în absența lui George, o pană realmente dramatică, ce putea pune în pericol viața tuturor muncitorilor.

Sosi ziua de sâmbătă. Mina, tăcută, se odihnea sub cerul vibrând de căldură, în timp ce cartierele locuitorilor răsunau de strigăte vesele. Muncitorii, îmbrăcați în cămăși pestrițe, se plimbau liniștiți cu copiii pe străzile din Vukasi.

Cu un coș în mână, Romy își făcea târguielile, hoinărind, foarte bucuroasă la ideea unui weekend de odihnă binemeritată. Cumpără o pâine foarte proaspătă și crocantă, o salată și câteva legume proaspete. După ce-și pregăti o masă ușoară, făcu un duș și îmbrăcă blugii decolorați care îi puneau în evidență șoldurile înguste și gambele frumoase.

În picioare, în fața oglinzii, își perie părul lung, negru și ondulat, cu o evidentă plăcere. Tatăl său nu reușise s-o facă să și-l sacrifice. Puse peria la loc și își făcu două cozi pe care le încrucișă deasupra capului, fixându-le cu doi piepteni mici din baga. Astfel eliberată, fața sa arăta pe deplin trăsăturile unei madone. Buza inferioară, ca a unui copil bosumflat, dezvăluia uneori o dentiție ca fildeșul, de fetiță. Se apropie de oglindă și se examină fără indulgență. Doar ochii-i plăceau, albaștri-mov, mai închiși spre exteriorul irisului, mărginiți de gene negre și dese.

– Un inginer nu trebuie să aibă ochi frumoși, fiica mea, îi spusese tatăl său, într-o zi când o prinsese fardându-se pe ascuns.

Nu era momentul să se lase cuprinsă de amintiri. Ziua se anunța splendidă și Romy avea intenția să profite de ea. Se hotărî să se ducă la Todd Dillman, luând-o pe drumul cel mai lung.

Trecând prin fața complexului de locuințe luxoase unde trăiau cei din personalul de conducere al minei, admiră peluzele minunat întreținute, de un verde aproape șocant în această țară aridă, stropite în permanență de jeturi de apă pe care băștinașii veneau să le contemple cu invidie.

Se întâlni cu o familie de țărani care se întoarceau de la piață. Mama, desculță, cu un enorm coș din răchită în echilibru pe cap, ținea de mână un băiețel în zdrențe, în timp ce cele două fetițe se agățaseră de jupoanele ei multicolore.

De cealaltă parte a râului Zamba, ce-și ducea apele galbene și noroioase, se zărea în mijlocul palmierilor un sat de colibe cu acoperișurile din paie. Romy coti spre stânga și o luă pe drumul gudronat ce ducea la aerodrom. Dincolo de pista de beton, se întindea un imens câmp cu flori sălbatice, covorul roșu și galben pierzându-se în umbra violetă a colinelor. Romy începu să viseze la această țară, tainică și neatinsă, câteva secole mai înainte, până la sosirea coloniștilor olandezi.

Casa lui Todd Dillman apăru, superbă și izolată, după o cotitură. Situată pe un ieșind ușor care domina râul, părea că fusese așezată în mod delicat pe o peluză cu un gazon verde plăcut, împodobită cu câțiva arbori centenari. Era fix ora două când Romy sună la ușă. Todd, îmbrăcat într-un costum gri-șoarece, minunat croit, o primi cu eternul său zâmbet abia schițat.

– Bună ziua! Exact la timp... Îmi plac oamenii punctuali, făcu el, lăsându-și privirea să rătăcească peste șoldurile fine ale tinerei femei.

– Sperați să mă fi văzut sosind în întârziere? Este un obicei care se atribuie în general femeilor cochete, îl ironiză ea.

El nu sesiză remarca și o conduse în interiorul casei.

– Veniți, vă voi prezenta prietenilor mei.

Înainte chiar de-a intra în salon, Romy fu surprinsă de un miros de țigări, apă de toaletă și briantină, care o făcu să întoarcă puțin capul. De la oficiu, Todd îi puse în mână un enorm țap de bere.

– Țineți, asta pentru început, spuse el îndrumând-o cu autoritate spre salon.

Întâlniră mai întâi un bărbat bondoc, cu trăsături de boxer, pe care ea își amintea că-l întâlnise în atelierul de triere.

– Vi-l prezint pe Len Koornof, iată-l pe noul nostru mecanic secund.

Mâna tinerei femei fu strânsă într-un pumn puternic, în timp de Len murmură o frază de bun venit în dialectul olandez, vorbit de colonialiști și pe care ea nu-l înțelegea.

– Kobie Dykman, făcu Todd, întorcându-se spre vecinul său, ți-l prezint pe noul nostru mecanic.

Romy salută un individ prost ras, care molfăia o țigară. După o oră, îi cunoscu pe toți bărbații prezenți în salon. O dureau degetele de puterea cu care i se strânsese mâna! Se ridică un pahar în sănătatea sa și tânăra femeie ciocni cu toată lumea. Treptat, își reluară conversațiile întrerupte de venirea sa și Romy își putu veni în fire.

Atenția îi fu atrasă mai ales de decorarea salonului. Pereții erau acoperiți cu o țesătură de iută lila; decoratorul folosise aceleași tonuri de mov, dar puțin mai accentuate, pentru perdele și capitonarea fotoliilor. Pe o masă joasă, din sticlă fumurie, erau expuse niște splendide cristaluri transparente de stâncă și două statuete din sticlă. Pe șemineul din marmură

roz erau așezate câteva obiecte japoneze, sculptate în fildeș și două lumânări groase ce înglobau flori uscate. Un buchet mare din margarete galbene, într-un vas din porțelan alb și albastru, completau ansamblul.

Cineva vărsă cu stângăcie un pahar pe mocheta bej deschis. Privirea lui Romy o întâlni pe a lui Todd, care o observa de un timp cu un interes amuzat.

– Nu-i grav, îi spuse în șoaptă. Mocheta este lavabilă!

Romy se strădui să nu mai acorde atenție chiștoacelor strivite pe jos, nici cizmelor murdare de noroi pe care bărbații le puneau fără jenă pe perne.

George Bonnell era centrul de atracție al petrecerii. Toată lumea râdea de se prăpădea de glumele sale de prost gust. Sosise târziu și n-o remarcase încă pe Romy. Îndată ce-o zări, se apropie poticnindu-se și își trecu brațul enorm în jurul umerilor săi.

– Îmi face plăcere să te văd aici, micuțo. Ce crezi despre noua mea asociată, Todd? îl întrebă pe stăpânul casei, strângând-o pe tânăra femeie mai puternic lângă el. Îți dai seama că poate într-o zi va fi ingineră?

– Vom vedea, vom vedea... făcu acesta pe un ton sarcastic.

– Romy se simțea extrem de stânjenită în brațele lui George, dar reflecția lui Todd o jignise și se hotărâse să-l provoace.

– Îmi vor trebui ani întregi de experiență și de practică pentru a ști atât de multe ca dumneata, George.

Acesta din urmă se umflă de mândrie la acest compliment.

Todd, cu o față de nepătruns, nu-i scăpa din ochi. Romy simți o plăcere răutăcioasă să-l contrarieze.

– Ai o responsabilitate enormă în mină, George, continuă ea. Ce ne-am face fără dumneata?

– Bine spus, întări George, înghițind o bună cantitate de whisky.

Își șterse gura cu dosul mâinii și-și drese vocea.

– Ce zici, Romy, băieții și cu mine organizăm o cursă de motociclete în afara orașului. Ți-ar plăcea să vii să ne vezi? Desigur, ești invitat și tu, Todd.

– Nu contați pe mine, făcu acesta. Am deja o obligație pentru mâine.

Limpede, avea întâlnire cu Lila Harwood, se gândi Romy. Își reproșă imediat că a făcut această reflecție. Todd Dillman se arătase mereu nesuferit față de ea; își afișase deschis disprețul pentru meseria sa. În aceste condiții, de ce oare simțea o înțepătură în inimă de fiecare dată când se gândea la Lila Harwood?

– Ne-am înțeles, George, voi veni să văd cursa de motociclete, făcu ea cu cel mai frumos zâmbet.

Cu chipul strălucind, acesta căuta din ochi o sticlă pentru a sărbători vestea bună.

– Văd că noului tău recrut îi place compania ta, George, spuse Todd cu o voce tărăgănată. Așa că îmi face plăcere să ți-o las câteva clipe, în timp ce voi aduce de băut.

Romy rămase în compania lui George, silindu-se să râdă la glumele sale de prost gust. Din fericire, cineva avu buna idee să scoată o pereche de zaruri. Urmă o discuție animată, fiecare propunând să joace diferite jocuri de societate. Romy profită de asta, pentru a dispărea în mod discret pe o ușă laterală.

Se afla într-un mic salon luminat de ferestre cu geamuri mari, ce răspândeau o lumină aurie pe pereții roz pal și mobilierul din pin natural. Plante verzi înfloreau suspendate în macrameu, în timp ce buchete de imortele înveseleau etajerele din lemn alb. Soarele se juca peste mici figurine din jad pe un soclu translucid din marmură. Pe o masă joasă,

acoperită cu marchetărie, doi arbori pitici japonezi, cu trunchiurile răsucite în mod curios, adăugau o notă exotică întregului decor.

Împinsă de curiozitate, Romy continuă cercetarea casei. În fiecare cameră, un obiect atrăgea în mod neașteptat privirea: un grup de păsări din porțelan, așezat pe o măsuță rotundă și joasă, pictată de mână, o floare uscată pusă sub un geam, un elefant din cuarț roz. Romy studia efectul surprinzător dat de un divan roșu ca macul, sprijinit de un perete de culoarea zmeurei, când auzi vocea lui Todd în spatele ei.

– O clipă am crezut că admirați decorarea acestei încăperi. Dar nu vă interesează acest gen de lucruri, nu-i așa?

– Nu, bineînțeles, ripostă ea, cu ochii ațintiți spre fereastră. Admiram peisajul...

– Decorarea interioară este preocuparea mea artistică preferată, în afara meseriei, reluă el. Am cumpărat aceste câteva mobile de la un anticar din Johannesburg. Cât despre bibelouri, sunt amintiri de familie.

Aprinse liniștit o țigară, apoi scoase un rotocol de fum albăstrui.

– Pentru că ați vizitat tot apartamentul, îmi puteți spune ce credeți despre el...

– Reprezintă multă cheltuială pentru o casă în care nu veți locui mult timp, răspunse ea pe un ton evaziv.

– Nu este atât de sigur. Îmi vor trebui poate zece ani pentru a schița și a face să se execute planurile de la Rosedale. Să muncești în ritmul naturii este o adevărată plăcere. Unul dintre colegii mei peisagiști s-a ocupat de un domeniu asemănător timp de aproape douăzeci de ani.

Îi era imposibil să susțină privirea acestui bărbat fără să se simtă irezistibil atrasă spre el.

Începu să contemple cu insistență un fermecător buchet de anemone roz și albe și încercă să-și calmeze bătăile precipitate ale inimii.

– Cum poate cineva să dorească să-și petreacă toată viața în Africa? izbucni ea. În sfârșit, există și compensații... De exemplu, privilegiul de-a fi unul dintre celibatarii comunității.

– Ați ascultat bârfele lui Darrell Simpson... remarcă el cu o urmă de ironie, fără să pară câtuși de puțin jignit. Presupun că v-a povestit deja viața mea.

– Lui Darrell îi este puțin dor de țară și nu este foarte sigur de el, nici de viitorul lui. Dar, evident, acestea sunt lucruri pe care dumneavoastră nu le puteți înțelege. Ați știut întotdeauna ce-ați vrut și cum să obțineți...

Romy căuta să-l rănească în amorul propriu, dar contrar oricărei așteptări, Todd zâmbi cu îngăduință.

– Africa de Sud este o țară foarte dură, mi-am dat foarte repede seama de asta. Nedreptatea socială, segregația, sunt lucruri foarte greu de acceptat. Fără o mare forță morală, te prăbușești foarte repede într-o depresie.

– Sunt de acord cu dumneavoastră. Dar dacă cineva l-ar putea ajuta pe Darrell să-și regăsească încrederea în el, ar învăța poate să iubească această țară și s-ar destinde.

– Ca George Bonnell, de exemplu? o ironiză el.

– În orice caz, George, își iubește meseria.

– Este cu siguranță genul de persoană pe care o admirați, pentru că v-ați ales o meserie „de bărbat"!

– De ce aș lua ca model un arhitect peisagist?

Câteva clipe, un reflex metalic întunecă ochii verzi ai lui Todd, dar reluă imediat cu umor:

– Într-o zi vă voi face să vizitați domeniul Rosedale. Poate ceea ce veți vedea vă va surprinde.

– Cu siguranță, Lilei nu i-ar plăcea.

– De ce? Pentru ea nu sunteți o rivală, făcu el cu o ironie neascunsă.

– Cum să se poată teme de rivale, când propriul tată are o mină de aur?

– Este posibil; oricum, nu caută să fie altceva decât ceea ce este: pur și simplu femeie.

– Da, dar o femeie care iese în tot cazul din comun, văzând modul în care călărește, replică Romy, enervată. Am auzit spunându-se că are un avion și mașini sport pe care le pilotează ca un bărbat...

– Dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că sesizez o urmă de gelozie în ochii dumitale, dragă Romy...

Din salon, ajunse până la ei un enorm hohot de râs, amintindu-le brusc că nu erau singuri în casă.

– Am face mai bine să ne întoarcem alături, murmură grăbită Romy, deoarece conversația o făcuse să se simtă prost.

– Bonnell se va întreba cine te-o fi reținut, spuse el, luând-o de braț.

În salonul mare, toți bărbații, amețiți destul de mult, strigau cât puteau, cântând balade vechi. George Bonnell dădea ritmul și restul adunării dansa ținându-se greu pe picioare. În acel moment, Romy hotărî că pentru ea era timpul să plece.

Todd o ajunse din urmă la ușă.

– Vino, îi spuse, te voi conduce cu mașina.

Tânăra femeie se încordă.

– Nu, nu, te rog, ador să merg pe jos.

– Oricum aveam intenția să trec pe la șantiere să văd dacă totul este în ordine.

O luară pe drumul care mergea de-a lungul râului. Soarele ce apunea se reflecta pe suprafața apei care se colorase în roșu

și oranj. Romy se lăsă în scaun și închise ochii; nu dorea decât să regăsească singurătatea camerei sale...

– Unde locuiești? întrebă Todd, în timp ce rula încet de-a lungul străzilor ce despărțeau blocurile de case.

– La numărul nouăzeci și șapte, în capătul blocului E.

O lăsă în fața grilajului grădiniței. Romy îi mulțumi repede și alergă spre ușă. În clipa în care introduse cheia în broască, se întoarse și văzu că mașin era încă acolo. Todd se îndrepta spre ea, cu zâmbetul pe buze. Ignorându-l cu ostentație, tânăra femeie intră, își lăsă poșeta, își scoase pantofii și se așează pe canapea, cu genunchii îndoiți sub bărbie. Todd inspectă încăperea foarte simplu decorată, cu pereții spoiți cu var.

– Să nu-mi porți pică, domnule Dillman, făcu Romy, trecându-și nervoasă mâna prin păr, dar am multe lucruri de făcut și...

– Să nu-mi spui că vei începe să tricotezi, sau să speli vasele!

– Am... o corespondență care mă așteaptă, minți ea

Todd nu răspunse și se preocupă de cercetarea peluzei. Romy remarcă în sinea sa că trebuia plivită pe margine.

Todd se întoarse brusc și-și adânci privirea ochiilor verzi în a sa.

– Mă întreb ce te-a putut determina să alegi această viață, murmură el gânditor. Nu văd în casă nici flori, nici flacoane cu parfumuri, nici pudriere.

Din ochi îi mângâie tinerei fete buclele negre care străluceau în soare.

– De ce ți-ai păstrat părul lung?

Fără să aștepte răspunsul, făcu stânga-împrejur și plecă trântind ușa. Romy sări în picioare și alergă la fereastră. Todd traversase deja grădina și demară în trombă.

Cu lacrimi în ochi, se grăbi în camera sa, și se aruncă pe pat, plângând în hohote.

Capitolul 4

– Leo, dragul meu, încetează să mai umfli colacul de salvare, altfel nu va întârzia să explodeze!

Sylvia Crowther, soția directorului personalului, se adresa micuțului său băiat de cinci ani, care umfla un colac de salvare, gata să se facă bucăți. Fratele lui, Curtis, de opt ani, și sora lui Dorothee, se străduiau să-și mângâie iepurele preferat, care, plictisit de accesele de tandrețe, fugise țopăind în tufișuri.

Romy, întinsă pe un șezlong, cu ochii pe jumătate închiși, dădea puțină atenție sporovăielii prietenei sale. Blondă și energică, Sylvia Crowther, care se apropia de patruzeci de ani, își păstrase o siluetă tânără și un chip vesel de adolescentă. Acest cuplu simpatic o primise imediat pe tanăra femeie, îndată după sosirea sa la Vukasi. Treptat, se integrase în familia lor; amabilitatea acestora îi permisese să se simtă mai puțin izolată, mai ales la început. O invitau în fiecare duminică să vină să-și petrecă ziua cu ei.

Dacă Martin Crowther nu vedea cu ochi buni prezența unei femei printre oamenii lui, se abținea să facă această remarcă.

Acum, răsfoia distrat ziarul de duminică, așezat la umbra unei bolți de verdeață. Se putea crede că era gata să adoarmă, dar din când în când, îl interesa câte o informație și o citea cu voce tare, pentru toată familia. Tocmai se pregătea să-și aranjeze ochelarii pentru a anunța pe un ton doct:

– S-a descoperit recent un diamant de nouăzeci și două de carate, la mina Kerbruken.

– Acesta este un record? întrebă Romy politicoasă, ieșind din toropelă.

– Singurul diamant cunoscut ca apropiat de această mărime, a fost găsit in apropiere de Kimberley acum aproximativ un secol.

Sylvia, care se ridicase pentru aș ajuta fiica să-și încheie rochia, îi aruncă o privire lui Romy.

– Când era tânăr, Martin a lucrat la mina domnului Kimberley; se împlinesc în curând douăzeci de ani de când aud vorbind despre ea.

– Și diamantul acela uriaș l-ai găsit tu, tată? făcu Curtis, mângâind iepurele pe care tocmai pusese mâna.

– Vorbești despre Cullinan?

Martin își privi fiul cu afecțiune.

– Nu l-am găsit eu, fiule. Am lucrat doar cu nepotul lui Sam Wells, bărbatul care a descoperit acestă minune. Într-o zi, într-o carieră deschisă, a văzut o piatră strălucind în soare și a scos-o el însuși, cu mâinile goale.

– Era într-adevăr foarte, foarte mare? întrebă Dorothee.

– Peste trei mii de carate. A fost tăiată într-o mulțime de pietre, dintre care una de cinci sute treizeci de carate împodobește sceptrul coroanei britanice.

La familia Crowther se vorbea despre pietre prețioase ca și când erau niște pietricele banale. Pentru Romy, cuvântul

diamant evoca mai ales praful și căldura pe care le va regăsi a doua zi dimineață. Ori, nu avea nici o dorința sa se gândească la munca sa.

– Mamă, mi-e foame! strigă micul Leo, care nu se interesa încă de extracția pietrelor prețioase.

Sylvia îl ridică în brațe și îl sărută sonor pe obrajii bucălați.

– La masă, copii!

După o masă rece ușoară, Romy acceptă să joace șeptic cu cei trei copii. Sylvia profită de aceasta pentru a dipărea în casă; o jumătate de oră mai târziu, apăru machiată și parfumată, îmbrăcată într-o rochie de crepon din bumac, albastru deschis, care se potrivea cu tenul său de blondă.

–Degetul meu mic îmi spune că te pregătești să ieși, făcu Romy râzând.

– Familia Du Preez organizează în acestă după-amiază un cocteil, răspunse Sylvia, cu ochii strălucitori. De ce nu vii cu mine? Ai ocazia să-mi cunoști prietenii.

Romy își privi ținuta neglijentă și făcu o grimasă. Din fericire, Martin îi veni în ajutor.

– Sylvia nu-ți va purta pică dacă nu te vei duce acolo. Dar te sfătuiesc s-o însoțești totuși, nu vei regreta.

Ultimele ezitări ale lui Romy dispărură și câteva minute mai târziu, mașina Sylviei intră în cel mai elegant cartier din Vukasi, situat pe o colină care domina toată mina.

– Aici, multe femei se plictisesc, făcu Sylvia oftând. Când au copii mari, își fac o bucurie mergând în fiecare săptămână la ei la colegiu, în Pretoria. Eu aștept sfârșitul anului școlar pentru a veni înapoi cele două fete ale mele mai mari, Patti și Jill, care sunt acolo la internat. Iată, am ajuns! S-ar spune că este ceva lume...

Casa familiei Du Preez era o construcție impresionantă, în stil colonial, suspendată pe o parte a colinei. Romy vru să se oprească pentru a o admira, dar prietena sa, foarte agitată, o îndemna deja spre intrare.

Holul mare zumzăia ca un stup. Sylvia se alfă curând foarte în largul ei, mergând voioasă de la unul la altul, împârțind zâmbete și semne din cap cu o ușurință srprinzătoare. Romy, intimidată, trebuia să strângă mâna mai multor persoane, care nici măcar nu-și întrerupseră conversația pentru a o saluta.

Discutau despre ultimele spectacole de modă, în Johannesburg și despre diferite cluburi de noapte moderne.

Romy fu în sfârșit prezentată gazdei, Angela Du Preez, o femeie înaltă și frumoasă, de aproximativ patruzeci de ani, îmbrăcată într-un sari de mătase verde.

– Angela, iat-o pe prietena mea Romy, despre care ai auzit probabil povestindu-se, făcu Sylvia, fără să remarce atitudinea indiferentă a doamnei Du Preez. Ghicește-i meseria: este mecanic!

– Oh, ce interesant! exclamă Angela pe un ton afectat. Simte-te ca acasă, domnișoară, și servește-te cu ce vrei să bei, adăugă ea indicându-i bufetul, cu un gest moleșit.

În acest timp, Sylvia se lansase într-o conversație animată cu vecinul său. Romy, cu un pahar de whisky în mână, putu observa pe îndelete anturajul.

Atmosfera era total deosebită de cea din ajun, de la Todd Dillman. Bărbații vorbeau cu voce joasă, beau cu moderație – sau dacă beau prea mult, nu lăsau să se vadă. Soțiile lor glumeau cu câțiva oameni tineri, fără ocupație, a căror activitate principală consta, cu siguranță, în a le distra pe

femeile neglijate de soții prea ocupați. Printre ei, Romy îl zări pe Darrell Simpson, care îi adresă de departe un ușor semn de prietenie.

Plictisită să asculte conversațiile insipide, se apropie de o fereastră pentru a admira panorama. Se distingeau clar cartierele de muncitori, cu casele aliniate și grădini mari, ca niște timbre poștale. Văzut de aici, s-ar putea spune că un covor țesut în culori estompate de bej și verde se întindeau peste masa galbenă decolorată a savanei.

– Vederea este extraordinară, nu-i așa? făcu Sylvia, care nu-și părăsise prea mult timp protejata. Oh, ar trebui să te prezint tânărului bărbat blond, de acolo, din spatele încăperii. Aveți aproximativ aceeași vârstă și...

– Îți mulțumesc. L-am cunoscut deja pe Darrell Simpson.

– Ah, da? În aceste condiții... Este fermecător, dar pare să aibă multe probleme. După soțul meu, nimic nu-l interesează cu adevărat. Se vorbea chiar să fie concediat, dar Todd Dillman... De fapt, îl cunoști oare pe Todd Dillman?

– Foarte puțin, făcu Romy evaziv

– Ei bine, domnul Dillman a insistat pe lângă Martin să-i mai dea o șansă...

Acum, Romy își asculta prietena cu un interes politicos. Așadar, Darrell nu fusese concediat datorită intervenției lui Todd...

Ajutată de alcool, atmosfera cocteilului se destindea treptat. Se amuzau stivuind pahare, fără să le lase să cadă, o femeie se așeză la pian pentru a cânta melodii la modă și toată lumea începu să danseze.

Deodată, se răspândi zvonul că avea loc o cursă de motociclete organizată într-un cartier dezafectat și cea mai

mare parte dintre invitați se hotărî să meargă acolo. Brusc, Romy își aminti că-i promisese lui George Bonnell să asiste la cursă.

– Du-te atunci și amuză-te acolo, îi șopti Sylvia la ureche. Eu mă întorc acasă să mă ocup de copii.

Romy urcă în mașina directorului administrativ. După ce controlul de securitate fu depășit, ajunseră la locul cursei, unde domnea deja o atmosfera încinsă.

Relieful accidentat al carierei oferea un teren ideal pentru motocros. Piloții cei mai pasionați repetau circuitul, delimitat cu legături de paie și bidoane vopsite în toate culorile.

În apropiera standului de băuturi, George și echipa sa revizuiau pentru ultima dată vehiculele. Această cursă îl va alege pe cel mai bun dintre ei.

Romy părăsi rândurile spectatorilor pentru a li se alătura, spunându-și că le putea fi de folos cu cunoștințele sale în mecanică. O întâmpinară zgomotos și-i împrumutară o salopetă veche, pentru a-și proteja hainele. Îi ajută să strângă ultimele buloane, să verifice nivelul de ulei și presiunea din pneuri. George Bonnell părea convins că tânăra femeie venise special pentru a-l încuraja și ea nu făcu nimic pentru a-i schimba părerea. Îi arătă cu mândrie ultimele îmbunătățiri pe care la adusese mașinii. În jur, piloții faceau să urle motoarele pentru a verifica astfel carburarea.

În rândurile spectatorilor domnea atmosferă de așteptare veselă. Femeile, elegant îmbrăcate își aclamau favoriții, agitându-și eșarfele. Bărbații urlau de bucurie sau își fluierau nemulțumirea după motocicletele ce treceau prin fața lor pentru un tur de încercare.

În timp ce se ridica, după ce strânsese o piuliță, Romy îi zări brusc pe Todd Dillman și Lila Harwodd, care se îndeptau călare spre locul cursei. Fără motiv, inima începu să-i bată dintr-o dată mai repede.

Sosirea Lilei declanșă aplauze; brusc atmosfera devenise electrică. Hotărât lucru, această femeie avea un impact extraordinar asupra oamenilor, se gândi Romy. Lila era îmbrăcată în pantaloni și cu pulover de un alb imaculat, strâns pe corp. Își înnodase o bentiță roșie în jurul frunții, pentru a-și reține părul ca flacăra. Se plimbă prin mulțime, adresându-le tuturor zâmbete fermecătoare și mici semne din mână. Lila Harwood, fiica celui mai bogat proprietar de mine de aur din regiune, era adorată ca o zeiță.

Se duseră liniștiți să-și ducă caii departe de mulțime. Romy luă un aer foarte aferat și începu să verifice pentru a treia oară dacă buloanele mașinii erau bine strânse. Încă o dată, Todd o va întâlni în salopetă de lucru plină de pete de vasilină și ulei.

El purta pantaloni de călărie, un pulover verde și cizme de culoare arămie. Se îndrepta spre ea în pas nonșalant, cu eternul zâmbet pe buze.

Lila era cuprinsă de admirație în fața motocicletei strălucitoare a lui George. Ochii aurii străluceau de încântare. Mirosul de benzină și fumul motoarelor părea să aibă asupra ei efectul unui drog.

– George, n-ai dreptul la o mașină atât de frumoasă, în timp ce eu n-am decât un mic autotmobil, se alintă ea, mângâind cu vârful degetelor cromul care sclipea.

– De ce nu ți-ai adus Porche-ul? făcu acesta râzând. Am fi făcut o cursă...

– Tânărul nostru mecanic s-a pus pe lucru? întrebă ea aruncându-i lui Romy o privire pătrunzătoare, lipsită de prietenie.

– Nu, George a făcut totul el însuși, o corectă aceasta din urmă. Eu m-am mulțumit să strâng câteva buloane.

– Fii ambilă Lila, interveni Todd, pe un ton ironic. Nu confunda mecanic cu tehnician!

Romy se străduia să zâmbească. Dacă el continua să o privească astfel, va sfârși prin al pălmui...

– Oh, deseori aceste două meserii sunt complementare... George este un tehnician eminent, dar știe să-și folosească și mâinile.

Lila îi privi pe rând pe amândoi, cu un aer amuzat.

– Ești încă furioasă că nu ești acceptată în calitate de femeie mecanic, nu-i așa, Romy?

Apoi se întoarse spre Todd.

– De ce n-o lași să se ocupe liniștită de motoarele ei?

– Cu mare plăcere, făcu acesta, cu maxilarele strânse. Nu mă interesează decât femeile care poartă ruj pe buze și rochii foșnitoare, asta este bine cunoscut.

Lila deja nu-l mai asculta, fascinată de motocicletă.

– Te rog, Lila. Du-te și fă un tur pe pistă și spune-mi ce crezi despre ea.

– Nu mă tenta, George.

– Profită, este a ta!

Lila nu se lăsă rugată și se sui imediat pe motocicletă; apoi se întoarse spre Todd, cu ochii strălucitori:

– Cum mă găsești?

– Tu ești cea care își riscă viața, răspunse acesta pe un ton tăios.

Mulțimea avea ochii ațintiți asupra siluetei albe aplecate peste bolid. Ea demară într-un nor de praf, luă viteză repede și abordă primul viraj încurajată de urletele publicului. Fără să

vrea, Romy nu se putu împiedica să n-o admire pe această femeie care călărea monstrul de metal cu o ușurință stupefiantă.

Vehiculul trecu din nou prin fața lor, vâjâind; s-ar fi spus că motocicleta se pregătea să zboare. După câteva minute Lila se întoarse și fu asaltata de zeci de suporteri entuziaști, dornici s-o felicite. Tânăra femeie coborî cu grație de pe motocicletă. Bentița sa roșie nu se mișcase nici un centimetru, iar puloverul alb era la fel de imaculat. Îndată ce-i înapoie mașina lui George, chipul ei își pierdu expresia de intensă admirație, acea scânteie de viața ce i se aprinsese în ochii frumoși o clipă mai înainte. Văzând-o alături de Todd, în picioare și cu buzele strânse, Romy se întreabă cu durere dacă într-adevăr acesta era genul de femeie care îi plăcea.

După performanța Lilei, cursa căpătă mai puțin interes în ochii spectatorilor. Totuși, concurenții fură aplaudați călduros și încurajați cu fluierături până la linia de plecare. Foarte repede, motoarele mergeau într-un ritm infernal.

În acest timp, în tribune, Todd Dillman devenise punctul de atracție al întregului gen feminin. Romy îl privi mișcându-se, fermecător, sigur pe el, împărțind complimente și sărutări de mâini. Deodată, zgomotul continuu al motoarelor se apropie, cursa lua sfârșit. Din cei cincisprezece participanți, doar patru sau cinci trecură linia de sosire fără necazuri. George Bonnell câștigă premiul, ceea ce nu miră pe nimeni și mai puțin încă pe Romy; își petrecuse ultimele săptămâni îmbunătățind performanțele tehnice ale mașinii sale; aceasta explica motivele nenumăratelor sale absențe de pe șantier!

Camarazii îl îmbrățișară, îl bătură pe spate și încheiară prin a-l purta în triumf pe umeri. Destupară sticle de șampanie și-l udară copios. În entuziasmul momentului, Romy îl sărută cu enfuziune. I se dădu tinerei femei un colier din flori de aloe,

pe care ea i-l trecu în mod ceremonios în jurul gâtului. În tot timpul, camere și aparatele de fotografiat zbârnâiau pentru a imortaliza evenimentul.

În timp ce poza alături de învingător, cu capul rezemat de umărul său, Romy întâlni privirea lui Todd Dillman, care o observa cu un aer disprețuitor...

Întâlnirea luă sfârșit când se înnoptă. Ceata veselă propuse să meargă în oraș pentru a cina și a se distra. Romy acceptă, fără să prea știe de ce. Seara se desfășură foarte plăcut. Tânăra femeie fu în mod galant condusă de un tânăr bărbat, foarte spirital, recepționer la un hotel din Johannesburg. Îi fu îngrozitor de greu să-l convingă că nu ține s-o urmeze în apartamentul său pentru noapte. Cu toate acestea, petrecu o seară fermecătoare, bău puțin, râse mult și dansă enorm, ceea ce nu i se mai întâmplase de mult timp. Totuși, întorcându-se acasă în zori, se întrebă brusc de ce se simte atât de singură, atât de tristă. Oare din cauza privirii disprețuitoare a lui Todd, care o urmărea și acum?

Capitolul 5

A doua zi dimineață, Romy fu gata să ajungă cu întârziere la muncă. Se trezise cu o înspăimântătoare durere de cap și cu senzația că n-a dormit suficient. Nici chiar un duș rece și o cafea foarte tare nu reușiseră s-o trezească de tot.

În timp ce făcea ordine în trusa de scule, se gândi la weekendul ce tocmai trecuse; în două zile, întâlnise cea mai mare parte a locuitorilor micului oraș minier. Dar puține personalități o interesaseră cu adevărat...

În acea zi, pe șantier, totul mergea pe dos. Avu loc o coliziune între o sapă automată și un camion de mare capacitate. Din fericire, nimeni nu fu rănit, dar îi trebuiră mai multe ore să degajeze bucățile de fier vechi învălmășite și să repare mașinile. George Bonnell fusese căutat toată dimineața, dar rămăsese de negăsit. Evident Romy trebuia să ia toate hotărârile în locul lui. Își urlă ordinele, până la a-și pierde vocea, la muncitorii cocoțați pe macara, care-și băteau joc de sfaturile unei femei! Era într-adevăr foarte furioasă împotriva lui George, care în mod sigur, nu era

niciodată acolo când aveai nevoie de el. Trebuie că sforăie în patul lui, după ce udase din belșug masa din ajun.

Din fericire, pe la mijlocul după-amiezii, tânăra femeie se simți într-o dispoziție mai bună. Se apropia sfârșitul zilei și curând va putea găsi răcoarea și liniștea bungaloului. Un duș călduț, o noapte de somn bun și totul va fi mai bine.

* * *

Câteva zile mai târziu, trecând prin fața biroului său, observă că ușa era deschisă. Inima începu să-i bată puțin mai repede, remarcând camioneta lui Todd Dillman, parcată alături. Se hotărî să-și alcătuiască o mască de nepătruns înainte de-a intra în birou, cu capul sus.

– Îmi pare rău că-mi primesc atât de rău vizitatorii, îi spuse lui Todd, care o aștepta așezat pe masă. Dacă îți iei obiceiul să vii cu regularitate, voi avea grijă să pun să se instaleze un balansoar!

– Oh, partea superioară a mesei dumitale m-a ucis pur și simplu, spuse el zâmbind.

Peste cămașa cu gulerul descheiat purta un hanorac ușor, pentru a se proteja de vântul rece și pătrunzător care tocmai se pornise. Era atât de lat în umeri, încât părea că ocupă tot spațiul biroului minuscul.

– Ei bine, cum merge treaba?

– Foarte bine, mulțumesc, făcu Romy îndepărtându-și cu un gest obosit o șuviță de păr.

– Fără probleme deosebite? Fără necazuri?

– Nu, de ce? îi replică ea cu un ton degajat.

– Ei bine, îmi pari... foarte obosită.

Deși Todd începuse conversația pe un ton glumeț, ea se simți ofensată că-i remarcase oboseala.

– Nu sunt suficient de bogată, răspunse cu un ton acru, pentru a-mi petrece timpul pe șantier fără să fac nimic...

El păru insensibil la această remarcă.

– Am venit să te informez de apropiata întoarcere a lui Coulton Kramer, făcu el, înfundându-și mâinile în buzunarele hanoracului.

– Asta înseamnă că nu voi mai avea onoarea să te văd în biroul meu?

– Foarte exact! Ai câștigat!

– Ei bine, asta este o veste excelentă!

– În locul dumitale, n-aș vorbi fără rost, draga mea. Nu l-ai cunosct încă pe Coulton Kramer.

– De-abia aștept să-l întâlnesc. Cu el, cel puțin, nu voi mai avea impresia că mă lupt cu morile de vânt!

Todd o privi cu intensitate.

– Asta este, așadar, singura impresie pe care o produc asupra dumitale?

În acea clipă, Romy fu cu adevărat conștientă de farmecul acestui bărbat, de magnetismul animalic ce se degaja din el. Inima începu să-i bată cu putere în piept; întoarse privirea, pentru a-și ascunde tulburarea.

El rămase până la sfârșitul programului, salutând prietenește muncitorii care veneau să-și aducă foaia de pontaj. Toată lumea părea să-l placă mult. Pe la ora optsprezece, Romy închise fereastra și-și adună lucrurile. Todd deschise ușa și se dădu într-o parte, pentru a o lăsa să treacă.

– Vrei să te conduc?

– Nu mulțumesc, prefer să merg pe jos. Aerul proaspăt îmi va face bine.

– Să nu spui că nu ți-am propus, făcu el, ridicând din umeri.

Apoi, fără măcar să-și ia rămas-bun, se întoarse și îndreptă grăbit spre camionetă.

A doua zi, în timp ce lucra cu George în zona de vest a minei, Romy observa un avion mic ce ateriza în spatele colinelor. Câteva ore mai târziu, văzu sosind un elegant Land Rover de model mai vechi ce se opri în dreptul său. Coborî un bărbat înalt și subțire, cu părul alb, urmat de Martin Crowther, care părea preocupat. În ciuda căldurii, purta o haină din stofă de lână de culoare închisă, perfect croită, creată cu siguranță de unul dintre cei mai buni croitori londonezi.

George Bonnell, care tocmai reușise să deșurubeze o piuliță enormă, se îndreptă cu fața transpirată.

– Încântat să vă văd, patroane, făcu el cu un zâmbet larg. Sper că vă simțiți mai bine.

– Mulțumesc, George. Într-adevăr, sunt mulțumit că m-am întors. Este foarte plăcut să fii acasă, spuse Coulton Kramer, bătându-l prietenește pe umăr pe șeful șantierului. Ei bine, cine este această tânără persoană?

Romy înfruntă pentru prima dată privirea proprietarului minei. Ochii erau de un albastru, atât de deschis încât îi puteai crede transparenți și o măsurau fără nici cea mai mică licărire de simpatie.

– Romy este asistenta mea, explică George puțin jenat. A sosit aici la câteva zile după plecarea dumneavoastră.

– Înțeleg. Curioasă muncă pentru o femeie, nu? se mulțumi el să bombăne.

– Oh, dar Romy se descurcă foarte bine. Este un tehnician excelent, interveni Martin Crowther, aruncându-i tinerei un zâmbet încurajator. N-avem să ne plângem de ea, dimpotrivă.

– Hmm... Apropo, Martin, l-ai mutat pe Freddie Madula pe un alt post, cum ți-am cerut?

Coulton Kramer trecuse imediat la un alt subiect, fără să pară câtuși de puțin interesat de cazul lui Romy.

Aceasta din urmă nu se putu împiedica să-l compare, în minte, cu un aisberg. Poate asta se datora și culorii ochilor lui...

Începu să lucreze din nou și uită rapid incidentul, dar puțin mai târziu, o ciudată neliniște puse stăpânire pe ea, un sentiment de indispoziție pe care nu și-l putea învinge în ciuda soarelui și a cerului de un albastru profund, care în mod normal i-ar fi adus bună dispoziție.

Din fericire, George era acolo și glumi cu el pentru a-și uita teama. La ora opririi lucrului, uitase de întâlnirea cu Coulton Kramer.

Parfumul puternic și aromat al ierburilor savanei amestecat cu praful din carieră, plutea în aer. Acum, ziua devenise mai lungă. Se apropia vara și se putea spera să se profite de soare o oră sau două mai mult, înainte ca frigul să se lase peste savană. Romy se întoarse acasă pe jos, fredonând. Își promisese să facă un duș bun și să se întindă comod într-un șezlong pe peluză.

Ajunsă acasă, își scoase bentița care îi menținea părul spre spate și își scutură capul, pentru a-l așeza la loc. În clipa când se hotărî să facă duș, un zgomot de motor o făcu să tresară. Niciodată nu venea cineva până aici cu mașina. Casa era ultima de pe stradă și vecinii ei se mutaseră de curând.

Vehiculul în chestiune, o camionetă care se legăna, a minei, se opri în fata ușii sale, dar motorul continua să funcționeze, ca și când șoferul era grăbit să plece. Romy se grăbi să-i deschidă: Romaano, grădinarul lui Coulton Kramer stătea în prag, cu pălăria mare din paie în mână. Romy îl

văzuse deseori ocupându-se de rondurile de flori și de arbuștii de la reședință. Bărbatul cu fața neagră și netedă se legăna cu stângăcie de pe un picior pe altul.

– M-a trimis domnul Kramer, domnișoară. Vrea să vă vadă.

– Cum... imediat? făcu Romy, uimită.

– Așa mi-a spus, domnișoară. Mi-a spus: „Romaano, aleargă la numărul 97, ultimul bungalou din blocul E". Este chiar aici, domnișoară?

– Da, da, într-adevăr.

Tânăra femeie simți din nou urcând în ea o teamă surdă.

– Dar unde trebuie să mă duc? La biroul său?

– Nu, domnișoară. La el acasă. În cartierul de nord, la capătul străzii mari. O veți găsi cu ușurință.

Romaano își manifesta graba de-a pleca. Își frecă picioarele unul de celălalt, pe ștergător. Romy îi mulțumi pentru mesaj și așteptă să vadă mașina îndepărtându-se, înainte de a se grăbi spre camionul său. După explicațiile grădinarului, casa lui Coulton Kramer se situa în opoziție cu complexul rezidențial. Așadar, nu locuia în cartierul elegant unde trăiau familiile cele mai înstărite. Auzise vorbindu-se că bătrânul aprecia în mod deosebit singurătatea și liniștea.

După ce se rătăci de mai multe ori, Romy ajunse în sfârșit la extremitatea nordică a minei. Drumul se oprea brusc, ca într-un decor de cinema, în spatele sârmei ghimpate se întindea savana pustie și haotică, până la marginea orizontului. Un drum plin de praf pornea spre stânga, ducând până la o poartă cu grilaj.

Ajunsese, așadar, în regatul lui Coulton Kramer. Romy își simți pulsul accelerându-se. Rula încet pe o alee mărginită de aloe, care ducea până în casă.

Nimeni nu veni s-o întâmpine. Cum ușa era larg deschisă, își permise să intre. Pătrunse într-un salon spațios, mobilat cu gust și simplitate: se aflau acolo fotolii din ramuri de palmier, covoare colorate țesute de mână și niște lămpi în stil vechi difuzau o lumină blândă. O voce aspră se auzi din spatele încăperii:

– În sfârșit, iată-vă!

Coulton Kramer, așezat la birou, stătea cu spatele la ea. Ținea în mână o carte legată în piele de culoare arămie.

– Am venit imediat ce am primit mesajul dumneavoastră, domnule, făcu Romy, politicoasă.

S-ar fi putut adresa la fel de bine panterei negre, sculptate în abanos, ai cărei ochi din jais șlefuit o priveau pieziș, deoarece Coulton Kramer nu răspunse. Când termină de răsfoit cartea, o închise cu un zgomot sec, o puse pe birou și se întoarse în sfârșit spre vizitatoarea sa. Își scoase ochelarii, îi șterse metodic, îi strânse și-i puse în buzunarul jachetei tricotate, cu mâneci lungi. Chipul îi părea răvășit de suferința unei boli lungi. Totuși, păstra o prestanță frumoasă, în ciuda umerilor curbați și a trăsăturilor scofâlcite. După toate aparențele, sănătatea nu-i zdruncinase temperamentul voluntar și caracterul impunător, se gândi Romy.

– De când vă distrați făcând pe mecanicul la noi domnișoară? o întrebă cu o voce ușor tărăgănată.

Romy nu sesiză sarcasmul.

– De ceva mai puțin de o lună, domnule.

El aprobă cu un ușor semn din cap, apoi o privi drept în ochi.

– Nu știu cum v-ați descurcat pentru a veni să lucrați aici, dar vă pot asigura că asta nu va mai dura mult timp.

Lucrul de care Romy se temea atât de mult, se întâmplase. De fapt, fusese sigură de asta din clipa în care îl întâlnise în acea dimineață pe șantier.

– Pot să cunosc motivul hotărârii dumneavoastră, domnule? îl întrebă, încercând să-și ascundă tremurul din voce.

– Bineînțeles! izbucni el, îndreptând spre ea un deget amenințător. Sunteți femeie și locul dumneavoastră nu este aici!

– Munca mea nu este satisfăcătoare? obiectă Romy timid.

– Nu asta este problema. Extracția diamantelor este o chestiune extrem se precisă; nu se pemite unei femei să atingă aceste mașini ultramoderne când pot să angajez un personal specializat în acest scop.

– Eu numesc asta discriminare sexuală, făcu Romy observația, încercând să-și păstreze calmul.

– Nu neg asta, dar eu sunt cel care face legea aici.

Continuând să o amenințe cu degetul, începu să măsoare nervos camera în lung și în lat.

– Ascultați-mă bine, domnișoară, să nu veniți să mă intoxicați pe mine cu ideile voastre revoluționiste. Practic discriminarea între sexe, pentru că știți și dumneavoastră, bărbatul și femeia sunt diferiți. Un bărbat își folosește creierul și mușchiii pentru a lupta împotriva dușmanilor naturali. Din negura timpurilor, femeia e făcută pentru a purta copii. Și lucrurile nu se vor schimba doar pentru că va purta o cască de sudură sau pentru că va ști să strice o piuliță.

Romy se crispă. Dumnezeule, dacă ar ști... Dar ce va crede tatăl ei, dacă își va pierde slujba? Va fi de neconsolat. Acest gând o făcu să replice cu îndrăzneală:

– Păreți mult mai interesat de bunul mers al fabricii dumneavoastră, decât de programul social, domnule Kramer.

– Progres! Ce să spun!

Un rictus de dispreț deformă trăsăturile bătrânului.

– Vă voi spune ceva domnișoară: muncitorii mei sunt de departe cel mai bine tratați din regiune. Pot trăi aici cu familiile lor, contrar a ceea ce se petrece în alte societăți. Nu trec în mod sistematic prin raze X de fiecare dată când depășesc bariera de intrare. Își pot da demisia când doresc. Mina Kramer este cunoscută pentru avantajele sociale pe care le oferă angajaților. Iată cum stau lucrurile, domnișoară, și țineți seamă de ce vă spun.

Romy tremura în sinea ei, dar încerca să-și păstreze un aer indiferent. Nu voia totuși să se lase impresionată.

– Nu contest faptul că exploatarea dumneavoastră este condusă cu o mână de maestru, replică ea cu umor, dar s-ar putea aduce încă unele mici îmbunătățiri. Mi-am făcut studiile, sunt tehnician calificat și sper ca într-o zi să devin inginer. Refuz să cred că renunțați la serviciile mele din cauza nu știu căror principii...

– Fără îndoială, nu m-ați urmărit bine, domnișoară...

Romy se pregătea să răspundă când zgomotul unui motor îi făcu să întoarcă în același timp capul. Se auziră apoi pași pe verandă și în deschizătura ușii apăru chipul lui Todd Dillman. Privirea pătrunzătoare trecu repede de la Romy la Coulton Kramer. Păru să înțeleagă imediat drama care se juca.

– Martin mi-a explicat situația, spuse el cu o voce puțin sacadată, întorcându-se spre prietenul său. Cu siguranță, ți-a explicat că nici el, nici eu, nu suntem în măsură să reziliem angajarea unui tehnician nou pe care dumneata însuți l-ai acceptat...

– Eu? roși violent bătrânul. Pentru nimic în lume! Mai bine mor decât să mă văd acceptând o femeie printre angajații mei!

– Care este exact problema, Coult? Mărturisesc că sunt puțin nelămurit...

Coulton Kramer ridică ochii spre cer și scoase un oftat exasperat.

– Există în această încăpere o mică fată, care încearcă să-mi dovedească faptul că poate munci la fel de bine ca un bărbat...

– Nu numai la fel de bine, ci poate mai bine! ripostă Romy, ofensată. Și nu sunt o mică fată. Am peste douăzeci și doi de ani și...

– Vezi ce vreau să-ți spun, Todd! exclamă Kramer, cu ochii arzători de furie. Această mică impertinentă își imaginează că societatea se va prăbuși fără ea.

– Ascultă, Coult, acordă-i cel puțin...

– Să nu-mi spui că ești de partea ei! Dacă hotărăsc, pot angaja orice tehnician calificat; va fi aici în două zile pentru a o înlocui!

– Tot nu văd unde este problema, reluă Todd, cu un aer inocent. Nu s-a plâns încă nimeni de capacitățile sale...

– Ei bine, mă plâng eu!

– Dacă înțeleg bine, interveni Romy cu calm, nu sunt judecată după munca mea, ci după niște criterii demodate. Domnule Kramer, lăsați-mă să demontez și să montez la loc motorul oricăreia dintre mașinile dumneavoastră și veți vedea rezultatul.

Atitudinea lui Todd o irită pe Romy. De ce îi venea brusc în apărare, în timp ce nu încetase să-și bată joc de ea încă din prima zi? Nu se putu stăpâni să nu-i facă remarca.

– Să știi, domnule Dillman, n-am nevoie de nimeni pentru a mă apăra...

– La naiba, sunt de acord! tună Coulton Kramer. Mărturisește, Todd, că această tânără femeie are multe probleme. Știți că aș putea să vă concediez pentru insolența dumneavoastră, domnișoară?

– Da, dar nu-mi veți lua competența, domnule. Și angajații dumneavoastră nu sunt obligați să vă împărtășească niște concepții depășite.

Curajoasă, Romy aștepta mica frază definitivă care va însemna concedierea, dar ea nu veni.

– Ce-ai face în locul meu, Todd? spuse bătrânul pe un ton preocupat.

– Nu lua hotărâri negândite, Coult.

– Hm... Pentru moment, accept să-ți păstrezi slujba, domnișoară, dar te previn: dacă munca va deveni prea grea pentru dumneata, să nu vii să mi te plângi!

Romy își reluă respirația.

– Vă mulțumesc pentru că v-ați revizuit modul de-a gândi, domnule Kramer. Apreciez bunătatea dumneavoastră.

El izbucni într-un râs sonor.

– Bun, eu? Este prea nostim! Acum poți să pleci, domnișoară, făcu el, concediind-o cu un gest al mâinii. Dar unde naiba mi-a pus Aaron halatul de casă?

– Mă duc să-l caut, spuse imediat Todd. Coult, cred că ar fi timpul să te odihnești puțin.

– Cum să nu! Dar încă nu sunt un moșneag! Dă-mi două zile și vei vedea dacă lucrurile nu se vor schimba aici!

Romy fugi fără să asculte sfârșitul conversației. Uf! Scăpase cu bine... Acum, cunoștea cele două fețe ale lui Coulton Kramer: de răceală de gheață și de furie necontrolată. Totuși, câștigase; dar nu simțea decât o imensă ușurare și totodată multă oboseală.

După câteva sute de metri, observă că mașina lui Todd Dillman o urmărea. Mai târziu crezu că se întorcea acasă, dar când o luă la dreapta în direcția bungaloului său, coti și el. Romy își trecu nervoasă mâna prin păr; oare ce căuta?

Își parcă în fața casei camionul, împinse poarta grădinii și se prăbuși epuizată pe șezlong. Câteva clipe mai târziu, intră Todd.

– Îmi oferi un pahar? o întrebă, aranjându-și gulerul de la cămașă.

Ea îi indică ușa, cu un gest din bărbie.

– Acolo, în frigider, este o sticlă cu coca cola.

– Nimic mai... alcoolizat? făcu el cu o grimasă de dezgust. Credeam că un mecanic...

Tânăra femeie se încordă.

– Ascultă, n-ai să începi iar...

– Bine, bine, iartă-mă. Să facem pace!

Todd pătrunse în bucătărie și ieși curând cu două pahare în mână. Se așeză pe prima treaptă a scării și pocni din limbă în semn de satisfacție.

– Pe căldura aceasta nu este nimic mai bun pentru a-ți potoli setea.

– Pe căldura aceasta, repetă Romy ca un ecou.

O cuprinse o tulburare necunoscută. În lumina soarelui ce apunea, chipul mat al lui Todd căpătase culoarea bronzului. Degusta cu înghițituri mici băutura răcoritoare, cu ochii plecați. Sub genele lungi, negre, Romy văzu jucând reflexele verzi ale privirii. Ridică brusc capul, simțind că-l observa.

– Ești un personaj ciudat, Romy. Te-ai așezat aici, cuminte ca o fetiță, în timp ce acum câteva minute te băteai pentru egalitatea sexelor...

– Doream doar să-mi păstrez slujba, îl corectă ea cu blândețe.

Todd se încruntă.

– Așadar, este atât de important pentru dumneata? S-ar spune că viața îți depinde de asta.

Tânăra femeie se înfioră.

– Cred că voi intra în casă. Începe să se facă frig.

Todd oftă.

– Bine, te voi lăsa. Vineri după-amiază, te voi duce să vizitezi domeniul Rosedale. Bună seara, Romy.

Ea nu răspunse, strânse cele două pahare și intră în casă, în timp ce auzea zgomotul motorului descrescând în depărtare.

* * *

Zilele următoare trecură liniștite. Nu se mai auzea vorbindu-se de Coulton Kramer, care nu se mai arătă pe șantier. George Bonnell își păstră bunele obiceiuri, adică, cea mai mare parte a timpului rămânea de negăsit. Dar acum, Romy se obișnuise cu această situație. Știa că nu trebuie să se bazeze decât pe ea însăși. Într-un fel indirect, George aducea un omagiu iscusinței sale, pentru că îi lăsa întreaga responsabilitate a muncii. Avu uneori de rezolvat câteva probleme delicate, dar era pentru ea un mod de-a se afirma.

Aproape în fiecare seară se ducea la familia Crowther. Se amuza cu copiii în grădină, apoi o ajuta pe Sylvia să-l culce pe cel mic. La urmă, toți trei luau un aperitiv pe terasă, discutând ultimele evenimente survenite la mină. Martin Crowther se arătase extrem de surprins să afle că Romy își păstrase slujba, dar avu delicatețea să nu-i ceară explicații. Era cu siguranță ușurat că nu trebuia să intervină într-o afacere atât de delicată...

Sosi vinerea... Toată ziua, Romy lucră ca un automat, cu mintea în altă parte. O obseda o întrebare: va veni Todd Dillman s-o ia, cum îi promisese?

Se întoarse acasă, îmbrăcă niște pantaloni din pânză de culoare bej-deschis, un pulover roșu lucrat în bob de mazăre și își răsuci părul lung sub o pălărie mică de pai. Ceva îi spunea că întâlnirea lor se va termina rău, dar nu se putu împiedica să nu-l aștepte cu inima palpitând.

Capitolul 6

Un sfert de oră mai târziu, Todd o găsi întinsă pe peluză, răsfoind absentă o revistă.

– Ești gata? făcu el pe un ton serios.

Era îmbrăcat cu blugi decolorați și o cămașă albă descheiată la gât. Trăsăturile îi erau marcate de o veselie neobișnuită, care îi dădea chipului o expresie tinerească. O ajută să se ridice, o conduse până la mașină, îi deschise portiera și ocoli pentru a ajunge să se așeze la volan.

– Ai petrecut o săptămână bună? o întrebă demarând.

– Oh, doar rutină, verificări, gresaje; de data aceasta, fără defecțiuni mari...

– Vești de la patron?

– Mulțumesc lui Dumnezeu, nici una! oftă ea, adâncindu-se în scaun.

– Coult trăiește ca un pustnic; își părăsește foarte rar casa, explică Todd. Are un avion particular, dar nu-l folosește aproape niciodată. Nu primește nici un vizitator. Recent, și-a descoperit o pasiune pentru cărți; acum are o colecție unică de ediții originale, ce așteaptă să fie aranjate și clasificate.

– Este ciudat să vezi un bărbat atât de bogat trăind retras, constată Romy.

– Pentru anumite persoane, banii nu contează. Coult și-a dedicat viața căutării pietrelor prețioase, restul n-a avut decât puțină importanță pentru el. Dar s-a epuizat cu această muncă. Acum, încearcă să supraviețuiască refugiindu-se în această îndeletnicire în afara profesiunii: cărțile rare. Este un căutător de comori, fie că sunt sub pământ, sau au apărut de sub pana unui scriitor...

O luară pe drumul ce șerpuia de-a lungul râului. Era una din plimbările preferate ale lui Romy, deoarece această oază de verdeață contrasta cu ariditatea dezolantă a savanei. Dincolo de colonie, nu mai era decât savana arsă de soare, vizitată des de animale sălbatice mari și de păsări de pradă.

Grilajele domeniului Rosedale erau larg deschise. Romy fu surprinsă să vadă casa construită pe un fel de promontoriu care domina valea. Văzut de aproape, fostul muzeu avea aspectul fermecător și învechit al locuințelor din secolul al XIX-lea, cu frontispiciul baroc, balcoanele din lemn lăcuit și veranda umbrită. După toate aparențele, locuința era ocupată, deoarece prin ferestrele întredeschise se auzeau zgomote de pași și șoapte înăbușite. Cu siguranță, servitorii... În fața casei nu era parcată nici o mașină și Romy trase concluzia că Lila nu era acolo.

– Această clădire a fost construită aproximativ în anul 1800, în cel mai pur stil olandez, explică Todd, luând-o de braț. În 1950 a fost cumpărată de stat, pentru a fi transformată în muzeu, dar era prea îndepărtată de marile axe rutiere, pentru a atrage vizitatorii. Wallace Harwood a cumpărat-o acum câțiva ani pentru o nimica toată.

Romy se opri uimită în fața unui tufiș parfumat, cu flori de un mov-roz.

– Îți place? făcu Todd, cu o urmă de mândrie în glas. Este hemizgia. Crește în stare sălbatică în nordul regiunii. Sper că vor reuși să se adapteze aici. Vezi, munca mea constă în a integra treptat în peisaj diferite esențe de arbori și arbuști. Încerc să obțin efecte de culoare după crengile înfrunzite, dar și contraste de umbră și lumină. Pentru a pune în valoare anumite tufe, folosesc asperitățile terenului.

Romy își plimba privirea uimită asupra a tot ce o înconjura. Todd o conduse printr-un labirint de alei pavate cu granit roz. Ici și colo, fuseseră așezate bănci, pentru odihna vizitatorilor. Se opriră în fața unui încântător pod de piatră ce trecea peste un pârâu unde zburau o mulțime de insecte multicolore și de libelule argintii.

– Am pus să se construiască o roată hidraulică, după modelul țăranilor din Egiptul de sus, pentru a aduce apa și a iriga solul.

Ajunseră la o mică vâlcea cu vegetație tropicală, unde apa cădea în cascadă. Cursul pârâului, controlat de grămezi de pietre aranjate cu pricepere, se vărsa într-un iaz acoperit cu nuferi.

– Un parc peisagistic, continuă Todd, trebuie să-l invite pe cel ce se plimbă să împingă aventura puțin mai departe, să descopere ce se ascunde în spatele fiecărei tufe. Există aici aproximativ două hectare de teren, din care o bună parte se dezvoltă încă în stare sălbatică, dar sper că voi reuși într-o zi să transform totul.

– Probabil doar un ochi de expert poate să distingă arborii originari, de cei care au fost aduși aici, făcu Romy cu admirație.

– Mulțumesc pentru compliment, dacă este sincer, răspunse el cu o ciudată blândețe.

Romy avea impresia că-l descoperă pentru prima dată pe Todd Dillman; își pierduse acea exasperantă automulțumire pe care o afișa întotdeauna când se aflau față în față. Cu o mândrie copilărească, o făcea să descopere varietățile sale preferate, arbori tropicali cu flori ornamentale de culoare roșu-aprins sau o delicată magnolie albă. Pe neașteptate, el se opri și o privi cu atenție, în tăcere, mai multe clipe.

– De ce mă privești astfel? murmură ea tulburată.

– Amintește-ți de ziua petrecerii, când erai aproape gata să plângi pentru că cineva vărsase berea pe mocheta mea. Apoi ai vizitat apartamentul. Ei bine, ochii dumitale au exact aceeași expresie astăzi, cea a unei copile care descoperă un pom de Crăciun, dar care nu vrea să-și arate emoția.

– Ești foarte perspicace, făcu Romy, roșind.

– Sunt singur că dacă n-ar fi nimeni în jur, te-ai opri pentru a inspira parfumul florilor și ți-ai scoate sandalele pentru a merge desculță pe mușchi...

Ea ridică o pană de pasăre căzută pe jos și o mângâie ușor, pentru a-și face de lucru.

– Ce cauți să-mi dovedești, Todd?

– Că ești mult mai feminină decât pari.

Romy nu răspunse. Aruncând o privire în urmă, observă casa, pe jumătate ascunsă de ramurile înfrunzite. Fulgerător, și-i imagină pe Lila și pe Todd, singuri în acest paradis, mergând tandru îmbrățișați pe sub vegetația din marginea pădurii. Închise ochii pentru a-și alunga această imagine din minte.

Făcură stânga-mprejur și se întoarseră încet de unde plecaseră. Todd îi arătă cu un deget un ansamblu de clădiri cu acoperișuri de ardezie, puțin mai îndepărtat de casă.

– Vrei să vizitezi grajdurile?

Ocupanții lor îi întâmpinară nechezând nervoși. Romy le mângâie capetele mătăsoase, admirându-le ochii mari și umezi, mărginiți de gene lungi.

– Știi să călărești?

Tânăra femeie nu se mai apropiase de un cal de la vârsta de cincisprezece ani, dar ceva o împiedica să-i mărturisească adevărul.

– Desigur, minți fără ezitare.

– Atunci, alege-ți un cal. O mică plimbare înainte de-a se înnopta va fi foarte plăcută.

– Iau calul Lilei, făcu ea, arătând superbul armăsar negru, care tropăia în boxa sa.

Crezu că observă o licărire de teamă în ochii însoțitorului său.

– Te previn că Lucifer trebuie ținut foarte ferm. Lila are obiceiul să-l gonească nebunește.

Lucifer! Numele ar fi trebuit să fie suficient pentru a o descuraja, dar mândria fu mai presus.

– Nu te neliniști, mă voi descurca, îl asigură cu vioiciune.

Todd înșeuă animalul, apoi o ajută pe Romy să încalece. Ea avu impresia că se află cocoțată la câțiva metri de sol, atât de mare era calul. Ieșiră de la grajduri în trap ușor.

– Să mergem să facem un tur prin savană. Este un loc ideal pentru plimbări ecvestre.

Romy simțea animalul de sub ea fremătând de viață, gata să plece în mare viteză. Îl mângâie îndelung pe grumazul musculos, vorbindu-i în șoaptă.

Avântată spre spații largi, simți o senzație de intensă fericire, care-i risipi toate temerile. Avea impresia că plutește în aer, simțind între gambe incredibila forță a calului, care

întindea pasul. Vântul îi biciua fața; fu cuprinsă de o puternică încântare. Cu ochii strălucind, se întoarse spre Todd, care călărea alături. Galopul adusese de asemenea culoare în obrajii lui totuși bronzați. El îi adresă un zâmbet strălucitor. După modul în care își conducea armăsarul, Romy înțelese că-i lansase implicit o provocare. Ei bine, va vedea de ce este capabilă!.

Calul murg al lui Todd era un animal puternic, dar nu avea vitalitatea lui Lucifer. Acesta începu să ia viteză. Cu urechile ciulite, încordate spre spre înainte, s-ar fi spus că știa exact unde merge, fără să aibă nevoie de hățurile călăreței.

Crezu că-l aude pe Todd strigând ceva, dar nu catadicsi să se întoarcă. Nici Lila nu s-ar fi întors. O va ajunge și va zâmbi la performanța sa...

Trase cu toată puterea de hățuri, dar Lucifer parcă nici nu observă asta. Respira sacadat, nările îi fremătau. La bot îi apăru spumă. Pe neașteptate, lăsă capul în jos și Romy, surprinsă, descumpănită pe jumătate, crezu că va trece pe deasupra grumazului enorm. Nu mai deosebea cerul de pământ; tufișuri și pietre trecură prin fața ochilor ei înspăimântați. Doar atunci fu cuprinsă de o groază cumplită; i se făcu frică de acest animal neîmblânzit, pe care nu-l mai putea stăpâni. Înghețată de spaimă, relaxă brusc tensiunea hățurilor și acest gest o pierdu. Nemaisimțind nici cea mai mică rezistență frânându-i cursa, calul se ambală. Cerul păru că se clatină și Romy se simți antrenată într-o cădere care dură secole...

Auzi tropot de copite și vocea lui Todd, foarte neclară. Căută să se ridice în picioare, pentru a-i arăta că se simțea bine.

– În nici un caz să nu te miști. Ai căzut rău.

Chipul lui Todd, aplecat deasupra ei, deveni neclar. Vru încă să lupte cu greața care o cuprindea. Brusc îi fu foarte frig și se prăbuși într-un univers de stele roșii.

* * *

O lumină slabă... niște puncte strălucitoare... Îi trebuiră mai multe minute pentru a înțelege că acea lumină alburie era a unei lămpi din tavan. Romy deschise ochii și-și dădu seama de ceea ce o înconjura. O umbră alb se aplecă asupra ei. O voce blândă șopti:

– Gata, își revine.

Apoi i se adresă direct lui Romy.

– Ei bine, cum se simte bolnava?

Un bărbat înalt și subțire, cu fața prelungă și colțuroasă, îi zâmbea cu căldură. O tandră neliniște i se citea în privire.

– Nu... știu. Unde sunt? articulă tânăra femeie cu dificultate.

– La spitalul din Vukasi. Sunt doctorul Dunbar.

– Îmi... amintesc. M-a trântit Lucifer.

Își duse mâna la cap, care era greu ca plumbul.

– De cât timp sunt aici?

– De aproximativ două ore. Todd Dilmman a verificat dacă nu aveți fracturi, apoi v-a adus aici pe calul lui. De altfel, așteaptă pe culoar. Mă duc să-l chem.

Romy căută să-l rețină, dar era prea slăbită pentru a vorbi. Mai ales nu voia ca Todd să o vadă într-o asemenea stare. Dar doctorul, crezând fără îndoială că-i face plăcere, revenea deja cu salvatorul său. Acesta părea obosit și încordat, dar în adâncul privirii strălucea o licărire ironică.

– Ei bine, curajosul nostru mecanic n-a ştiut să-şi stăpânească animalul pe care-l călărea?

Romy îşi simţi gâtul uscat. De ruşine, îi ardeau obrajii. Îşi afundă capul în pernă, pentru a-şi ascunde lacrimile.

– Ce se întâmplă, Romy ? făcu Todd, brusc serios. Ceva nu este în regulă?

– Nu... nu, murmură ea cu efort, totul este bine..

– Căderea dumitale a fost impresionantă. Din fericire, nu ai decât nişte contuzii lipsite de gravitate.

Ea se simţea atât de slabă, atât de vulnerabilă în faţa lui. Ar fi vrut să moară...

Todd îşi puse mâna rece pe fruntea care ardea.

– Nu-ţi face griji: Peter Dunbar este cel mai bun medic din regiune. Încearcă să dormi, mâine totul va fi mai bine.

Ieşi şi închise încet uşa după el.

În acel moment, din ochii tinerei femei ţâşni un torent de lacrimi; oare nu putea înţelege că durerea sa era morală, că ar fi vrut să pară la fel de frumoasă, la fel de strălucitoare la Lila Harwood?

Când se trezi din nou, un soare matinal invada camera. Un sanitar, îmbrăcat cu o bluză albastră, veni să lase storurile şi aşeză în faţa ei o tavă cu micul dejun. Romy se simţea încă lipsită de puteri, dar reuşi să se ridice pentru a-şi bea cafeaua.

Pe la mijlocul dimineţii, doctorul Dunbar veni în vizită. Era puţin mai în vârstă decât Todd, dar grijile şi responsabilităţile îi adânciseră trăsăturile. Îi luă pacientei pulsul, îi examină fundul de ochi şi zâmbi cu un aer mulţumit.

– S-ar spune că vă simţiţi mult mai bine. Totuşi, prefer să vă ţin aici în acest weekend, în eventualitatea unor complicaţii.

Romy făcu o grimasă de ciudă.

– Dar mă simt perfect!

– Știu, făcu el, dând din cap cu indulgență, dar loviturile la cap au uneori consecințe absolut imprevizibile. Ați fost inconștientă relativ mult timp. Prefer să vă țin sub observație..

Romy oftă profund.

– Da, dar nu vă împiedic să vă ridicați, adăugă el în timp ce scria o rețetă. Voi trimite pe cineva la dumneavoastră acasă să vă aducă niște haine. O rochie, de exemplu?

– Nu, mulțumesc. Nu port decât blugi și pulovere.

Îl văzu pe medic încruntându-se ușor:

– Este curios, sunteți singura femeie de la mină și nu căutați să profitați de situație!

– Sunt mecanic, ripostă ea cu energie.

– Sunt la curent. Todd mi-a vorbit despre asta. După el, această muncă este prea dură pentru dumneavoastră.

– Este ceea ce nu încetează să-mi repete, făcu Romy cu o mină îmbufnată.

Ochii lui Peter Dunbar străluciră de maliție.

– Dacă înțeleg bine, nu prea vă înțelegeți amândoi, spuse el, punând rețeta pe noptieră. Sunt sigur că într-o zi veți descoperi părțile bune ale prietenului meu Todd. Critică poate cu asprime, dar știe să-și recunoască greșelile.

– Sunteți singurul medic din spital? îl întrebă ea pentru a schimba subiectul de conversație.

– Am câțiva asistenți, trei infirmiere și zece sanitari; știți, dispunem doar de șaizeci de paturi.

– Mi se pare că accidentele de muncă sunt relativ rare.

– Este exact; tratăm mai ales febrele puternice datorate căldurii; sunt mulți africani care cred în vrăjitorie și care se gândesc că sunt fermecați. De altfel, deseori sunt cu adevărat bolnavi. Încerc de asemenea să fac o muncă de prevenire, mai ales a epidemiilor.

– Asta probabil nu vă lasă prea mult timp pentru a vă bucura de viață...

– Oh, mi-e indiferent...

Romy sesiză în vocea tânărului medic o infinită tristețe. Se lăsă o scurtă tăcere stânjenitoare, apoi Peter Dunbar reluă zâmbind:

– Am totuși o pasiune pe lângă profesie: altoirea copacilor. Un copac va da fructe extraordinare dacă te ocupi corect de el. Acum, încerc să fac să crească în grădina mea fructe exotice de dimesiuni deosebite: ananași, banane, fructe de manghier și altele... În parte, datorită sfaturilor judicioase ale prietenului meu, Todd. Într-o zi, veți veni la mine să le admirați.

– Promit.

Peter Dunbar își privi ceasul.

– Bun, trebuie să vă las; este ora la care fac vizita. Puteți ieși, dar atenție: nu rămâneți mult la soare!

După plecarea sa, Romy făcu înconjurul camerei, foarte încet, pentru a-și găsi echilibrul. I se aduse un pulover și niște pantaloni; își permise să se plimbe puțin pe afară, în soare. Frunzele de smochin înmiresmau aerul. Se instală într-un fotoliu și răsfoi o revistă.

Se simțea teribil de obosită, lipsită de puteri. Era trasă la față și sub ochi i se săpaseră cearcăne vinete. Din fericire, căldura soarelui îi dădu puțină viață..

Pe la ora patru, sanitarul veni s-o anunțe că avea o vizită. Imediat, Todd și Lila apărură în cadrul ușii. Tânăra femeie purta un taior de culoarea piersicii și pantofi din piele de căprioară asortați. Avea în brațe un vraf de reviste de modă, pe care le puse pe noptieră.

– Todd a insistat să-ți aducă flori, dar eu m-am gândit că ai prefera ceva de citit!

Inspectă încăperea cu un aer dezgustat.

– Detetst camerele de spital, făcu ea cu buzele strânse. Ți se face aproape rușine că ești sănătos!

– În tot cazul, sper că florile mele vor aprecia locul, făcu Todd întinzându-i lui Romy un buchet de trandafiri roșii. Spune-mi, unde pot găsi o vază?

– Era un borcan mare în baie. Cred că te va scoate din încurcătură.

Todd aranjă cu grijă florile pe care le puse pe marginea ferestrei.

– Iată ce va conferi un aspect mai plăcut încăperii!

– Am sosit de dimineață de la Johannesburg și am aflat că ai avut niște mici necazuri cu Lucifer, făcu Lila, cu o urmă de dispreț în voce. Acest cal este ca o mașină de curse, trebuie să știi să-l stăpânești.

– Probabil am încercat să-l călăresc de parcă era cal, ripostă Romy, jignită.

– Lucifer nu este ponei, spuse Todd. Este o minune că nu te-a trântit mai devreme. Apropo, după ce te-am adus la spital, am căutat să-ți contactez familia. Ori, am descoperit că ai omis să menționezi la secretariarul personalului numele persoanelor ce trebuie anunțate în caz de accident.

– Dumnezeule, este adevărat! Încă n-am avut timp să completez chestionarele administrative!

– Ciudată uitare, nu găsești?

– Las-o în pace, Todd, făcu Lila râzând ușor. Fiecare are dreptul la secretele lui...

Spre marea ușurare a lui Romy, intră sanitarul, încărcat cu o tavă plină cu sandvișuri și prăjiturele. În timp ce Lila se agita să-i aranjeze pernele, Romy se întreba de ce era tânăra femeie atât de diferită astăzi. Părea mai puțin agresivă, dar și nervoasă și agitată. Poate asta se datora fobiei de spitale?

– Iertare, nu vă deranjez?

Prin ușa întredeschisă, apăru silueta înaltă a lui Peter Dunbar. Todd îl interpelă cu bucurie.

– Haide, vino să bei cu nou o ceașcă de ceai; pacienții te vor aștepta câteva minute!

Tânărul medic își aranjă stetoscopul în trusă.

– Pot rămâne cu voi câteva clipe. O infirmieră de ocupă de tânărul operat de amigdale; cât despre Zoe Gronghishe, rămâne abătut în pat.

– Am auzit vorbindu-se de Zoe, făcu Todd, întinzând prietenului său o ceașcă de ceai. Crede că i s-au farmece, nu-i așa?

– Nu pot face mare lucru pentru el, oftă Peter. Crede că va muri, într-adevăr...

Privirile i se ațintiră asupra Lilei Harwood.

– Bună ziua, Lila. Ce mai faci?

– Tot nu înțeleg ce ai venit să cauți în acest sat pierdut, răspunse ea pe un ton arțăgos, fără măcar să-i răspunsă la salut.

– Pur și simplu, liniștea, oftă Peter cu lehamite. Nu-mi plac zgârie-norii, nici zgomotul mașinilor.

– Adevărat? Dar ai fi de o sută de ori mai bine plătit la spitalul din Johannesburg.

– Bolnavii sunt pretutindeni aceeași, făcu el cu un zâmbet trist.

După toate aparențele, Lila și Peter păreau că se cunosc bine.

– Zoe se va lăsa într-adevăr să moară? întrebă Romy, tulburată.

– Da, dacă nu vom descoperi motivele bolii sale. Am cunoscut cazuri asemănătoare în Kenya, explică Todd. Un

bărbat tânăr fusese adus la spital într-o stare disperată. Delira și refuza să mănânce. S-a descoperit că se căsătorise cu o tânără fată promisă altuia. Șeful satului a fost somat să dea numele vinovatului de vrăjitorie; imediat după aceea, tânărul a început să mănânce și și-a recăpătat rapid forțele.

– Tehnicile noastre științifice n-au nici o putere împotriva magiei și a vrăjitoriei, consimți Peter clătinând din cap.

Discutară pe acest subiect mult timp. Romy observă cât era Lila de agresivă când i se adresa lui Peter. Mâinile îi tremurau ușor în timp ce trecea tava cu sandvișuri de la unul la altul.

– Prieteni, declară deodată Todd privindu-și ceasul, nu trebuie s-o obosim pe tânăra noastră prietenă...

– Este ridicol! Mă simt foarte bine! ripostă slab Romy.

– Mie mi se pare că ești foarte palidă, spuse el cu o voce fals severă. Ți-o încredințez, Peter. Dă-ți seama, ai în fața ta singura femeie mecanic din toată Africa...

– Nu-ți face griji. Sub aparența sa fragilă, această micuță are o sănătate de fier.

Se întoarse spre Lila, care se pregătea de plecare.

– Speri să rămâi mult timp la Vukasi?

– Tot weekendul! De ce îmi pui această întrebare? Dacă ții să știi, am venit cu avionul.

– Ești de două ori mai inconștientă de pericol, când pilotezi un avion.

– Nu te neliniști, nu va fi nevoie să vii să mă aduni făcută bucăți.

Oare Lila remarcase expresia de durere care se întipărise pe chipul tânărului medic?

Todd aștepta nerăbdător în ușă.

– Grăbește-te, Lila. Mergem să cinăm la Tombaza și drumul este lung. Bună seara, Peter.

Ieși, adresându-i lui Romy un ușor semn din cap.

– Bună seara, la amândoi, făcu Lila cu o voce stridentă, înainte de-a închide ușa.

Peter Dunbar îi privi îndepărtându-se, cu ochii pierduți în gol.

– O cunoști de mult pe Lila? întrebă Romy, însemnată de o subită curiozitate.

– De mai mulți ani, răspunse el, cu o voce care venea de departe.

– O... iubești, nu-i așa?

Tânărul medic avu un zâmbet lipsit de bucurie.

– Cum ai ghicit?

– Sunt lucruri pe care o femeie le simte imediat.

Peter nu părea dispus la confidențe; îi luă pulsul și o examină cu atenție.

– Trebuie să te culci devreme în seara asta și să ai o noapte liniștită. Mâine dimineață îți voi semna ieșirea din spital.

Rămasă singură, Romy se pierdu în contemplarea cerului. Soarele ce apunea, răspândea o lumină aurie în spatele crestelor munților, negre ca cerneala. Cerul era brăzdat de nori violeți și trecea de la albastrul de turcoaz al apusului, la albastrul electric al nopții.

Gânduri confuze i se agitau în minte. Peter Dunbar era îndrăgostit de Lila și aceasta îl iubea pe Todd Dillman. Chiar în această clipă, aceștia cinau între patru ochi...

În seara aceea, în singurătatea camerei de spital, Romy se simți părăsită de toată lumea.

Capitolul 7

Soarele era deja sus pe cer, când Romy părăsi spitalul, a doua zi dimineață. Traversând curtea, recunoscu o siluetă familiară care împingea un cărucior.

– Darrell! Dar... ce faci aici?

– Bună ziua, Romy. Ai puțin timp? Sunt puțin liber și-ți pot oferi ceva de băut.

Tânăra femeie nu era grăbită. N-o aștepta decât liniștea bungaloului său... Traversară un labirint de culoare ce duceau la o sală obișnuită, transformată în loc pentru privit la televizor și salon de ceai, pentru pacienții în convalescență. Darrell se duse să aducă două pahare cu suc de portocale de la automatul de băuturi.

– Dacă înțeleg bine, lucrezi aici? întrebă Romy, uluită.

– După cum vezi...

– Dar ți-ai păstrat și slujba la mină?

– Nu, sunt aici cu normă întreagă. Fac un stagiu pentru a deveni ajutor de infirmier.

Era incredibil să-l vadă cât de mult se schimbase: ochii îi străluceau de-o lumină nouă, părea mi puțin adus de spate, mai sigur de el...

– După cum constați, nu mai sunt același! mărturisi el râzând. Eram gata să-mi dau demisia de la mină și să părăsesc țara, când într-o seară, Todd Dillman m-a invitat să beau un pahar la el. Cred că era la câteva zile după întoarcerea lui Coulter Kramer. Am stat de vorbă mai mult de-o oră. I-am explicat că nu-mi plăcea nimic și că voiam să plec... Am trecut în revistă mai multe tipuri de meserii posibile...

Brusc, Darrell păru încurcat și ezită să-și continue fraza.

– Ai să râzi de mine, dar după o oră, se părea că singurul lucru care mă interesa, era să-i ajut pe alții.

– De ce mi-aș bate joc de tine? Sunt mii de oameni în situația ta, medici, infirmieri, asistente sociale...

– Este exact ceea ce mi-a spus și Todd. Tot el mi-a vorbit despre spital.

– Știai că sunt aici. De ce n-ai venit să mă vezi?

– N-am îndrăznit. Erai „cazul" doctorului Dunbar.

– Data viitoare, dacă va fi cumva vreo dată viitoare, insistă să fii trimis lângă mine! făcu Romy râzând. Mai discutară câteva minute, apoi Darrell se întoarse la munca sa și Romy se duse acasă, fără să se grăbească. Ce bărbat ciudat Todd Dillman. Îl ajutase pe Darrell, care nu părea să-i fie prea drag. Își aminti că în ziua petrecerii îi vorbise despre el. Izbucnise o discuție furtunoasă pe tema lui și Romy luase energic apărarea tânărului. Todd arăta întotdeauna bunăvoință față de alții, dar păstra observații sarcastice pentru ea...

Romy încetini și mai mult pasul dând colțul străzii sale. Bungaloul îi păru sinistru, la fel de trist și de lugubru ca propria sa viață. Își petrecu restul zilei întinsă în pat, gândindu-se la viitor...

Luni dimineață își reluă lucrul în vacarmul mașinilor, urletul motoarelor, strigătul bărbaților, căldură și praf... Romy plecase la muncă având inima grea. Oboseala din weekend nu-i trecuse. În camera de spital sau chiar acasă, ocupată cu mici treburi, se simțise odihnită, dar aici, pe șantier, fu cuprinsă de greață; picioarele-i tremurau și picături de transpirație îi apărură pe frunte. Era străbătută din cap până în picioare de frisoane reci.

Era fără îndoială reacția accidentului; încă o zi sau două și-și va reveni complet. La sfârșitul dimineții, văzu un Land Rover albastru, care sărea pe terenul accidentat. O oarecare agitație îi cuprinse pe muncitorii care tocmai îl recunoscuseră, în interior, pe patron. Nu era deloc în obișnuința lui să-și facă astfel de apariții în locurile de muncă. El se opri câteva clipe să discute cu șeful de echipă. Romy fu tentată să-l evite, dar se apropia deja de ea. Tânăra fată înțelese că venise în mod special pentru a-i vorbi. Se așeză în spatele ei și o privi lucrând. Mâinile lui Romy începură să tremure ușor, aranjând piesa pe care se pregătea s-o frezeze.

– Am venit să verific dacă munca dumitale justifică salariul pe care ți-l dau, bombăni el.

Hotărât lucru, Coulton Kramer mergea drept la țintă!

– Cred că merit banii, nu-i rămase ea datoare cu răspunsul.

Pe sub sprâncenele zbârlite, ochii albaștri ai bătrânului bărbat o observau cu intensitate.

– Am auzit spunându-se că ai căzut?

– Am căzut de pe cal vinerea trecută, dar acum mă simt bine.

– Glumești? Ești albă ca varul.

– Recunosc, nu sunt în cea mai bună formă, admise Romy, dar vă pot garanta că munca mea nu va suferi din cauza asta.

Evident, nu-i păsase de explicația ei.

– La ce oră mănânci de prânz?

– În general, mă opresc pe la ora treisprezece și ronțăi un sandviș.

Coulton Kramer ridică ochii spre cer.

– Draga mea copilă, spuse el văzând-o că-și reia munca, îți amintesc că eu sunt patronul aici. Îți ordon să lași sculele alea. Te duc să prânzești.

Romy nu se simțea astăzi în stare să se lupte cu irascibilul său patron. Îl urmă până la mașină, fără să protesteze.

– Ai putea să iei volanul? Detest să conduc, adăugă el, așezându-se cu autoritate pe scaunul pasagerului.

Un sfert de oră mai târziu, Romy parca Land Roverul în fața peronului casei. Un servitor în livrea albă se grăbi înaintea lor, cu un aer speriat.

– L-am căutat pe domnul peste tot! Mâncarea este gata să se răcească și...

– Bine, bine, sosesc, Aaron. Astăzi am o invitată. Vrei să pui un al doilea tacâm? Domnișoară, dacă vrei să te speli pe mâini, baia este în partea din spate a culoarului.

Când se întoarse în sufragerie, felurile de mâncare scoteau aburi pe masă. Coulton Kramer îi turnă un pahar mare cu vin de regiune, foarte parfumat. Romy nu mai mâncase într-o manieră atât de civilizată de mai multe săptămâni și onoră masa suculentă, amestec al bucătăriei africane și a mâncărurilor europene, pregătită de Aaron.

– Aaron este pentru mine mai mult decât un servitor, spuse Coult, aprinzându-și un trabuc, este aproape un prieten. Se află în serviciul meu de când am început să caut diamante în țara aceasta.

În timp ce-și băură cafeaua pe terasă, discutară sărind de la una la alta.

– De unde vii? o întrebă el în cele din urmă pe un ton intrigat. Degetul meu mic mi-a spus că n-ai completat chestionarul administrativ.

– Și dumneavoastră, domnule Kramer? Auzindu-vă accentul, nu sunteți nici britanic, nici sud-african.

– Este exact. Părinții mei erau canadieni. Am obținut o diplomă în geologie la Universitatea din Toronto și, în anul următor, am plecat să lucrez în Rhodesia. Meseria de geolog mi-a permis să fac înconjurul Africi. Am lucrat mai mulți ani într-o mină de aur, dar pietrele prețioase m-au fascinat dintotdeauna. Aveam o mică idee de locul în care le-aș fi găsit în mod sigur. Rezultatul îl cunoști...

Privirea de gheață a bătrânului se încălzi. Murmură ca pentru el însuși:

– Ai văzut deja o grămadă de diamante proaspăt spălate, ieșind din mașina de sortat? Au o culoare albă sau albastru deschis, translucid sau argintat...

– În schimb, în momentul extracției, s-ar spune că sunt bucăți de sticlă mată, îl întrerupse tânăra femeie.

– Este exact, dar îndată ce sunt șlefuite, ce minuni! Transformarea pietrei prețioase din stare brută în diamant șlefuit este o metamorfoză unică în lume; combină frumusețea naturii și îndemânarea omului.

– Sunteți foarte poetic, remarcă ea zâmbind. Dar spuneți-mi, de ce nu purtați diamante, la butonii de la cămașă sau la acul de la cravată, de exemplu?

– Nu mă interesează. Prefer plăcerea de-a le descoperi.

În acea clipă intră Aaron, încărcat cu o tavă cu lichioruri.

– Am impresia că obrajii dumitale au căpătat culoare! Aș paria cu ușurință că de la sosire te hrănești doar cu sandvișuri și cu mese reci. Ține, gustă puțin din acest lichior de banane, apoi îți voi arăta ceva... adăugă el cu un aer misterios.

Câteva minute mai târziu, traversau un coridor lung acoperit cu catifea roșie, care îi duse până la o încăpere imensă cu pereții goi, ce avea ca unic mobilier mese mari, acoperite cu o grămadă de cărți..

– Aruncă o privire, spuse Coult cu asprimea sa obișnuită. Dacă ești puțin cunoscătoare...

Romy nu așteptă sfârșitul frazei pentru a răsfoi câteva volume legate în piele de calitate.

– Asemenea comori n-ar trebui să zacă pe o masă, îi făcu ea observația. Până la urmă se vor distruge.

Coulton Kramer oftă:

– Nu mai știu ce să fac. Biblioteca din salon este deja plină de plesnește.

– Ați avea nevoie de cineva care să vă ajute să le clasați, pe teme sau în ordine alfabetică, îi sugeră ea. Ar trebui de asemenea făcut un fișier pe autori și pe titluri...

Bătrânul o privea cu atenție.

– Este o idee foarte bună. Pentru că ești prima care te-ai gândit la asta, îți propun să te ocupi.

– Dar... eu n-am pregătire de bibliotecară! Și apoi, am munca mea!

– Ascultă, domnișoară, te-ai privit într-o oglindă? O adiere de vânt te poate trânti la pământ. Pentru zilele următoare, este interzisă munca grea, iată hotărârea mea. Pe scurt, îți pretind să rămâi să lucrezi la mine.

Romy nu știa ce să creadă. O adusese oare la el în mod intenționat, pentru a-i propune această slujbă? Ezită. La urma urmei, George Bonnell îi era dator o săptămână de odihnă. Perspectiva de-a nu mai auzi vacarmul asurzitor al mașinilor timp de câteva zile, nu era atât de neplăcută... Și apoi, îi plăcea această casă, care i-o amintea pe cea a părinților săi.

– Voi... avea nevoie de fișe, de mape, făcu ea timidă.

– Îți voi procura toate materialele necesare.

Coulton Kramer era mult prea orgolios pentru a-și manifesta satisfacția, dar ochii îi străluceau de bucurie. Dispăru câteva clipe și se întoarse cu brațele încărcate cu un top de hârtie. Romy își dădu seama că era foarte dornic s-o ajute.

– Vreți, vă rog, să-mi dați cărțile una câte una? îi propuse ea. Voi nota pe o hârtie numele autorului în stânga și titlul în dreapta. Va trebui să fim minuțioși. Mai întâi vom face inventarul.

În timpul orei care urmă, prin mâinile tinerei femei trecură zeci de volume; originale de Shakespeare și Shelley, de Flaubert și de Alexandre Dumas și de numeroși autori contemporani.

Romy începea un nou top de hârtie, când Coulton Kramer, a cărei muncă însemna să pună cărțile la loc pe masă, exclamă pe un ton dezolat:

– Oh nu! Nu merge! Sunt amestecate din nou. Nu mai știu unde sunt.

– Atâta timp cât nu le veți așeza pe etajere, nu vom scăpa de asta, declară Romy. Și apoi, veți avea nevoie de o mobilă pentru a aranja fișele.

Coult părea oarecum descumpănit.

– Dar unde voi găsi toate astea?

– Există un tâmplar la Wykveld care se va ocupa de fabricarea etajerelor. Cât despre rest, le vom cumpăra dintr-un magazin cu rechizite de birou.

– Înțelege, eu nu merg niciodată în oraș. De câțiva ani, ies foarte puțin din casă.

– Datorită faptului că trăiți retras, ați pierdut orice legătură cu lumea reală, domnule Kramer. Nu uitați că în jurul dumneavoastră se mișcă ființe umane.

Urmă o lungă tăcere. Romy nu-și regreta cuvintele, dar se temea puțin de reacția bătrânului, care se înfuria repede.

– Poate am putea încerca să eliberăm una dintre aceste mese, pentru a stivui pe ea cărțile deja inventariate, propuse ea cu blândețe.

Kramer nu făcu comentarii și se execută docil. Din când în când, Aaron le aducea răcoritoare și, spre sfârșitul zilei, făcuseră o bună parte din munca lor.

– Aaron te va duce acasă cu mașina, spuse Coult, conducând-o până la ușa de intrare. Ai putea veni mâine dimineață fix la ora nouă? Îl voi informa pe șeful personalului de lipsa dumitale.

A doua zi, pentru a se duce la el, își luă camionul. Îl găsi în sufragerie, așezat în fața unui mic dejun copios.

– Intră, intră, făcu el bucuros. Ai mâncat? Îi voi cere lui Aaron să-ți pregătească ceaiul. Este băutura dumitale favorită, nu-i așa?

Romy nici măcar nu se gândise să mănânce înainte de-a pleca și devoră cu poftă enormele tartine de pâine prăjită muiate într-un ceai delicios și parfumat.

Trecură apoi în bibliotecă și lucrară cu nădejde. După o jumătate de oră, Coult înălță capul și o întrebă cu un aer neliniștit:

– Crezi că vom putea găsi tot ce ne trebuie la magazinul despre care mi-ai vorbit ieri?

– Cu siguranță, făcu Romy, fără să ridice ochii de pe fișa sa.

– Atunci, de ce să nu mergem acolo imediat? Te vei pricepe mai bine decât mine să-i arăți vânzătorului de ce avem nevoie.

Ea crezu că-l vede roșind și zâmbi în sinea sa. Până la urmă, Coulton Kramer, sub aerele lui reci și distante, era un bărbat timid, care se refugia în singurătatea sa pentru a evita să-i înfrunte pe ceilalți.

– Ce idee bună! Aveți un metru? Trebuie să luăm exact măsurile. Apoi vă veți hotărî dacă vreți să puneți etajere pe toată înălțimea peretelui.

Mai târziu, când treceau de bariera de securitate, Romy remarcă aerul mirat al paznicilor de serviciu când înțeleseră că patronul ieșea în oraș. Acesta luase o expresie ursuză și închisă, care nu-l părăsi tot timpul drumului. Deodată, tresări și arătă cu degetul în direcția casei familiei Harwood.

– Domeniul Rosedale. Am vizitat parcul acum doi ani. Todd a făcut o treabă bună plantând toți acei arbori.

– Trebuie să fie minunat să trăiești sub un asemenea acoperiș, pierdut în pădure, ascultând zgomotul apei... Sunt sigură că v-ar plăcea această casă. El îi aruncă o privire piezișă.

– Ce te face să crezi un asemenea lucru?

– V-ar schimba. Împrejurimile casei dumneavoastră sunt mai degrabă oribile, nu găsiți?

El nu-i răspunse și se cufundă în contemplarea peisajului.

Ajunși la Wykveld, hoinăriră puțin pe străzi, apoi intrară într-un magazin de mobilă. Acesta era bine aprovizionat, dar cu toate acestea nu găsiră decât două etajere de dimensiunile potrivite. Din fericire, tânăra femeie avea o mică idee în legătură cu această problemă.

– Domnule Kramer...

– Nu-mi mai spune astfel, îi șopti el la ureche, mângâind cu vârful degetelor o superbă măsuță din tec, cu picioarele sculptate. În afara minei, îmi poți spune Coult.

– De acord... Coult. Cred că nu va trebui să comandăm etajere. Ni le vor tăia la lungimea potrivită și ni le vor livra la domiciliu.

– Ei bine, atunci ce așteptăm? spuse el, făcând semn vânzătorului.

În câteva minute, afacerea fu aranjată. Apoi cumpărară un birou mare cu două sertare pentru aranjarea fișelor și două scaune turnante.

Afară, căldura era copleșitoare. Romy, slăbită încă după recentul accident, simți că i se va face rău.

– Refuz să mă întorc acasă fără să beau ceva răcoritor, hotărî Coult, ștergându-și fruntea. Știi vreun loc unde am putea face o mică oprire?

– Există, nu departe de aici, o cafenea cu o terasă umbrită.

Se instalară la umbra unui copac și comandară două înghețate și apă rece. Părăsind masa, Coult lăsă un bacșiș considerabil chelnerului, care fusese amabil și discret. Se întoarseră pe la ora două după-amiază. Coult ațipi în balansoarul său, în timp ce Romy, așezată lângă fereastră, răsfoia o revistă literară, legănată de zumzăitul insectelor din grădină. Apoi lucrară în bibliotecă până la ora șapte seara. Coult insistă să rămână la cină.

Când se așezară la masă, în sufragerie era o penumbră violetă și Coult aprinse o lampă mare din piele de bivol, care difuza o lumină castaniu-aurie.

Miercurea următoare li se livrară etajerele. Cu ajutorul servitorilor, reușiră să pună totul la loc în câteva ore. Dar în acea zi, Coult nu se simțea dispus să lucreze. Își privea fără încetare ceasul și ofta.

– Să plecăm de aici, făcu el pe neașteptate, închizând cartea pe care o ținea în mână. Vreau să iau aer.

– Credeam că nu-ți plăcea să ieși din casă? remarcă Romy cu umor.

El îndreptă spre ea un deget acuzator.

– Dumneata ești cea care nu mai lași blestematele astea de cărți vechi!

Tânăra femeie puse stiloul la loc și întrebă zâmbind:

– Așadar, ce sugerezi?

Coult se scărpină pe piept.

– De când ai venit, ai văzut animale sălbatice?

– Doar o pereche de antilope pitice care au traversat drumul în fața mea. Mi s-a spus că rezervația este departe de aici.

– Știu un loc - oh, n-am mai fost acolo de mai mulți ani - sper că nu s-a schimbat nimic. În Land Rover este aer condiționat și un frigider portativ. Nu vom muri nici de cald, nici de sete.

O oră mai târziu, ajunseră într-o regiune de coline abrupte, tipice peisajului sud-african, pe care soarele le colora într-o nuanță roșcată. Ele înconjurau o arenă circulară de ierburi înalte și mărăcini încâlciți, zumzăind de insecte. Merseră la pas cam o sută de metri printre aceste contraforturi abrupte, apoi Coult îi făcu semn să se oprească.

– Mai este o intrare, în nordul parcului, îi explică. Hoardele de animale se îndreaptă în direcția asta pentru a găsi de băut, deoarece această zonă este presărată cu băltoace și gropi cu apă. După ce și-au potolit setea, coboară mai la sud, spre Limpopo.

Uimită, Romy contempla amfiteatrul vast înconjurat de creste tăiate, care, asemenea unor teribile fortărețe, mărgineau cerul de un albastru alburiu.

– Este minunat! murmură ea, cu respirația tăiată.

– Acest loc se numește Aasvogel Arena, altfel spus „Cuibul Vulturului", în africană. În fiecare an se deschide aici vânătoarea câteva zile și toată lumea poate veni să tragă în animalele sălbatice.

– Dar este îngrozitor! se indignă Romy. Această depresiune este o adevărată capcană. Nici un animal nu poate scăpa.

– Felinele nu sunt niște pisici drăguțe care torc, replică prompt Coult. Și trecerea unui elefant seamănă cu cea a unui buldozer. Practicăm limitarea numărului de animale în același mod în care voi, în țările europene, uciderți veverițele și iepurii.

– Poate ai dreptate, consimți Romy.

– Dacă îmi amintesc bine, trebuie să existe o potecă ce pornește spre stânga de la acei baobabi...

Romy conducea cu prudență, cu simțurile în alertă. Aici simțea bătând pulsul Africii, în iarba ce se unduia în vânt și tufișurile cu ciorchini de flori de un roșu ca sângele. Probabil că nervozitatea îi era evidentă, deoarece Coult o asigură cu un gest liniștitor.

– Nu te neliniști. În interiorul Land Roverului n-avem de ce ne teme.

Cu toate acestea, tânăra femeie nu se simțea foarte liniștită. Nu se imagina în măsură să înfrunte privirea de chihlimbar a unui leopard, nici rezistența unui elefant.

Bineînțeles, nu zăriră nici urmă de leopard sau de elefant în tot timpul după-amiezii. Dar Coult se gândise să se înarmeze cu un binoclu și avură alte satisfacții. Putură admira antilope cu coarnele în spirală, o pereche de girafe cu ochi migdalați, mărginiți de gene lungi, care păsteau frunzele ascuțite ale arbuștilor spinoși. În albia unui râu secat,

contemplară o turmă de impala, cu partea din spate dungată cu striuri albe. Romy avu bucuria să vadă o familie de maimuțe având la gât o pată în formă de colier, cățărându-se cu nonșalanță pe Land Rover, traversând drumul și dispărând, foarte demne într-un grup de smochini sălbatici.

Râsetele stranii ale hienelor și strigătele răgușite ale păsărilor de pradă îi însoțiră pe drumul de întoarcere. Ca de obicei, Aaron îi aștepta cu nerăbdare pe peron. Le servi cina pe verandă. Coult îi vorbi despre toate țările Africii în care trăise, până noaptea târziu.

A doua zi, cei doi noi prieteni, își reluară munca migăloasă, când își făcu apariția Todd. Romy, foarte absorbită de redactarea fișierului, nu-l auzise sosind. Tresări auzindu-l pe Coult exclamând:

– Ei bine, iată-l pe omul cu degete verzi!

– Bună ziua, Coult. Sper că nu te deranjez. Ce cantitate de pietre prețioase s-a extras ieri.

– N-am nici o idee, răspunse acesta din urmă. Va trebui să-l întrebi pe șeful de producție.

Cu inima palpitând, Romy ridică ochii spre cel ce sosise. Își suflecase mânecile cămășii deasupra brațelor musculoase; la gât îi atârna un lănțișor din argint care strălucea pe pielea bronzată.

– Te-am căutat de mai multe ori la birou, îi spuse el, lăsându-și privirea să rătăcească peste chipul fin al tinerei femei. Până la urmă, în această dimineață, am dat peste George Bonnell, care m-a informat că ești în concediu medical.

– Nu este deloc adevărat, îl corectă ea. Am fost pur și simplu desemnată pentru alte sarcini, pentru un anumit timp.

Todd examină cu interes cărțile aliniate cu grijă pe etajere.

– M-am hotărât până la urmă să alcătuiesc o bibliotecă, făcu Colt, evitând privirea tinerei femei. Am profitat de starea proastă de sănătate a prietenei noastre pentru a o folosi la munci secundare...

Todd îl asculta vorbind în timp ce-o observa cu atenție pe Romy, ai cărei obraji prinseseră în câteva zile un frumos bronz auriu.

– Am impresia că acest post de bibliotecară are un rezultat mai bun decât mecanica...

– Spui asta pentru că ai prejudecăți, îi replică ea cu tristețe. Bineînțeles, îl voi ajuta pe Coult să-și aranjeze cărțile în această săptămână, dar imediat, de luni ce urmează, îmi voi relua munca la mină.

Zâmbetul lui Todd se transformă în grimasă.

– Dar este de necrezut această pasiune pentru mecanică!

Romy păli.

– Încerc să-mi fac meseria cât mai bine posibil.

– Cu riscul de-a te ucide muncind!

– Nu încerca s-o convingi, Todd, interveni Coult. Este un adevărat catâr. Și totuși, am încercat totul! Oh, dar curând este ora douăsprezece. Vrei să rămâi să iei masa de prânz cu noi?

Todd refuză oferta politicos.

– Încă un lucru înainte de a pleca: am auzit vorbindu-se că după-amiază ați fi fost să vă plimbați la „Cuibul Vulturului”...

Ochii lui Coult aruncau fulgere.

– Cine ți-a spus asta?

– Oh, știi că bârfele circulă repede pe aici. Jumătate dintre locuitori ți-au văzut Land Roverul trecând. Pentru ei, este un adevărat eveniment... Oricum, am fost surprins că ați ales acest loc drept țintă pentru plimbare, Coult, adăugă cu un aer

necăjit. Știi la fel de bine ca și mine că în acea zonă sunt animale sălbatice. Într-adevăr, nu este un loc pentru...

– Pentru un bătrân bolnav și pentru o tânără fată fără apărare, așa-i? îl întrerupse Coult cu violență.

– Haide, nu asta voiam să spun, făcu Todd zâmbind Nu ești nici bătrân, nici bolnav...

Coult îl opri cu un gest enervat.

– Ascultă, nu sunt prost! Land Roverul meu este complet blindat. Chiar și unui elefant furios i-ar fi greu să-l răstoarne. Pe scurt, n-am uitat.

– Să uităm totul, oftă Todd, dar data viitoare, te rog, anunță-mă și-ți voi trimite un servitor indigen, care să te însoțească.

– Bine, bine, dacă asta este în măsură să te liniștească, acceptă Coult cu bună dispoziție.

– Perfect. Acum, vă las, prieteni: trebuie să iau prânzul cu un pepinierist olandez, pentru a încerca să-l fac să accepte o reducere de preț...

Cei doi bărbați își strânseră mâna, apoi Todd se întoarse spre tânăra femeie, cu ochii ațintiți asupra părului său negru, care-i cădea pe umeri în cascadă mătăsoasă.

– Ce păcat, oftă el. Luni nu-ți voi mai vedea părul...

Chiar în acea dimineață, ea îl periase cu o grijă deosebită și-l parfumase. Părul era singura sa mândrie... Îndată ce Todd plecă, Romy se adânci din nou în cărți, ascunzându-se de Coult, pentru ca să nu-i vadă lacrimile ce-i curgeau pe obraji.

Luni dimineață va porni iar pe drumul spre mină. Până atunci va avea nevoie să-și adune toate puterile pentru a înfrunta această încercare. Dar unde să le găsească din moment ce Todd Dillman căuta mereu să-i demaște slăbiciunile? Voia să-i demonstreze că era femeie, în timp ce ea trebuia să se comporte ca un bărbat...

Capitolul 8

Vara sosi brusc și o căldură insuportabilă, inumană, se năpusti asupra minei. Muncitorii, goi până la brâu, lucrau cu capul înfășurat în cârpe de culori vii. Romy își cumpără o pălărie mare de paie și nu purta decât o bluză din stambă, de culoare deschisă. Cu toate acestea, transpirația șiroia pe ea cât era ziua de lungă. Nu-și revenea decât la ideea că la întoarcerea acasă va oferi trupului său înfierbântat răcoarea unui duș.

Seara se ducea deseori în vizită la Coult și amândoi, așezați pe verandă, contemplau în tăcere soarele stacojiu coborând în spatele siluetelor fantomatice ale salcâmilor. Uneori, era invitată la familia Crowther, unde viața plăcută de familie era un balsam pentru nervii săi obosiți. Făcea interminabile partide de-a v-ați ascunselea cu copiii, sau de cărți cu Martin și Sylvia.

Îl evita în mod sistematic pe Todd Dillman și luase chiar obiceiul să-și închidă biroul mai devreme, pentru a fi sigură că nu-l întâlnește. Cu toate că uneori era extenuată, lucra până la

limita puterilor, pentru ca să se întoarcă acasă și să cadă imediat într-un somn greu. Altfel, insomnia punea stăpânire pe ea și rămânea toată noaptea în pat, cu ochii rătăciți, încercând să-și șteargă din memorie zâmbetul ironic al lui Todd.

George Bonnell nu apreciase absența ei de-o săptămână, dar după cum prevăzuse, fiind un temperament dezinteresat, lăsase lucrul să se adune.

Într-o zi când fixau amândoi o roată nouă pe o curea de transmisie, George o interpelă cu buna sa dispoziție obișnuită:

– Ai auzit vorbindu-se de balul de sâmbătă? Toți muncitorii din împrejurimi participă la el. Fac demonstrații de dansuri rituale.

În aceeași seară, Sylvia Crowther, care făcea puțină ordine înainte de sosirea fiicei mai mari, îi dădu amănunte despre desfășurarea balului.

– Acești bărbați aparțin unor etnii diferite și fiecare trib face o demonstrație a dansurilor cele mai reprezentative, asemenea Carnavalului din Rio, într-un fel. Domnește un spirit de competiție care-i încântă pe spectatori.

– Nu pari a aprecia în mod deosebit acest gen de petrecere, remarcă Romy zâmbind.

Sylvia ridică din umeri.

– Am asistat deja la o mulțime de baluri de când trăiesc aici. Dar nu mi-ar plăcea ca fiica mea mare, Patti, să vadă asemenea lucruri. Este încă prea tânără.

– Mie îmi dai voie să merg la spectacol? întrebă Romy cu umor.

– Evident! Trebuie să asiști la asta măcar o dată în viață!

Sâmbătă seara sosi: după multe ezitări, Romy se hotărî până la urmă să iasă. Își aruncă pe umeri un șal tricotat și se

așează câteva clipe pe treptele scării, de unde observă flăcările înalte ce urcau spre cer de la focul puternic. În ajun, bărbații delimitaseră pista de dans printr-o învălmășeală de ramuri spinoase pe care urmau să le aprindă. Duruitul obsedant al tobelor o făcu să se hotărască, aproape o obligă fără voia ei să ia drumul spre serbare.

Când ajunse în luminiș, un spectacol fascinant i se oferi vederii: focurile luminau cu intermitențe chipurile negre și lucioase, cu ochii dați peste cap în frenezia dansului. Bărbații loveau tare și repetat solul cu picioarele goale și gleznele înfășurate în blană de leopard. Printre chipurile vopsite, purtând pe cap pene multicolore de struț, Romy recunoscu cu greutate muncitorii de pe șantier, pe care-i vedea totuși în fiecare zi.

Rândurile de spectatori, compuse mai ales din africani, înconjurau pista, în spatele focurilor. Romy zări totuși câteva cadre de la mină, cu soțiile, cărora le rezervaseră locuri de stat. Una dintre ele, căutând un scaun liber, o recunoscu pe tânăra femeie și-i adresă un semn prietenos din cap.

Flăcările portocalii luminau trupurile contorsionate care se agitau convulsiv în ritmul obsedant al tam-tam-urilor. Romy făcu ochii mari, cucerită de magia spectacolului. După tribul Pondas, care execută un frenetic dans de război, veniră cei din Amakwayas ale căror piepturi erau vărgate cu benzi albe. Purtau în jurul șoldurilor bucăți de pânză albastră, brățări din lână împletită și se rostogoleau în praf, scoțând strigăte nearticulate.

Fiecare trib intra pe pistă însoțit de urletele spectatorilor, care se auzeau uneori și în timpul dansului. Bubuitul tobelor se amplifica și răsuna în noapte. Romy, cu gâtul uscat, dispăru câteva clipe pentru a se duce să-și cumpere un suc de

portocale. Când se întoarse la locul său, distinse silueta înaltă a lui Todd Dillman, în picioare, în fața ei, în primul rând de spectatori. Oare o remarcase? Îi simți brusc privirea luminoasă ațintindu-se asupra ei. Înclină capul pentru a-i răspunde la salut și se așeză pe bancă.

Dansul celor din Mondow încheia seara. Erau complet goi, cu excepția unei mici bucăți din pânză albă reținută cu o sforicică în jurul șoldurilor. Executară o demonstrație năucitoare; acești bărbați atletici se învârteau dezordonat, executau salturi uluitoare și cădeau în picioare, cu zâmbetul pe buze, pentru a-și relua imediat contorsionările acrobatice. Mulțimea își reținuse respirația. Romy nu se putu împiedica să nu admire corpurile musculoase, perfect proporționate, transfigurate de fericirea dansului. Un torent de senzații noi o tulbură, o emoție în același timp plăcută și dureroasă, deoarece punea în evidență în mod brutal golul afectiv și fizic al vieții sale.

Duruitul tobelor încetă subit și ultimii dansatori se prăbușiră epuizați pe sol. Serbarea se terminase. Romy se ridică și se îndepărtă încet. Focurile se stingeau treptat, dar licărirea lor roșiatică se menținea și-i lumina drumul. Încercă să-și stăpânească respirația sacadată; inima era gata să-i spargă pieptul. Brusc, tresări auzind trosnind niște ramuri în urma ei. O formă întunecată se ivi din desișuri... Apăru Todd, cu chipul ciudat de grav. În ochii de culoare deschisă se reflecta lumina pâlpâitoare a focurilor. Un fel de letargie puse stăpânire pe tânăra femeie când îl văzu apropiindu-se, ca prin ceață. Fără o vorbă, o cuprinse în brațe și o sărută. Totul fu atât de blând și violent în același timp, încât crezu că leșină. Simțurile trezite de dansurile sălbatice o trădară. O lavă de foc îi curgea prin vine, traversându-i membrele într-un val de plăcere dureroasă.

Corpul fierbinte al lui Todd strâns puternic lângă al său o făcu să geamă, în timp ce el continua să o sărute cu lăcomie...

Brusc, se văzu în brațele sale, la bunul său plac. În acea clipă îl împinse cu toată puterea. Cum ochii lui Todd îi adresau o întrebare mută, articulă încet, trecându-și mâna tremurândă prin păr:

– N-aș fi crezut niciodată că este posibil să detești pe cineva, așa cum te detest.

Imediat, privirea lui Todd se înăspri.

– Ești foarte nervoasă, micuță Romy. În tot cazul, sub înfățișarea de băiat, ascunzi o feminitate explozivă...

Ea se stăpâni să nu urle.

– Te rog, lasă-mă în pace...

– Cum dorești.

Îi aruncă o privire de gheață, făcu stânga-mprejur și se afundă în noapte.

Romy crezu că nu va reuși niciodată să se întoarcă acasă, în așa măsură picioarele refuzau s-o asculte. În cele din urmă zări umbra albă a bungaloului său. Trânti ușa cu o violență care făcu geamurile să tremure, apoi se rezemă de bara de lemn a scării și începu să plângă. Plânse îndelung, în hohote. Todd nu o sărutase din dragoste, ci pentru a-i dovedi că era femeie...

* * *

Coult remarcă într-o seară paloarea tinerei femei. Era așezată în fața lui, pe verandă, cu privirea pierdută în depărtare. Ochii pătrunzători ai bătrânului întârziară asupra feței mici, cu cearcăne săpate de insomnie.

– Această muncă te epuizează, draga mea micuță, spuse el pe un ton afectuos. Recunoaște! Nimeni nu te va trata cu asprime!

– Pentru Dumnezeu! De ce toată lumea se simte obligată să se ocupe de sănătatea mea?

Își părăsi brusc balansoarul și începu să măsoare iritată veranda. Coult, surprins, o privi atent o clipă în tăcere, apoi reluă cu un aer ironic:

– Află, domnișoară, că în această casă, eu sunt singurul care are dreptul să-și manifeste proasta dispoziție!

Romy era gata să-i arunce o replică veninoasă, dar se abținu în fața zâmbetului afectuos al prietenului său.

– Îmi pare rău, Coult, dar este o problemă personală pe care doresc s-o rezolv eu însămi.

– Și nu vrei să primești sfaturi de la un bătrân plicticos ca mine, așa este?

Își privi ceasul.

– Este ora șase și jumătate; prea devreme pentru cină. Ce-ai spune de o partidă de table?

Romy se ridică și dispăru în salon, în căutarea jocului. Înainte de-a așeza, îl sărută ușor pe frunte pe bătrân.

– Mulțumesc, Coult... pentru înțelegere. Probabil nu sunt prea plăcut de suportat acum...

– Haide, bombăni el pe un ton morocănos, este rândul dumitale să joci...

Dar privirea îi era plină de tandrețe... Orele petrecute în prezența sa îi aduseseră enormă binefacere lui Romy. Erau rarele momente în care se simțea împăcată cu ea însăși.

Într-o seară, ajungând în fața casei lui, remarcă mașina lui Todd parcată la intrare. De pe verandă ajunse până la ea zgomot de voci, iar prin frunzișul des observă părul ca flacăra

al Lilei Harwood. Aceasta, îmbrăcată într-un taior din stofă de lână gri, fuma o țigară, rezemată de una dintre coloanele de marmură.

Romy nu se mira s-o găsească aici. De fapt, de două zile, toată lumea nu vorbea decât despre îndrăzneața sa acrobație aeriană de deasupra spitalului din Vukasi.

Lila o întâmpină pe tânăra femeie cu un zâmbet condescendent.

– Ei bine, iată-l pe mecanicul nostru începător, fără salopetă! Coult tocmai mi-a arătat transformările pe care le-ai făcut în biblioteca sa. Felicitări, draga mea! Ar trebui să continui pe acest drum, în loc să faci pe mecanicul. Mașinile sunt ca și caii, îți pot face rău când te aștepți mai puțin...

Nu va începe și ea! se gândi Romy, în timp ce se străduia să zâmbească politicos.

– Bună seara, Lila; așadar, ai venit să-i vizitezi pe sărmanii locuitori de la țară, care suntem?

– Am un complex minier dintre cele mai prospere. Nu înțeleg ce este rustic într-un zăcământ de pietre prețioase! protestă Coult. Vino și ia loc, dragă Romy.

Todd, care până atunci rămăsese puțin retras, se ridică pentru a-i oferi scaunul.

– Ai avut o zi bună? o întrebă el, pe un ton zeflemitor.

– Excelentă, răspunse Romy, fulgerându-l cu privirea.

Nu-l va ierta niciodată că o sărutase.

Discret ca întotdeauna, Aaron le aduse băuturi răcoritoare, în timp ce Lila și Coult își reluară conversația întreruptă de sosirea lui Romy.

– Pietrele dumitale prețioase sunt cu siguranță foarte frumoase, spunea Lila, dar recunoaște că niște lingouri de aur frumos aliniate...

Coult îi respinse argumentul cu un gest al mâinii.

– Pf! Nimic altceva decât metal rece... Un diamant trăiește, respiră și știi de ce? Pentru că el conține în inimă focul pământului. Pune un diamant într-o rază de soare și va eclipsa chiar cea mai frumoasă femeie din lume...

– Vorbești așa, pentru că din asta tragi profit, îl șicană Lila, luând în râs elanul său liric. Nu poți înțelege fascinația aurului pur...

– De când ești în stare să faci comparație între astea două? Pariez că n-ai văzut niciodată un diamant ieșind dintr-o baie acidă!

– Ei poftim! Acum o clipă evocai strălucirea sa divină și acum ne vorbești de acid!

– Sincer, nu cred că este ceva poetic în modul de-a ajunge la aurul pur! Un furnal înalt nu este deosebit de estetic!

Acest dialog se desfășura pe un ton de glumă, fără animozitate din nici o parte. Todd intervenea uneori, dar nu lua parte la polemică. Romy rămase puțin mai departe, fără să piardă totuși nimic din conversație. O observa mai ales pe Lila, care astăzi i se părea curios de diferită. Adoptase o coafură vaporoasă cu bucle ușoare, care din păcate nu se potrivea deloc cu duritatea trăsăturilor. Își subliniase cu creionul arcul blond al sprâncenelor, ceea ce nu făcea decât să-i accentueze licărirea cinică din privire. Gura, excesiv fardată, avea o expresie disprețuitoare. Lila părea fără încetare în gardă. Vocea mai ales, avea inflexiuni metalice și mai tăioase decât de obicei.

Stânjenită, Romy căuta un mod elegant de-a o șterge englezește. Poate Coult va considera ciudată vizita sa fulger, dar cu el se va explica mai târziu. Într-adevăr, nu mai putea suporta prezența lui Todd, a cărui privire voalată nu înceta s-o spioneze. Din fericire, soluția veni de la sine, câteva clipe mai târziu.

Antrenați într-o discuție pasionantă, nu auziseră tusea discretă a doctorului Dunbar care, cu trusa în mână, tocmai apăruse în prag.

– Ia te uită, ia te uită, bunul nostru doctor! exclamă Coult. Sper numai că n-ai venit să mă chinui, dragul meu!

– Ascultă, Coult, făcu medicul pe un ton răbdător, sunt plătit să mă ocup de sănătatea dumitale. Aveam o vizită urgentă la un client, foarte aproape de aici și am profitat de asta pentru a da o fugă până la dumneata. Nu uita că am convenit la un examen pe lună. N-am mult timp pentru asta.

Era evident că nu se aștepta s-o găsească pe Lila aici. Se străduia să pasă zâmbitor, dar obrajii îi fuseseră cuprinși de o paloare mortală, iar maxilarele crispate îi trădau frământarea.

– Gata, Coult? Dacă am urca în camera dumitale, ne-am simți mai comod acolo...

– Pentru nimic în lume! exclamă bătrânul, prinzându-se cu brațele de fotoliu. N-am nimic de ascuns. Mă poți examina perfect aici.

– Cum vrei. Sunt obișnuit cu toanele pacienților mei, oftă Peter, în timp ce ridica mâneca lui Coult pentru a-i lua tensiunea.

De la sosirea sa, Lila nu înceta să-l observe cu un aer ironic.

– Îmi iei și mie tensiunea, doctore? se fandosi ea cu cochetărie. A crescut probabil în ultimul timp, de când pilotez avionul...

– Te rog, Lila. Evoluțiile ridicole de deasupra spitalului au fost de cel mai prost gust, îi replică el pe un ton sever.

– Dar, dragul meu, nu toată lumea își petrece viața în pat! Amintește-ți că există totuși oameni sănătoși, spuse ea privindu-l cu o inocență prefăcută.

– Este adevărat, dar ai putea avea cel puțin decența de-a le respecta suferința, ripostă el fără să se întoarcă, atent să asculte inima lui Coult.

– Oricum, te gândești tu la asta pentru amândoi...

Romy, jenată, făcea să se învârtă gheața din pahar. Alături de ea, Todd rămăsese tăcut, cu mâinile înfundate în buzunare. Observa cu atenție gesturile medicului.

– Nimic de semnalat, spuse Peter, scoțându-și stetoscopul. Fără prea mult alcool și fără grăsimi și vei fi un frumos centenar!

Coult păru scandalizat.

– Fără alcool! Eu, care nu beau decât suc de portocale și cafea, nu-i așa, Romy? spuse el aruncându-i o privire complice. În sfârșit, un whisky cu sifon n-a făcut rău nimănui. Apropo, Peter, acum că ai terminat să mă chinuiești, accepți să bei un pahar cu noi?

– Mi-e teamă că nu pot să rămân, Coult. Mai am încă treburi care mă așteaptă la spital și...

Vorbea evitând privirea Lilei, care-l observa cu un evident dispreț. Romy profită de această ocazie pentru a se ridica grăbită.

– Oh, Coult, tocmai mi-am amintit că am multă corespondență rămasă în urmă! Voi profita să-l conduc și pe Peter, pentru că sunt cu camionul...

Todd nu se va lăsa înșelat de această scuză, dar nu-i păsa.

– Este într-adevăr foarte amabil din partea dumitale, spuse Peter. Se va înnopta curând și nu vedeam cu ochi buni întoarcerea pe jos.

Își luară rapid rămas-bun de la prietenii lor. Romy simți privirea Lilei sfredelind-o între omoplați. Tânăra femeie păru foarte contrariată de propunerea sa de a-l conduce pe Peter...

Medicul luă loc lângă ea pe bancheta din față.

– Ești un adevărat atlet, doctore. Ai traversat toată mina pe jos pentru a veni aici!

– Stau toată ziua închis în spital. M-am gândit că puțin aer îmi va face bine.

Rostise aceste cuvinte pe un ton indiferent, dar trăsăturile trase și expresia încordată îi dezmințiră vorbele. Rulară în tăcere până când apăru acoperișul roșu al spitalului.

– Trebuie să te las la intrare? întrebă Romy încetinind imperceptibil.

– Am mințit adineaori la Coult, mărturisi el roșind. În realitate, mi-am terminat ziua. Dar dacă ești amabilă, lasă-mă acasă, este la câțiva pași de aici.

Romy parcă în fața casei. O splendidă glicină mov acoperea aproape în întregime fațada clădirii, răspândind un parfum extrem de plăcut. Peter Dunbar se întoarse timid spre însoțitoarea sa.

– Corespondența dumitale mai poate aștepta, Romy? Intră să bei un pahar. Te voi duce să-mi vizitezi grădina.

– Pentru a fi sinceră, corespondența nu era decât un pretext, recunosc! N-aveam nimic special de făcut...

Peter zâmbi. Părea atât de singur, atât de dezorientat. Ar fi vrut foarte mult să-l consoleze...

O făcu să viziteze mai întâi grădina de agrement, apoi o conduse în livada sa, unde pomi tineri, recenți altoiți, dădeau primele lor mlădițe.

– Ți-i prezint pe noii mei pacienți! exclamă el râzând. Sunt pregătit să creez o nouă varietate de fructe.

– Iată poate ocazia de-a face avere!

– Mă interesează numai plăcerea cercetării. Dacă miracolul se va produce într-o zi, îmi vei servi de cobai. Vei fi prima care vei gusta din ele.

– Accept pariul! încheie ea cu veselie.

În timp ce mergeau amândoi unul lângă celălalt, Romy se gândi că viețile lor semănau în mod ciudat. O imensă tristețe apăru în ochii tânărului medic, în timp ce privea soarele apunând la orizont.

– Vrei să vii să vezi apusul de pe verandă? Este unul din cele mai frumoase lucruri ce se pot vedea în Africa de Sud...

Urcară o scară mică din lemn care ajungea la o verandă pardosită cu dale lucioase, unde creșteau uriașe plante tropicale. Peter veni cu o tavă încărcată cu sticle cu aperitive și saleuri; pierduți în gândurile lor, contemplară stratul gros de pâclă violetă ce se așeza impunător peste savană.

– N-ai efecte secundare în urma căderii? întrebă Peter după o lungă tăcere.

– Nu, totul este în ordine, mulțumesc.

Dacă i-ar fi putu mărturisi că amorul său propriu avusese mai mult de suferit decât capul ei!

– Ce este nou la spital? îl întrebă pentru a schimba subiectul.

– Acum n-avem decât cazuri minore. Nimic foarte important, dacă n-ar fi obișnuita nebunie a verii. Bărbații beau prea mult, apoi se întreabă de ce s-au îmbolnăvit!

– Ai legături cu locuitorii cartierului rezidențial?

– Fug de ei ca de ciumă! Am oroare de mondenități. Oamenii de acolo mă plictisesc. Din nefericire, continuă el lăsându-și paharul, mâine este o recepție de care mi-e teamă că nu pot să scap: este vorba despre a doua aniversare a deschiderii minei; Frank Manson a invitat la el toată lumea.

– Este curios, Coult nu mi-a spus nimic despre asta, remarcă Romy.

– El? Detestă acest gen de reuniuni, de altfel nu participă niciodată la ele. În schimb, asociații săi sunt obligați să ia parte.

Romy se înfioră.

– Cred că va trebui să mă duc acasă, Peter. Mâine mă așteaptă o zi grea.

Nu îndrăznea să-i spună că o noapte lungă de somn era, pentru ea, singurul mijloc de a combate disperarea pe care o simțea cuprinzând-o.

Se ridică și Peter.

– Te conduc până la intrare.

Cerul de culoarea ametistului strălucea de stele. Peter o luă de mână pe tânăra femei pentru a o călăuzi de-a lungul aleii.

– Romy, mi-aș putea îngădui să-ți cer să mă însoțești mâine la recepție? Ne vom susține reciproc.

În fața privirii lui rugătoare, nu putu decât să accepte.

– De acord. La ce oră ne vom întâlni?

– La ora nouă, dacă îți convine, făcu el lăsându-i mâna, parcă regretând. Noapte bună, Romy.

Cu inima grea, tânăra femeie se întoarse acasă. Gândurile i se întorceau fără încetare spre Todd, a cărui privire luminoasă o obseda zi și noapte. Peter Dunbar se bizuia pe ea pentru a-și învinge dragostea pentru Lila, iar ea se zbuciuma pentru Todd Dillman... Ce prost era alcătuită viața... Peter și Romy știau amândoi că trăiau o poveste imposibilă...

Capitolul 9

A doua zi, în momentul în care se pregătea să iasă, Romy simți brusc dorința de a fi bine îmbrăcată. La urma urmei, doctorul Dunbar merita mai mult decât o parteneră îmbrăcată în blugi decoloraţi şi cu un pulover uzat. Începu să scotocească foarte agitată prin dulap și în cele din urmă scoase de acolo o rochie tunică din jerseu de mătase ecru în stil 1925, cu șoldurile marcate de mici franjuri violete, care zburau la fiecare mișcare. O călcă în câteva minute și căută o pereche de pantofi din piele crem, cu tocuri înalte, pe care o cumpărase de la Roma, cu o vară în urmă.

Apoi își puse la gât un colier lung din mărgele din sticlă mov, care se potriveau de minune cu rochia. Își strânse părul într-un coc foarte jos pe ceafă și vaporiză puțin din parfumul preferat, pe care mama sa i-l făcuse cadou de aniversare.

Astfel îmbrăcată, urcă în camion și rulă cu toată viteza până la Peter Dunbar, de teamă să nu fie în întârziere. Tânărul medic o aștepta fumând o țigară, așezat pe aripa mașinii sale. O măsură din cap până în picioare, cu stupefacție.

– Ești absolut încântătoare, Romy; mult prea încântătoare pentru un bătrân slujitor al medicinii, ca mine!

– Nu ești bătrân deloc! exclamă ea privind cu atenție silueta elegantă în costum de seară. Pariez că toate femeile vor fi înnebunite după dumneata, adăugă, făcându-i cu ochiul.

Peter o luă pe drumul cu serpentine strânse până la cartierul rezidențial. Aerul care pătrundea prin geamul lăsat, era călduț și parfumat, încărcat de efluvii greu de definit, care urcau din pământul umed. Romy se înfioră; instinctul îi spunea că n-ar fi trebuit să vină aici, în compania lui Peter....

Casa familiei Markson era iluminată toată. Prin ferestre se auzeau frânturi de conversații, hohote de râs și clinchete de pahare ciocnite. Deasupra ușii fusese pusă o baderolă mare, celebrând aniversarea întreprinderii Kramer. Fiecare literă fusese desenată în formă de diamant, ale cărui fațete fuseseră pictate cu grijă.

Fiecare mergea de colo-colo, cu un pahar de șampanie în mână, interpelându-i pe cei ce soseau cu mici strigăte de bucurie. Romy, liniștită de prezența lui Peter alături de ea, își făcu o intrare remarcată. Pentru cei care o întâlniseră întotdeauna în salopetă, surpriza era impresionantă. Părul negru, de obicei ascuns sub șapcă, strălucea în seara aceasta de un luciu albăstrui. La trecerea ei se șușotea; femeile îi aruncau priviri invidioase. Tânăra femeie, a cărei fire era mai curând timidă, sfârși prin a se simți stânjenită.

Fusese invitată toată comunitatea și curând casa imensă era gata să plesnească de plină. Peter și Romy se opriră pentru a-și saluta niște cunoștințe, acceptară din când în când câte un pahar, în timp ce căutau din ochi un loc liniștit pentru a se refugia. Descoperiră până la urmă o terasă la capătul unui șir de trepte al unei scări cioplite în piatră. Se instalaseră acolo o

masă și câteva scaune; două umbre stăteau de vorbă în întuneric. Brusc, Romy rămase încremenită locului și vru să facă stânga-mprejur, dar era prea târziu: Todd și Lyla îi zăriseră.

Evident, și ei căutaseră să fugă de mulțimea de la parter. Lila le veni în întâmpinare și-l interpelă pe Peter cu o grabă puțin exagerată.

– Ei bine, iată-l pe bunul nostru samaritean! Întotdeauna pregătit să facă injecții?

Era îmbrăcată într-o rochie lungă, verd-deschis, cu un decolteu adânc, ce-i punea în valoare pieptul perfect.

– Bună seara, Peter, bună seara mică Romy, făcu Todd, jenat aparent de exuberanța partenerei sale. Îți place searata aceasta? o întrebă pe tânăra fată.

– Îi place, evident! Peter este întotdeauna căutat să-și poată arăta talentele în societate, exclamă Lila, aruncându-i o privire lungă.

Ignora în mod fățiș prezența lui Romy. Peter strânse din dinți. Pălise brusc.

– O campioană de curse nu trebuie niciodată să bea prea mult, Lila. Știi asta perfect.

– Ce onoare! Am dreptul la un diagnostic de specialist! Crezi că am băut prea mult, nu-i așa? Stingherită, Romy se întoarse și privi încăperea luminată, unde zeci de persoane discutau cu însuflețire. Todd se apropie tăcut. Purta un costum din catifea verde și o cămașă albă pusă în valoare de nodul unui papion. I se aplecă peste umăr și-i murmură la ureche:

– Mecanicul nostru este foarte frumos în această seară... Oare pentru prietenul Peter?

– Mă îmbrăcam mereu așa, înainte să vin aici, replică ea, iritată de subînțelesurile lui.

Nu-i uitase sărutul și detesta de asemena s-o numească „mică Romy". Când nu-și oferea plăcerea de a-și bate joc de meseria sa, părea să simtă nevoia s-o trateze ca pe o copilă.

– Și aici de ce nu te îmbraci așa? Ți-e teamă?

– De tine, poate? replică ea ridicând bărbia cu mândrie. Oare de ce cred mereu bărbații că ne terorizează?

– Cu siguranță, pentru că femeilor le place să-și imagineze că suntem lupii mari și răi...

Romy se hotărî să nu vină cu argumente. Găsea această conversație stupidă și puerilă.

Pe terasă, atmosfera se încărcase de electricitate. Între Peter și Lila era gata să izbucnească o furtună. Vocea acesteia din urmă ajungea până la ei, foarte ascuțită, aproape isterică.

– Ocupă-te să-ți coși bolnavii și lasă-mă să trăiesc cum îmi doresc!

– De ce cauți mereu pericolul? Vezi moartea cu ochii pe drum, în aer. Oare nu există alte moduri de a profita de plăcerile vieții? făcu Peter cu o blândețe în care se observa totuși exasperare.

– Plăcere! Ce cunoști tu despre plăcere, tu și idealul tău de devotament!

Romy nu mai putea suporta. Voia neapărat să plece și făcu un semn discret în direcția lui Peter; dar Lila nu părea hotărâtă să abandoneze partida.

– Spune-mi, ce plăceri ai tu de la viață, mergând cât e ziua de lungă printre bolnavi?

– Scopul unui medic este să salveze vieți omenești, reluă Peter cu răbdare.

– Oh, cunosc jurământul lui Hipocrat pe dinafară! Mi l-ai citat destul!

În ochi îi strălucea o lumină anormală.

– Și eu ți-am făcut un jurământ într-o zi și știi foarte bine...

Vocea i se frânse. Păru că-și pierde șirul gândurilor. Se apropie de Peter clătinându-se, asemenea unei tigroice gata să zgârie. Considerând că era timpul să intervină, Todd o luă ușor de talie.

– Vino, spuse el, te voi conduce acasă.

Peter Dunbar era livid, cu ochii rătăciți. Romy se simțea neputincioasă să-l ajute. De comun acord, coborâră scara și se amestecară în mulțimea de invitați.

– Romy, draga mea! se auzi deodată vocea Sylviei Crowther, în spatele ei. Ești adorabilă în seara asta. Această rochie îți vine admirabil!

– Mulțumesc, Sylvia, răspunse tânăra femeie, silindu-se să zâmbească. Martin este cu tine? Sylvia se uită prin salon.

– Oh! nu trebuie să fie departe. În general se ascunde după vreun ziar, pentru a evita să fie recunoscut!

– Să-l saluți din partea mea, spuse Romy, căutând cu privirea ușa de la intrare.

Dar Sylvia se întoarse deja spre Peter.

– Doctore Dunbar? Este mult timp de când nu v-am întâlnit la vreuna din seratele noastre. Cum merge munca?

– Nu mă plâng, îi spuse el foarte politicos. Vă rog să mă iertați, doamnă Crowther, dar trebuie să plec. Mă cheamă datoria.

– Oh, o urgență, fără îndoială? Înțeleg... Ei bine, vă las. Petrecere frumoasă la amândoi.

Îndată ce se instală în mașină, Peter scoase un oftat de ușurare. Romy nu îndrăzni să-i vorbească, atât părea de

neliniștit și îngrijorat. Făcură drumul de întoarcere în tăcere. Peter își parcă mașina în fața casei și-și lăsă fruntea să cadă pe volan. Mișcată, Romy înconjură mașina, deschise portiera din dreptul lui și-l luă de braț pentru a-l conduce. Pătrunseră într-o cameră de zi cu pereții albi, decorați cu țesături africane. Pe jos, o pardoseală din mozaic negru și alb, păstra toată răcoarea încăperii.

Peter se prăbuși într-un fotoliu din piele și-și puse capul pe mâini – Romy îi apăsă ușor umărul. Ridică ochii și o privi cu tristețe..

– Cred că-ți datorez niște explicații, Romy. Scena Lilei trebuie să fi fost foarte penibilă pentru dumneata.

Ei i-ar fi plăcut să se întoarcă acasă, să dea frâu liber lacrimilor care îi ardeau ochii. Dar privirea lui Peter era atât de rugătoare, încât își luă un scaun și se așeză lângă el.

– Cu siguranță nu știi, spuse el trecându-și mâna prin păr, dar acum câțiva ani, Lila și cu mine am fost logodiți.

– Într-adevăr, nu știam, murmură Romy.

– În acea perioadă lucram în cel mai mare spital din Johannesburg. Tatăl său fusese internat pentru o intoxicație și într-o zi am întâlnit-o la căpătâiul lui. Ne-am logodit foarte repede. Lila își pusese în cap că voi intra în întreprinderea familială. I-am explicat că nu-mi voi abandona niciodată meseria. Pentru un motiv pe care nu-l cunosc, ea are o adevărată fobie față de boală. Este terorizată la ideea de a deveni invalidă. Certurile noastre au fost tot mai dese și s-a ajuns la ruptură.

Romy începu să întrezărească mai limpede situația. Totuși, un punct rămânea încă nelămurit.

– Asta nu-mi explică în ce fel ai ajuns la spitalul din Vukasi...

– Știi, Lilei nu-i place să-și vadă planurile zădărnicite. Am fost de acord să ne despărțim, dar n-a renunțat niciodată să mă facă să mă las de meserie. Sub presiunea sa, a trebuit să părăsesc Johannesburgul. Am găsit de lucru într-un mic spital din savană, în Transavaal. Dar tatăl Lilei are multe relații și datorită lui, m-a găsit acolo. Atunci m-am refugiat aici, la Vukasi...

Făcu o pauză și-și aprinse o țigară.

– ... pentru a descoperi că domnul Harwood este proprietarul domeniului Rosedale, la cinci kilometri de aici! Dar de data aceasta sunt hotărât să nu mă mai mut.

– Vrei să spui că te-ai hotărât să nu mai fugi de Lila?

Peter nu răspunse, dar chipul său chinuit dovedea în ce măsură o iubea încă pe frumoasa roșcată...

– Oricum, reluă el cu un zâmbet de om învins, încearcă mereu nevoia de a fi în apropierea mea, pentru a-mi demonstra cât de mult știe să profite de viață...

– Todd este la curent cu toate astea? îl întrebă cu o voce gâtuită.

– Bineînțeles; dar consideră că problemele noastre nu-l privesc. Este și prietenul meu și al Lilei și nu ia niciodată parte nici unuia, nici celuilalt.

Romy avu o tresărire de indignare.

– Dar... credeam că Todd și Lila... în sfârșit, că sunt mai mult decât prieteni...

– Este posibil... nu sunt la curent deloc, făcu Peter pe un ton obosit.

Părea din ce în ce mai palid. Romy se ridică și se duse să caute în bufet o băutură alcoolică tare. Reveni și-i întinse un pahar cu coniac.

– Mulțumesc, spuse cu o grimasă, după ce bău o înghițitură din lichidul auriu.

Alcoolul îi redase puțină culoare.

– Mi-a făcut foarte bine să mă pot destăinui în fața ta, Romy. Mulțumesc că ai avut răbdare să mă asculți.

Neliniștea tinerei femei i se citea probabil pe chip, deoarece o asigură cu un zâmbet larg.

– Nu-ți face griji pentru mine. M-am obișnuit cu aceste momente de depresie. Mâine, îmi voi relua lucrul ca și când nimic nu s-a întâmplat.

– Bun, dacă îmi promiți că totul va fi bine, voi pleca. Sunt puțin obosită...

– Dumnezeule, ce egoist am fost! Și tu ai un aer epuizat. Noapte bună, Romy, făcu el strângând-o cu putere lângă el. Și încă o dată, mulțumesc.

Romy se așeză la volanul camionului său și se întoarse acasă, în timp ce se gândea la ceea ce tocmai îi mărturisise Peter. Lila și cu el se sfâșiau reciproc, dar de fapt continuau să se iubească. Așadar, asta era dragostea? Mai târziu, în pat, îi fu greu să adoarmă. O chinuia o întrebare: Todd rămânea lângă Lila în speranța că într-o zi va renunța la Peter pentru a se întoarce definitiv spre el?

* * *

La mină se iveau aproape în fiecare zi probleme noi. Vântul fierbinte ce sufla venind dinspre stepă era o adevărată tortură pentru oamenii deja epuizați de căldura puternică. Toată lumea era la capătul răbdării și în gropile de exploatare izbucneau cu regularitate încăierări. Muncitorii își părăseau postul pentru a merge să bea bere în bufetele răcoritoare răspândite pe marginile drumurilor.

George Bonnell nu părea să-și facă griji văzându-i pe oamenii din echipa sa fiind cea mai mare parte a timpului într-o stare de ebritate neliniștitoare. Romy nu îndrăznea să spună nimic. Dar mai târziu, își reproșă că nu se arătase mai vigilentă. Și apoi, se obișnuise atât de mult cu caracterul tolerant al șefului, încât până la urmă respinse și orice posibilitate de accident grav în mină.

În acea după-amiază, fuseseră puse batoane de dinamită într-una din carierele de suprafață. Căldura era absolut sufocantă și oamenii se grăbiseră să-și termine ziua, pentru a se întoarce acasă. Chiar și Romy nu se gândea decât la clipa binecuvântată în care se va afla sub duș. Dar când văzu modul în care fusese organizată munca, începu să se neliniștească. Echipa de dinamitare punea batoanele de dinamită în cavitățile săpate în prealabil în stâncă. Ziua era pe sfârșite și muncitorii începură să lucreze din ce în ce mai repede.

– Gata, băieți, urlă pe neașteptate George Bonnell, privindu-și ceasul. Vă puteți întoarce acasă.

Romy îl privi cu stupefacție.

– Dar... totuși, nu vei lăsa dinamita pusă, până mâine dimineață, fără să iei măsuri de siguranță.

– Este prea târziu, micuța mea. Curând nu se va mai vedea nimic, făcu George, scoțându-și salopeta.

– În acest caz, nu trebuiau lăsate capetele de detonare în poziție de funcționare!

George ridică din umeri.

– Zona este supravegheată cu strictețe, nu se poate întâmpla nimic înainte de a le conecta la detonatorul principal. Cine ar avea ideea să meargă să-și vâre nasul într-o carieră plină de explozibil?

– Și dacă se rostogolesc pietre sau vreun mic animal se rătăcește în groapă?...

– Ei bine, în acest caz, treaba se va face fără intervenția noastră!

Izbucni într-un râs cinic; apoi, văzând că explicațiile sale n-o mulțumesc deloc pe Romy, continuă pe un ton răbdător:

– Ascultă, eu sunt șeful aici și te asigur că totul va fi bine! Ești prea nervoasă, micuța mea, adăugă el, dându-i prietenește o palmă pe spate.

Sui în camion și demară în trombă. Muncitorii părăsiră șantierul pentru a se înghesui în autobuzele ce-i duceau acasă. Romy se gândi: în definitiv, poate George avea dreptate. Zonele periculoase erau semnalate și păzite de gărzi de noapte înarmate. Nimeni nu avea dreptul să pătrundă în carieră după ce se înnopta.

Oftând, privi pentru ultima dată fanioanele triunghiurilor roșii ce semnalau pericolul, agitate de vânt. La întoarcerea la birou, se spălă pe mâini, apoi își redactă raportul zilnic. În clipa când încuie ușa, se răzgândi: un presentiment sumbru îi spunea să nu plece imediat...

Mai târziu, amintindu-și de această seară, Romy se gândi cu groază la ce s-ar fi întâmplat dacă se întorcea liniștită acasă...

În biroul său domnea o dezordine de nedescris. Aranjă metri întregi de fir electric, de sârmă ghimpată, care începuse să ruginească, apoi începu să facă ordine în maldărul de hârtii care îi încărcau masa de mai multe zile. Descoperi atunci, într-un sertar, raportul geologului asupra măsurilor de securitate de luat în cazul unor explozii în mină. Romy îl răsfoia distrată, când privirea i se opri asupra unui paragraf subliniat de mai multe ori și încadrat cu roșu: „De luat precații pentru dinamitarea Zonei B”.

Zona B? Era chiar cariera în care explozibilul aștepta să fie detonat... Romy tremura atât de tare, încât era gata să scape raportul. Încruntată, căuta să înțeleagă termenii științifici ce-i jucau în fața ochilor. Pe scurt, dinamitarea putea crea o fisură subterană, întinzându-se pe mai mulți kilometri pe axa est-vest, care va antrena o alunecare de teren.

Inima i se opri în loc. Examină cu febrilitate planul minei: toate locuințele erau construite pe această axă est-vest! Asta însemna că ar fi fost suficientă o cât de mică explozie pentru a distruge toată colonia minieră... Își imagină pământul crăpat, casele prăbușite... și închise ochii pentru a face să dispară acest coșmar.

Trebuia să-l găsească pe George, cât mai repede posibil. Romy sări în camion și se avântă cu toată viteza pe poteca plină de praf. Măcar de-ar fi descoperit raportul geologului mai devreme! Pierduse timp prețios. Sângele îi zvâcnea în tâmple și-și simțea capul gata să explodeze.

Romy opri camionul în fața unui bufet unde muncitorii stăteau la răcoare, bând bere. O interpelară cu bucurie.

– Bună seara, Romy! Vino să bei un pahar cu noi!

– Îmi pare rău, n-am timp, spuse ea, încercând să-și păstreze sângele rece. Îl caut pe șeful de șantier. L-ați văzut trecând?

Unul dintre bărbați izbucni în râs.

– George? Era încă acolo, acum cinci minute. Acest Don Juan a plecat să se plimbe prin pădure, acolo, jos, în spate.

Romy o luă pe drumul care i se indicase și-l zări curând pe George întins la rădăcina unui salcâm, cu brațul în jurul unei tinere africane.

Speranțele tinerei femei se risipiră când îl văzu mergând clătinându-se. Respirația îi duhnea a alcool. Încercă totuși să-l scoată din letargie.

– George... te rog... Trebuie neapărat să vii cu mine...

– Ce se întâmplă, micuțo? articulă el cu o voce mahmură. Mai vrei să lucrezi la asemenea oră!

Ea îi adresă un zâmbet descumpănit tinerei fete așezate la rădăcina copacului, care o privea cu un aer speriat.

– George! Trezește-te! N-avem de ales! Am citit raportului geologului. Trebuie neapărat să dezamorsăm capetele detonatoarelor.

El își puse mâinile mari pe umerii firavi ai tinerei femei și o sărută pe obraz.

– Ascultă, micuțo, îți spun că totul va fi bine. Acum, fii amabilă, lasă-mă-n pace. Vezi bine că sunt ocupat!

Era inutil să insiste. Nu făcea decât să piardă timp prețios. Oricum, în starea sa, George ar fi fost incapabil să execute această operație de precizie. Porni în fugă spre camion. Hotărârea sa era luată: trebuia să facă această treabă ea însăși. Numai când ajunse la intrarea minei își dădu seama de riscul pe care și-l asuma. O transpirație rece îi curgea de-a lungul spatelui. Doar o mișcare greșită și...

Pentru a-și potoli teama, încercă să se gândească la altceva. În seara aceasta ar fi trebuit să meargă la Coult, care de altfel începuse probabil să se neliniștească. Terminaseră inventarierea cărților din bibliotecă și prevăzuseră desfundarea unei sticle de șampanie pentru a sărbători evenimentul.

Camionul ajunse în fața barierelor de securitate. Un paznic îi făcu semn să oprească. Romy bombăni în sinea sa: ce ghinion, în această seară era de gardă Ted Mills. Era un om cumsecade, dar foarte exigent în privința regulamentului.

– Îmi pare rău, domnișoară, dar cunoașteți legea: interdicție absolută de trecere la această oră.

– Dar, în sfârșit, Ted, este un caz de urgență! făcu Romy, gata să izbucnească în plâns în fața încăpățânării lui mărginite.

– Cu siguranță, poate aștepta până mâine dimineață. Vă dați seama că risc să-mi pierd slujba dacă vă dau voie să circulați. Acolo, dedesubt, sunt tone de diamante! Sau mai bine, procurați-vă un permis de trecere.

– Curând, aceste diamante nu ți se vor mai părea atât de importante, bietul meu Ted!

Nebună de furie, apăsă accelerația până la podea și camionul sări în fața paznicului năucit, care începu să flueiere.

– Hei, domnișoară! Întoarceți-vă!

Cerul era plin de stele. Un corn subțire de lună se contura în noaptea întunecată, dând peisajului accidentat un aspect macabru. Romy observă că-i clănțăneau dinții. Zona periculoasă, delimitată de mici fanioane roșii, se afla la picioarele sale. Trebuia să se lase să alunece de-a lungul cornișei stâncoase și să dezamorseze cele cinci capete detonatoare unul după altul...

Brusc, își dădu seama că venise cu mâinile goale: în panica ei, nici măcar nu se gândise să-și ia trusa cu scule. Ori, îi trebuia cel puțin o torță sau o lampă de buzunar. Se grăbi spre cabana unde se aflau materialele ușoare în căutarea unei torțe. Încercă pe întuneric, dar nu găsi nimic. Brusc, Romy avu o idee: farurile! Își va face lumină cu farurile camionului. Măcar de-ar înceta mâinile să-i tremure... Acum, farurile luminau cavitățile cilindrice în care străluceau capetele detonatoarelor. Dar deodată, curajul o părăsi. Membrele refuzau s-o asculte. Făcu o încercare disperată pentru a întinde mâna spre diabolicele obiecte de metal care păreau că o sfidează, dar picioarele i se muiară.

Romy începu să suspine încet, știind că niciodată nu-și va putea îndeplini sarcina. Se plimba în lung și-n lat pe marginea cornișei, pentru a se calma și a încerca să găsească o soluție. Măcar de-ar putea sosi cineva...

Deodată, păru că visează. Lumina galbenă a două faruri străpungea întunericul. O mașină rula în direcția ei. Își revenise oare până la urmă George Bonnell în fire? Cu inima palpitând, se așeză în mijlocul drumului și începu să agite brațele. Mașina opri la câțiva centimetri de ea. Se trânti o portieră și o siluetă înaltă se ridică în întuneric.

– Tu? bâigui Romy, cu ochii măriți de stupoare.

– Dar ce faci aici? spuse Todd Dillman cu o voce tăioasă. Ted Mills a telefonat la Coult pentru a-i spune că cineva forțase bariera. Tocmai eram la Coult, care mă invitase la cină. M-a însărcinat să vin să văd ce se întâmplă. Ce nebunie te-a găsit să vii în această zonă? Nu vezi că este periculoasă?

Buzele tinerei femei tremurau atât de tare, încât nu reuși să scoată un cuvânt. Todd înțelese imediat că ceva nu era în ordine.

– Ce se întâmplă, Romy? Explică-mi.

– Oh, este o poveste lungă, murmură ea cu o voce aproape stinsă. Am citit raportul geologului despre pericolele de dinamitare din Zona B. Riscăm o alunecare de teren.

Todd dădu din cap.

– Cunosc acest raport. Propune de altfel o contraexplozie din partea opusă fisurii, pentru a crea un efect de întoarcere.

– Da, bineînțeles, dar asta n-a fost făcută. S-au plasat doar cinci pachete de exploziv în partea aceasta, așteptând să fie detonate mâine dimineață.

Todd își stăpâni o înjurătură.

– Du-te și stinge farurile camionului. Dacă ne-ar vedea cineva, va preveni pe toată lumea. Asta ar declanșa o adevărată panică în regiune.

Romy se execută docilă, ca un automat. În acest timp, Todd se plimba ca un leu în cușcă, în întuneric.

– Unde naiba se află George? mormăi el.

– Oh, cred că este mai bine să nu contezi pe el în seara asta...

– Probabil iar a băut, bombăni însoțitorul său. Și-mi imaginez că toată echipa este cu el.

– Venisem să demontez capetele detonatoarelor, murmură Romy, dar mi-a pierit curajul.

Cu lacrimi în ochi, privea în depărtare luminile micului oraș.

– Crezi că ar trebui să punem să fie evacuate casele? îl întrebă ea cu o voce gâtuită.

– Nu este timp.

Todd ascultă vântul ce trecea peste pietriș, apoi își suflecă mânecile cu un gest hotărât.

– Bun. Arată-mi unde sunt gropile alea blestemate, mormăi el printre dinți.

– Dar... Todd...

– Nu pune întrebări. Am o torță și câteva scule în cutia pentru mănuși. Te simți în stare să-mi luminezi, fără să tremuri?

– Cred... că da.

Îl urmă poticnindu-se până la cornișă. Se lovea pentru a douăzecea oară, în această seară, de cordonul de securitate care interzicea accesul în carieră. Dar acum lângă ea se afla Todd și-i era frică pentru el. Îl duse până în apropierea cavităților cilindrice, bine vizibile în perete, la lumina înălțată

de torță. Todd se chirci și se gândi. Romy nu se simțise niciodată atât de aproape de el: exterioriza calm și hotărâre. El oftă adânc și-i adresă lui Romy un zâmbet liniștitor.

– Să-i dăm drumul, îi murmură cu o grimasă.

Inima tinerei femei începu să bată nebunește când el începu să răsucească delicat, între degete, capsula detonatorului. Minusculul obiect metalic se despărți de batonul de dinamită și se afla, în mod miraculos, intact în palma lui Todd.

– Dumnezeule... ai reușit.

– Să știi că nu trebuie niciodată să subestimezi un arhitect peisagist!

Se deplasară până la a doua groapă. Datorită forței cu care se încleștase de torță, Romy avea mâinile umede și o dureau. Nu-și mai simțea degetele. Pentru a face un asemenea lucru, trebuia nervi de oțel și un sânge-rece care să reziste la orice încercare. Todd le avea pe amândouă. Curând, al doilea cerc de metal căzu în căușul palmei, apoi al treilea...

– Mai sunt doar două, șopti el.

Tânăra femeie adună a patra capsulă; începuse să se destindă puțin... Brusc, ajunse la ea vocea lui Todd, foarte neliniștită.

– Romy, nu pot să ajung la al cincilea.

Puțin lipsi ca torța să nu-i scape din mâini. Se aplecă în față și văzu marginea batonului de dinamită, prea adânc înfundat în pământ. Todd privi degetele lungi și subțiri ale însoțitoarei sale, care înțelese imediat ce-i va cere. Se ghemui și-i spuse:

– Știu ce gândești, Todd. Mă simt incapabilă s-o fac. Îmi pare într-adevăr rău.

El își mușcă gânditor buza inferioară, apoi examină sculele răspândite în jur.

– Dă-mi pila mică.

– Doar nu vei...

– Trebuie să lărgesc groapa pentru a putea trece mâna.

Romy închise ochii în timp ce el lărgea încet cavitatea din stâncă. Coșmarul nu se va sfârși niciodată... Fiecare secundă i se părea o eternitate. Și dacă atingea ușor extremitatea detonatorului cu pila? Nu, nu se putea întâmpla nimic.

– Fii atentă la lumină, nu mai văd nimic, făcu Todd pe un ton autoritar.

Romy deschise ochii și văzu că era gata să deșurubeze capsula. O învârtitură, două, trei...

– Asta este! O am!

Emoția o făcu să scape torța. În acea clipă începu să alerge spre mașină, pentru ca Todd să n-o vadă plângând. Îl auzi strângând sculele și așezându-le în cutie. Câteva secunde mai târziu, era lângă ea.

– Calmează-te, făcu el cu o voce blândă, mângâindu-i părul. Totul s-a terminat.

– N-am fost de foarte mare ajutor, nu-i așa?

Todd ridică din umeri.

– Ce importanță are? La urma urmei ești mecanic, nu specialist în mecanisme explozive.

– Știu! Și m-am săturat să fiu mecanic! urlă ea, izbucnind în plâns.

Toată tensiunea din aceste ultime ore se eliberă brusc. Romy se trânti pe solul pietros, lângă mașină.

– Haide, haide, ridică-te, spuse Todd, stingherit. Dar tânăra femeie nu voia să audă nimic.

– Ghinionul a făcut ca părinții mei să nu aibă decât un singur copil: pe mine. Știi ce înseamnă să fii fica unui om celebru, care-și dorea cu orice preț un băiat? continuă ea cu o

voce întretăiată. Dintotdeauna, familia Romerton a dat mari ingineri, tehnicieni cu înaltă calificare... Și tradiția trebuie continuată.

– Hm... Romerton îmi spune ceva... Ah, știu! Sir John Romerton, care a fost înnobilat acum câțiva ani pentru munca sa podul din Sydney. Acum, înțeleg mai bine. Tata Romerton și-a pus toate speranțele în fiica sa iubită...

– Nu râde. Acest gen de poveste nu se întâmplă doar în romane. O fată unică la părinți, mută cerul și pământul pentru a deveni cineva, se silește să facă orice pentru a-i mulțumi...

Se lăsă o lungă tăcere, apoi Todd reluă cu blândețe.

– De ce ții atât de mult să-ți păstrezi numele secret?

– Voiam să fiu judecată după munca mea și nu după reputația tatălui...

– Încetează să te denigrezi, Romy. Te asigur că ești o persoană extraordinară!

Romy își șterse lacrimile. Oare auzise bine? Todd Dillman tocmai îi făcuse un compliment!

El veni și i se alătură pe jos.

– Dacă Romerton este numele tău de familie, atunci care îți este prenumele?

– Mă cheamă Eve. Este o idee a mamei mele, adăugă ea zâmbind.

– Eve, repetă Todd. Ce nume frumos... Prima femeie...

– Da, dar a fost cu totul nepotrivit în cazul meu, oftă ea. Pentru un mecanic...

– Dacă înțeleg bine, pentru a-i face plăcere tatălui tău, ai urmat niște studii care nu ți-au plăcut?

– Pare ridicol, nu-i așa? Dar când iubești pe cineva, accepți orice pentru el.

Întunericul îi învăluia. Romy se întinse pe sol și oftă din adâncul sufletului. În sfârșit, se simțea împăcată cu ea însăși. Todd se întinse alături, cu brațele încrucișate în spatele capului. Pe cer străluceau mii de stele.

– S-ar spune că prietenul Coult a răspândit praf de diamante deasupra capetelor noastre, spuse ea visătoare. Un diamant este veșnic. Dacă dragostea ar fi un diamant...

– Nu, îi șopti Todd la ureche. Dragostea este cea mai strălucitoare dintre stele. Eclipsează toate celelalte sentimente...

– Despre ce dragoste vorbești, Todd?

– Bineînțeles despre cea care unește un bărbat și o femeie, răspunse el cu o voce caldă și vibrantă.

Undeva în noapte, țipă o cucuvea. Brusc, Todd o luă de mână și o ajută să se ridice.

– Vino, spuse el, te conduc acasă. Vom lăsa camionul aici. Ți-l voi trimite mâine dimineață.

Cu mâna mică strecurată în palma lui Todd, Romy coborî panta cu inima ușoară. Un sfert de oră mai târziu, el o lăsa în fața bungaloului.

– Încearcă să dormi bine, ai nevoie de asta. Voi găsi o minciună să-i spun lui Coult pentru a-ți justifica absența în seara aceasta...

Așezată pe treptele scării, Romy ascultă descrescând în depărtare zgomotul motorului, apoi ridică ochii spre cerul presărat cu stele.

Capitolul 10

Ce se petrecuse între Todd și George Bonnell? Romy nu va ști niciodată, dar încă de a doua zi, șeful de șantier nu mai era același om. Verifica fiecare explozie cu o grijă extremă; palid și tensionat, i se adresa tinerei asistente cu timiditate.

Coult își reînnoi invitația de-a bea șampania pentru poimâine. Când Romy sosi la el, bătrânul o întâmpină cu un zâmbet misterios.

– Acum, spuse el, ți-am dezlegat misterul, draga mea colaboratoare!

Aceasta din urmă ridică sprâncenele, fără să înțeleagă. El scoase un plic din buzunar și i-l agită prin fața ochilor.

– Această scrisoare a sosit de dimineață. Vine de la biroul lui sir John Romerton.

Romy avu o tresărire de surpriză.

– Ah... Și acest nume îți spune ceva, nu-i așa?

El își puse ochelarii și parcurse scrisoarea cu privirea.

– Sir Romerton va petrece câteva zile în frumoasa noastră țară, pentru a ține o serie de conferințe în institutele de tehnologie. Cu această ocazie, i-ar plăcea să-și viziteze fiica...

– Tata... tata va veni aici? bâigui Romy.

– Firește! Este nerăbdător să vadă cum i se descurcă fiica. Sosește cu soția mâine după-amiază, cu avionul.

– Deja! exclamă tânăra femeie complet speriată. Dar unde îi voi caza? Bungaloul meu este prea mic!

Coult îi alungă neliniștea cu un gest din mână.

– Vor locui aici! Dacă nu greșesc, sunt destule camere!

Romy izbucni în râs.

– Nu este atât de mult timp, domnule Kramer, de când nu voiai să vezi pe nimeni!

– Dumneata ești cea care mi-a alungat aceste obiceiuri, draga mea micuță...

A doua zi se duseră la aerodrom însoțiți de Todd. Martin și Sylvia Crowther li se alăturară. Ușa avionului se deschise și Romy zări imediat silueta înaltă și impunătoare a tatălui său. Lady Romerton, foarte șțearsă, stătea puțin în urmă.

Coult îi întâmpină cu ceremonie.

– Mă prezint: Coult Kramer, proprietarul minei. Încântat să vă primesc la Vukasi. Permiteți-mi să vi-i prezint pe Martin Crowther, directorul personalului, Sylvia, soția sa, și Todd Dillman, un foarte drag prieten.

Romy, care venise direct de la muncă, fără să aibă timp să se schimbe, își aștepta cuminte rândul, înainte de a-și saluta tatăl.

– Bună ziua, tată, făcu ea cu timiditate.

Pentru a tăia scurt orice demonstrație de afecțiune, acesta îi întinse mâna. Mama sa o sărută afectuos pe amândoi obrajii.

– Bună ziua, draga mea; s-ar spune că ai slăbit puțin. Oh, trebuie să-ți povestesc...

Soțul său o întrerupse brutal.

– Ne pierdem timpul cu flecăreli inutile, Jessica. Nu vom rămâne aici decât o zi. Dacă acești domni sunt de acord, aș începe bucuros să vizitez mina.

Lady Romerton urcă în mașina familiei Crowther, în timp ce Romy își urmă tatăl în Land Roverul lui Coult. La volan era Todd.

– Să vedem puțin din ceea ce-a învățat tânăra Romerton despre extracția pietrelor prețioase, făcu tatăl său, rezemându-se de scaun.

Romy înțelese că aștepta de la ea să-l îndrume în vizitarea minei. Făcu tot ce putea mai bine, le expuse diferitele metode de forare, cită numele fiecărei mașini afectate la cutare sau cutare operație. Totuși, din când în când, se împiedică la un cuvânt complicat sau uită un termen tehnic important, atrăgându-și imediat observațiile ironice ale tatălui său.

– Haide, haide, micuțo. Aceasta este o carieră deschisă. Tipul de foreză pe care tocmai l-ai menționat nu se folosește decât la mai multe sute de metri adâncime...

Cu cei doi bărbați vorbea cu ușurință, chiar călduros și insista să i se spună pe nume. Dar în mod evident, Coult prefera să păstreze o anumită rezervă. Cât despre Todd, fixa drumul cu o expresie încruntată.

Lady Romerton, complet copleșită de personalitatea soțului, fu obligată să facă turul minei pe tocuri înalte, sub un soare arzător. Era evident că n-o interesa extracția diamantelor. Din fericire, Sylvia Crowther era acolo și cele două femei discutară în liniște, fără să se preocupe de ceea ce se întâmpla în jurul lor.

După ce vizitară carierele, se plimbară prin atelierele de selectare și uzinele de retratare. Erau sectoarele pe care Romy

nu le cunoștea prea bine, deoarece munca sa se efectua în exterior. În mod inevitabil, se înșelă asupra unor nume de mașini și a funcționării lor.

Tatăl său pretindea de la ea o adevărată perfecțiune.

– Micuțo, am impresia că mai ai anumite lacune de acoperit! Oare n-ai învățat nimic în timpul acestor ultime luni?

– Ba, dimpotrivă, sir, fiica dumneavoastră are niște cunoștințe foarte aprofundate despre industria diamantiferă, remarcă Todd, care mergea alături. La douăzeci și doi de ani, dumneavoastră cunoșteați oare numele și funcția tuturor componentelor unei mașini?

John Romerton îl măsură din cap până în picioare cu o privire întunecată, dar își continuă drumul fără să răspundă. Era ora trei; Romy trebuia să se întoarcă la lucru. Dorea totuși să mai rămână puțin cu părinții săi, însă tatăl n-ar fi admis această încălcare a regulilor.

În clipa în care se despărțiră, Todd îi adresă un zâmbet încurajator.

– Pe diseară, Romy. Ne vom vedea la Coult, pentru cină.

Pe la ora șase și jumătate, ea își părăsi biroul și se duse acasă pentru a face un duș. Vaporiză puțină apă de toaletă în dosul urechii, la încheieturi și în păr. Apoi îmbrăcă o fustă neagră împodobită cu auriu și un bolero negru asortat. Își perie îndelung părul și hotărî că în acea seară, în mod excepțional, să-l lase să fluture liber pe umeri.

Când ajunse la Coult, aproape se înnoptase. Peronul era complet luminat. Din salon se auzeau voci bărbătești, în timp ce urca rapid scările, făcând să pocnească pantofii eleganți aurii.

– Ei bine, iat-o pe cea de-a patra invitată, spuse Coult. Doar pe dumneata te așteptam, dragă Romy.

Todd, foarte elegant într-un costum de flanelă bej, îi veni în întimpinare cu un pahar în mână.

– A meritat așteptarea, spuse el, măsurând-o lung, din cap până-n picioare.

– Draga mea, ești încântătoare! exclamă lady Romerton, care îi aruncă imediat o privire neliniștită soțului său, ca și când rostise un cuvând indecent. El părea că nu auzise nimic și, pentru a-și ascunde tulburarea, soția sa bătu ușor cu palma scaunul de lângă ea.

– Vino și ia loc, draga mea.

– Bun, să încetăm cu ceremoniile, Jessica. Amintește-ți că mâine dimineață plecăm foarte devreme. Dacă gazda noastră n-are nimic împotrivă, propun să trecem imediat la masă.

Coult îi introduse în spațioasa sufragerie. Todd îi oferi galant brațul ladyei Romerton, care începu să-i descrie tot ce văzuse în timpul scurtei șederi în Africa de Sud. În timpul mesei, orice încercare de conversație fu brutal întreruptă de tatăl lui Romy, care revenea sistematic la temele sale preferate, industria și tehnica.

În mod evident, Coult făcea un efort asupra lui însuși pentru a rămâne politicos; îl făcu pe oaspetele său să profite de imensa sa competență în domeniul pietrelor prețioase. Todd, de asemenea foarte binevoitor, își expuse vastele cunoștințe tehnice.

Romy era obligată să participe la dezbatere, deoarece tatăl său continua în mod fățiș să-i testeze capacitățile. Își dădu seama că-l decepționase foarte mult. Înțelesese imediat ce sosise, că ținuta sa foarte feminină îi displăcea în cel mai înalt grad.

Sir Romerton se înfurie teribil când fiica sa, aflată într-o discuție însuflețită cu mama ei despre costumele și dansurile

africane, pierduse firul conversației – și fusese incapabilă să răspundă la o întrebare precisă pe care tocmai i-o adresase, despre diferența între o sondeză rotativă și una cu percuție.

– Bineînțeles, nu mă asculți!

Imediat se lansă într-o serie de acuzații, care se refereau în special la ținuta vestimentară a tinerei femei.

– Te comporți ca o puștoaică, ce nu iubește decât frivolitățile. Îți umpli capul cu lucruri inutile, care nu-ți vor servi niciodată în meserie...

Todd, care urmărise scena fără să rostească un cuvânt, lăsă furculița și spuse pe un ton indiferent:

– Aveți o fiică absolut fermecătoare și inteligentă, domnule Romerton. De ce o criticați în mod sistematic?

– I-am rezervat o carieră strălucită de inginer, ripostă sir Romerton pe un ton sever. Trebuie să veghez să fie îndrumată în direcția bună.

– Da, dar în direcția dumneavoastră, îl corectă Todd zâmbind. Se lăsă o tăcere glacială. Coult, jenat, își vârî nasul în farfurie și începu să curețe conștiincios un măr. Cât despre lady Romerton, aceasta scutura niște firimituri de pâine imaginare de pe fața de masă.

– V-ați întrebat vreodată fiica, reluă Todd, încă foarte politicos, ce i-ar plăcea cu adevărat să facă în viață?

Răspunsul veni imediat și fără drept de replică.

– Niciodată. Este fiica mea. Va urma drumul pe care i-l trasez eu.

– Așadar, nu țineți cont de nici una dintre dorințele sale?

Atmosfera ar fi putut deveni de nesuportat dacă sir Romerton s-ar fi revoltat împotriva criticilor lui Todd. Dar nu ținu cont de ele.

– Într-o zi vă veți căsători și veți avea copii, domnule Dillman. Atunci veți înțelege ce vreau să spun.

– Fără îndoială, dar nu voi fi un tată tiranic, ce-și va obliga fiica să facă o meserie care nu i se potrivește.

Această remarcă păru să dea roade, deoarece sir Romerton își strivi nervos țigara în scrumieră. Îl cercetă îndelung pe Todd, în tăcere. Fiecare aștepta fraza care va urma.

– Aș bea o ceașcă de cafea, spuse deodată Romy, pentru a evita discuția. Ce crezi despre asta, mamă?

Aceasta urmărise duelul dintre cei doi bărbați cu un interes dureros și se simțea la capătul răbdării.

– Excelentă idee! exclamă Coult cu o evidentă ușurare.

Ca urmare, conversația se pierdu în generalități... Pe la ora zece, John Romerton se ridică de la masă.

– Micuțo, mama ta și cu mine ne vom culca în curând. Știu că trebuie să te scoli devreme mâine dimineață. Nu te simți obligată să rămâi...

Romy înțelese că i se cerea să se retragă. Își luară rămas-bun pe peron.

– Am fost foarte fericită să te văd, draga mea, spuse mama sa, îmbrățișând-o afectuos.

În voce i se ghicea o notă de tristețe. Regreta cu siguranță că nu putuse vorbi mai mult cu fiica sa. Ignorând mâna întinsă a tatălui, Romy îl sărută pe amândoi obrajii.

– La revedere, tată. Profită din plin de restul sejurului tău.

– Bineînțeles! Știi că modul meu favorit de a-mi petrece timpul este să țin conferințe! Și nu uita că cel mai frumos cadou pe care mi l-ai putea face este să-ți obții diploma de inginer.

Înainte de a se întoarce în salon, de-abia îi mai aruncă o privire. Mâhnită, Romy demară în trombă și se întoarse acasă

plângând. Un lucru totuși o ajută să-și depășească durerea: Todd o apărase. Îi luase apărarea împotriva tatălui său.

* * *

Urma trecerii părinților săi dispăru ca fumul reactoarelor avionului care-i ducea spre alte destinații.

Coult consideră venirea lor ca pe un moment neplăcut pe care era de preferat să se grăbească să-l uite. Acum prinsese gust de viață și putea fi întâlnit tot mai des la orice oră din zi, la volanul Land Roverului. Într-o duminică o duse pe Romy la târgul din Tombaza, unde descoperirtă comori în adunătura de vechituri expuse. Apoi, explorară împrejurimile râului Zamba.

Într-o după-amiază, se hotărâră să se întoarcă la „Cuibul Vulturului", de această dată însoțiți de Moshuta, un servitor indigen al lui Todd.

– Va trebui, ca într-o zi apropiată, să mă gândesc să organizez un safari, hotărî Coult. Bărbaților le va plăcea cu siguranță să ducă acasă niște trofee frumoase de vânătoare.

Moshuta, așezat în partea din față a mașinii, studia cu atenție ierburile înalte, care se unduiau în vânt. Urmăriră hârjonelile unei turme de zebre, apoi se amuzară observând curiosul mers legănat al unei perechi de struți cu ochi bulbucați.

– Dacă ai putea petrece o zi întreagă în savană, ai vedea lucruri extraordinare, murmură Coult.

– Te gândești mereu la mine! remarcă Romy, punându-și mâna pe brațul bătrânului său prieten.

– De ce m-aș priva de această plăcere?

Își adânci privirea în ochii albaștri candizi ai tinerei și spuse cu o voce foarte blândă, puțin emoționată:

– Dacă aveam o fiică, mica mea Romy, mi-ar fi plăcut să-ți semene...

– N-ai fi preferat și dumneata un fiu? îl întrebă cu o ironie amară.

– Nu. O fiică ar fi fost perfectă!

– Coult! Ești minunat!

A doua zi, Aaron veni la prânz s-o caute la serviciu, pentru a o anunța că patronul o invită la masă. Ea îl urmă cu plăcere, dar sosind la Coult făcu observația că în ultimul timp își neglijase prea des orele de muncă.

– Haide, haide, să vorbim despre altceva. Astăzi nu este o zi obișnuită.

Părea foarte agitat.

– Îți voi arăta cel mai frumos lucru din lume: un diamant ieșind de pe masa de selectare, gata să fie șlefuit.

După masa de prânz, se duseră în atelierul de șlefuit. Romy nu pătrunsese niciodată în acest domeniu secret: de altfel, intrarea era păzită cu strictețe. Coult o îndrumă pe tânără de-a lungul culoarelor interminabile. După ce trecură de zeci de controale, intrară într-o imensă încăpere cu geamuri, care semăna mai curând cu o cușcă uriașă, în care muncitori aplecați peste bancurile lor, efectuau șlefuirea pietrelor prețioase brute.

În mijlocul încăperii, pe mese lungi, capitonate, diamantele erau adunate în grămezi perfecte.

– Iată producția acestor ultime două săptămîni; pe aceste mese se află aproximativ o sută de milioane de dolari.

Îi descrise apoi în amănunțime diferitele moduri de șlefuire a diamantelor.

Lui Romy îi fusese greu să înțeleagă cum se ajungea să se obțină acele minunate pietre prețioase, plecând de la tone de rocă și pietriș smulse în fiecare zi pământului.

Coult îi arătă încăperea în care pietrele erau cântărite pe balanțe electronice, triate și calibrate, pentru a fi stabilite culoarea și greutatea. Romy se miră puțin de neașteptatul avânt al lui Coult de-a o face să descopere bogățiile lui fabuloase.

– Această mină este unică în lume, să știi. Mai întâi, pentru că stratul diamantifer atinge aproape nivelul solului, în timp ce cea mai mare parte a altor zăcăminte din regiune sunt foarte adânci și extracția lor costă mult mai scump. În al doilea rând, geologii au descoperit că zăcământul este fabulos de bogat. Ca să-ți dau un exemplu, noi extragem în medie de la două sute cincizeci la trei sute cincizeci de carate pe zi.

În acea zi, Coult era într-o dispoziție deosebit de bună și nu renunța la zâmbetul misterios. Imediat după ce se întoarseră, îi ceru lui Aaron să le servească ceaiul pe terasă.

– Recunoaște că astăzi ai învățat multe despre industria pietrelor prețioase!

Romy izbucni în râs.

– N-aș fi visat în viața mea să văd atât de multe!

– Ei bine, sunt foarte mulțumit să te aud spunând asta, începu Coult, deoarece... Iată... voiam să spun...

Lăsă ceașca de ceai, se ridică și începu să măsoare terasa în lung și în lat. Romy îl observa intrigată, cu ochii mari. Nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare de surescitare.

– Iată: eu n-am nici o familie, cu excepția unui văr îndepărtat care trăiește la Johannesburg și... la naiba! Este greu de spus...

Se așeză și-i luă brusc mâna.

– Romy, draga mea copilă, am hotărât să te fac moștenitoarea mea. Îți ofer toată averea: cea mai mare mină de diamante din Africa de Sud.

– Dar... Coult...

Stupoarea o împiedica să se exprime. Încerca să prindă întreaga semnificație a acestor cuvinte. Încântat că reușise până la urmă să-i mărturisească secretul, bătrânul exulta.

– În câteva zile te vei obișnui cu această idee, să fii sigură de asta. Nu este un vis. Mina va fi a ta.

– Dar, în sfârșit, Coult! Nu merit un asemenea cadou!

El îi ținea încă mâna în a sa.

– Mi-ai redat bucuria de a trăi, mica mea Romy, spuse el cu o voce schimbată. N-aș putea niciodată să-ți mulțumesc destul pentru asta.

Apoi, brusc stânjenit, reluă pe un ton mai rece:

– Am anunțat-o deja pe secretara mea să contacteze notarul. Într-o săptămână, vom primi actele. Până atunci, este de preferat să-ți reiei lucrul, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Asta te va ajuta să depășești șocul.

Romy își înnodă brațele în jurul gâtului său punându-și obrazul pe umărul bătrânului.

– Mulțumesc, Coult, articulă cu o voce gâtuită. Mi-ar fi plăcut să am un tată asemenea dumitale...

Se întoarse brusc, surprinzându-l pe Coult cu lacrimi în ochi. Nu vor începe să plângă amândoi... Fugi grăbită din casă și se duse alergând pe șantier unde munci fără întrerupere tot restul zilei.

Cu siguranță, secretara lui Coult nu rezistase dorinței de a dezvălui secretul, deoarece pretutindeni, în mină sau la magazinul cu autoservire, Romy întâlnea zâmbete amestecate curios cu invidie.

A doua zi după-amiază, pe șantier izbucni o ceartă. Johann Wenhold și Otto Lange se detestau de mai mulți ani. Situația se agravă când Susy Wenhold, care odinioară fusese logodnica

lui Otto Lange, plecă să facă niște cumpărături la Pretoria, cu niște prietene. Se întâmplă, exact în aceeași zi, ca Otto Lange să absenteze de la muncă, pentru un motiv necunoscut. Evident, Johann îl acuză că s-a întâlnit cu soția sa, ceea ce, celălalt nega cu îndârjire.

În ziua următoare, cei doi bărbați fură cât pe ce să se bată. Pentru a-i liniști, George Bonnell le dădu fiecăruia o muncă deosebit de grea și greu de suportat, dar la sfârșitul zilei, deveni imposibil să se găsească un mijloc de a evita înfruntarea. Încercând să-i dea un pumn lui Johann, Otto își prinse piciorul într-o sculă ce zăcea pe jos și fu catapultat în fundul carierei. Căzu cu toată greutatea pe spate și rămase întins, nemișcat, scrâșnind de durere. Din toate părțile, muncitorii se îndreptară spre locul accidentului. Romy, care asistase la scenă se urcă în camion și plecă la spital să-l caute pe Peter Dunbar.

Când se întoarseră, Otto își revenise mai mult sau puțin în fire.

– Tasare a coloanei vertebrale, bătrâne, concluzionă medicul, după ce-l examină cu grijă.

Îl ajută să se pună pe picioare și să facă vreo câțiva pași susținându-l de subsuori, pentru a verifica dacă se putea mișca normal.

– Să nu te obosești prea mult timp de câteva zile, adăugă Peter, închizându-și trusa. Dacă te doare, să vii să mă vezi la spital. Îți voi prescrie niște antiinflamatoare.

Treptat, îmbulzeala creată de incident se risipi.

– Să te conduc la spital, Peter? îi propuse Romy.

– Ce impresie îți face, spuse el pe un ton ironic suind în camion, să te gândești că poate, într-o zi, vei rula într-un Cadillac decorat cu diamante?

– Mărturisesc că nu mă gândesc deloc la asta. Pentru moment, sunt încă Romy, mecanicul!

Îl lăsă în fața intrării de la spital.

– Am de dat doar o fugă să semnez niște hârtii. Vrei să vii să cinezi cu mine în seara asta? o întrebă el timid.

– În starea asta?

Romy își privi în oglinda retrovizoare părul lipit de transpirație și salopeta plină toată de unsoare. Nu îndrăznea să-i mărturisească lui Peter că se grăbea să meargă la Coult, deoarece Todd Dillman îi anunțase că va trece cu siguranță pe acolo în timpul serii. Voia cu orice preț să evite să-l rănească pe tânărul medic.

– Ascultă, trebuie să mă întorc la birou să-mi redactez raportul. Apoi, voi trece pe acasă să mă schimb. Mă voi întoarce în aproximativ o oră.

Când reveni, îmbrăcată cu o fustă înflorată din bumbac și o bluză din dantelă, el o aștepta în fața portalului. Făcură încet turul grădinii și Peter îi arătă copacii nou altoiți. Lui Romy i se strângea inima de câte ori îl privea. Chipul, care uneori părea iluminat de un zâmbet copilăresc, părea tras de nopți de insomnie. În ultimul timp, Lila reapăruse la volanul mașinii sport și rula conducând nebunește pe străzile din Vukasi. Deseori, în plină noapte, se auzea vuietul motorului ei, care tulbura liniștea orașului adormit.

Cinară pe terasă, apoi trecură în salon să bea cafeaua. Romy își privi discret ceasul: era ora nouă. Mai avea încă timp să dea o fugă la Coult.

– De fapt, Peter, ce s-a întâmplat cu tânărul bărbat care se credea fermecat?

– Oh, Zoe? N-ai să mă crezi, dar...

Fraza îi fu întreruptă brusc de un scrâșnet pe pneuri pe nisipul aleii. Se grăbiră la fereastră și schimbară o privire

neliniștită recunoscând luminile albastre ale ambulanței. Cineva sosi în fugă: era Darrell Simpson, care urcă scările în mare grabă. Îi trebuiră câteva secunde pentru a-și recăpăta respirația. Mai întâi le veni greu să-i înțeleagă cuvintele:

– Joshua și Khoto... se întorceau din oraș. Khoto are familia pe celălalt mal al fluviului... Pe drumul care trece prin apropierea podului...

– Ce s-a întâmplat, Darrell? Un accident?

Tânărul bărbat își regăsi respirația și dădu din cap.

– Este Lila Harwood. Mașina i s-a zdrobit de un copac.

Romy, îngrozită, nu îndrăznea să-l privească pe Peter. Acesta se agăță de marginea ferestrei. Chipul îi deveni ca de ceară.

– Este... este... bâigui tânăra femeie.

Darrell, tulburat, nu știa, evident, ce să spună.

– N... nu, dar pare grav rănită. Joshua l-a trimis pe Khoto să caute ajutor și a rămas lângă ea.

Îi aruncă o privire neliniștită medicului care părea gata să se prăbușească.

– La spital, mi s-a dat sarcina să vă anunț.

Trebuia să acționeze. Romy își adună tot curajul și-i spuse lui Peter cu o voce fără inflexiuni:

– Du-te și ia-ți trusa, Peter. Va trebui să treci pe la spital să iei medicamente.

Cum el nu răspunse, cu ochii pierduți în gol, îl scutură încet de braț. Peter își reveni imediat.

– Ai dreptate. Nu este timp de pierdut.

Romy îl ajută să-și îmbrace haina.

– Îți pot fi de folos?

El o fixă drept în ochi, cu o licărire de tandrețe disperată în privire.

– Nu, mulțumesc. Ai făcut destul.

Cu gâtul uscat, tânăra femeie se întoarse în casă să-l anunțe pe servitorul indigen că medicul fusese chemat la o urgență, apoi sări în camion și se duse acasă la Coult.

Vestea accidentului nu-l miră deloc pe bătrân.

– Lila este o cutezătoare, spuse el dând cu tristețe din cap. Mereu a văzut moartea cu ochii în acele mașini infernale pe care i le oferă prostul de taică-său. Mă întreb prin ce minune mai este în viață.

Sună telefonul: era Todd, care, informat de Darrell, se ducea să i se alăture lui Peter la locul accidentului.

Era târziu. Epuizată de toate aceste evenimente, Romy plecă să se culce și avu un somn încărcat de coșmaruri.

A doua zi dimineață, vestea accidentului se răspândi cu iuțeala fulgerului. Se află că Joshua și doctorul Dunbar făcuseră cu schimbul toată noaptea la volanul ambulanței pentru a o transporta pe Lila la spitalul din Johannesburg. Aceasta fusese internată de urgență la reanimare, nu-și recăpătase cunoștința încă, dar viața nu-i mai era în pericol. Buletinul sănătății sale se publica în mod regulat. Voința de-a trăi a tinerei femei părea extraordinară.

Dar toate acestea se petreceau atât de departe de mină, încât, treptat, tragedia se diminuă în mintea oamenilor, care până la urmă o uitară. Ritmul permanent al zilelor de muncă își reluă cursul, sub soarele nemilos.

Romy dorea cu ardoare să-l întâlnească pe Todd. Nu-l mai revăzuse din seara de neuitat petrecută în compania părinților ei. Deseori, seara, întârzia în birou în speranța de a auzi zgomotul familiar al pașilor lui; apoi, plictisită de așteptare, se ducea la Coult, sperând încă să li se alăture Todd.

Într-o seară, nemaiputându-se stăpâni, îl întrebă pe Coult pe un ton fals indiferent:

– Credeam că vom avea vreo vizită în seara aceasta...

– Vorbești despre Todd? o întrebă acesta din urmă ridicând ochii de pe ziar. Tocmai a trecut să mă vadă în această după-amiază.

Romy își mușcă buzele. Așadar, venise să-l vadă pe Coult în timp ce ea lucra... Mâine, sâmbătă, era liberă toată ziua; va vedea dacă el își va aminti de asta.

A doua zi, imediat după prânz, se grăbi la Coult, îmbrăcând la repezeală niște pantaloni negri și o încântătoare bluză de culoare corai. Timpul se răcorise și pe cerul albastru alunecau ușor nori parcă făcuți din fulgi. Savana scânteia în culori de nuanță roșie, aurie și brun roșcată. Era una dintre cele mai frumoase după-amieze de vară.

Cu inima palpitând, Romy așteptă până la ora patru în picioare, pe verandă; o dureau ochii de insistența cu care fixase poarta deschisă. Pentru a-și omorî timpul, se hotărî să ude plantele verzi din casă. Coult îi observa manevrele, ascuns după ziar. Din când în când, ridica ochii și o cerceta cu un aer intrigat. În cele din urmă își lăsă lectura și-i spuse amuzat:

– Draga mea micuță, mă împiedici să citesc. Dacă Todd este prea ocupat să vină să ne vadă, poate i-am putea face o vizită.

Romy deveni roșie ca un bujor.

– La urma urmei, Rosedale nu este decât la câțiva kilometri. Asta va da un scop plimbării noastre.

O luară de-a lungul râului cu ape verzi ca jadul, mărginit de o pădure de bambuși uriași. Niciodată lui Romy drumul nu i se păruse atât de lung. În cele din urmă, trecură de portalul de la Rosedale și o luară pe aleea mare ce ducea spre vasta

locuință. Mașina lui Todd era parcată în fața ușii. Romy se înfioră. Îi era greu să-și stăpânească agitația și aștepta cu nerăbdare să iasă Coult din Land Rover. Nu avură nevoie să-l caute pe Todd, deoarece zăriră silueta lui înaltă în spatele unui tufiș. Dădea ordine la trei muncitori care transportau cu precauție niște plante tinere ce sosiseră. Se întoarse și le adresă un semn din mână.

– Ia te uită! pustnicul nostru s-a hotărât să iasă din turnul său! Bună ziua, Romy. Încet, băieți, cu brazii! Le-a trebuit șapte ani pentru a ajunge la o dimensiune respectabilă!

– Ai făcut o treabă bună, Todd. De-abia dacă recunosc parcul. Trebuie să spun însă că n-am mai venit pe aici din timpurile rele! exclamă Todd râzând.

– Suntem în curs de a instala o bordură de arbuști de ornament. Veniți să-i vedeți.

Alături de iazul cu nuferi, Todd construise o seră răcoroasă. Romy, fascinată, contempla jocul luminilor pe suprafața apei.

– Nu-mi amintesc să te fi pus să urci până la piscină, spuse Todd, în timp ce examina rădăcinile unui brad tânăr. Am creat de asemenea o grădină pentru copii.

Le explică toate lucrările în curs și cele pe care avea intenția să le realizeze în săptămânile ce vor veni.

– Spune-mi, îl întrerupse Coult, te-am anunțat deja că organizez un safari, sâmbăta viitoare? Vei veni cu noi, nu-i așa? Lui Romy i-ar face plăcere.

Chipul arhitectului se întunecă.

– Îmi pare rău, Coult, dar aceste lucrări nu pot să aștepte, declară el arătând spre arbori. Trebuie să-i plantez cât mai repede posibil. Au călătorit prea mult timp.

Bătrânul se încruntă.

– Și sunt într-adevăr depășit! reluă Todd râzând.

– Înțeleg, înțeleg... În sfârșit, vom mai vorbi despre asta cu altă ocazie.

– Vreți să beți ceva înainte de plecare?

– Nu, mulțumesc, nu ne este sete, răspunse Coult, după ce-o consultase pe Romy cu coada ochiului. La revedere, Coult.

– Petrecere frumoasă la amândoi. Am fost foarte fericit de vizita voastră.

Le adresă un scurt salut cu mâna și plecă la munca sa, fluierând.

– Într-adevăr, Todd a realizat minuni în acest parc, spuse Coult urcând în Land Rover. Este greu de imaginat că înainte de sosirea sa, nu erau aici decât câțiva arbuști gălbejiți!

Crispată la volan, Romy nu răspunse. Coult văzu o lacrimă curgându-i pe obraz.

– Haide, copila mea, dar n-ai să plângi! Totuși, nu este sfârșitul lumii dacă Todd nu vine la safari!

– Nu, desigur.

Își șterse lacrimile pe furiș și-și păstră privirea ațintită asupra drumului. N-avea decât o dorință: să uite de această vizită; Todd se arătase atât de rece, atât de distant... Și ea care alergase spre el, cu inima debordând de tandrețe...

În sfârșit, înțelesese: Todd o iubea pe Lila. Acel accident de mașină îl tulburase, iar acum, Peter era alături de tânăra femeie la Johannesburg. Pentru a uita, Todd se refugiase în munca lui.

Crezuse cu naivitate că o apărase împotriva tatălui său pentru că o iubea... Lila era cea la care se gândea, căreia îi vorbise despre dragoste...

Capitolul 11

Îndată după întoarcerea lor, Romy se închise în bucătărie cu Aaron și începu să-l învețe bucătăria englezească, spre marea bucurie a lui Coult. Apoi plecă să se plimbe prin grădină și culese un enorm buchet de flori pe care le așeză într-o vază de porțelan. Coult îi propuse să joace table: ea pierdu sistematic fiecare partidă... Pentru a se liniști, se hotărî să îmbunătățească sistemul de aranjare a cărților din bibliotecă, dar după o oră, nu mai putu sta pe scaun.

Coult n-o scăpa din ochi; Romy știa bine că o observa în atenție în timp ce punea, inutil, în ordine hârtiile de pe birou, sau când muta fără motiv plantele verzi, sub pretext că aveau prea multă - sau nu destulă - lumină.

Bătrânul încerca să se concentreze asupra lecturii, dar tânăra femeie făcea prea mult zgomot. Exasperat, închise până la urmă cartea.

– Ascultă, mica mea Romy, această lampă chinezească a stat întotdeauna așezată pe măsuța joasă. De ce i-ai schimbat locul? Nu mai văd nimic.

– Îmi pare într-adevăr rău... Credeam că va fi mai bine pusă în valoare lângă fereastră:

– Eu o găsesc foarte bine acolo unde este!

Cum prietena sa nu răspundea, se îmblânzi și întrebă cu un aer uluit:

– Ce se întâmplă, Romy? Oare nu ești fericită? Ți-am oferit toată averea mea...

Cum să-l facă să înțeleagă că, pentru ea, dragostea lui Todd era mai importantă decât toate diamantele din lume.

Pe șantier, cel puțin, nu era nevoită să afișeze un zâmbet de circumstanță. N-avea nici o importanță dacă era bine sau prost dispusă, din moment ce treaba mergea. Nimeni nu îi remarca figura slabă și trăsăturile trase.

Luni seara, întorcându-se acasă, Romy petrecu mai multe ore spălând rufe și călcând. Se hotărâse să nu iasă și să se culce devreme.

După o cină ușoară, urcă în cameră. Traversând vestibulul, zări o hârtie mică, albă, împăturită în patru, strecurată pe sub ușa de la intrare. Prima reacție fu să iasă și să scruteze împrejurimile; dar noaptea era întunecată și nimic nu mișca în grădină. Vizitatorul venise probabil pe jos, altfel ar fi auzit motorul mașinii. Puțin neliniștită, închise ușa și se zăvorî cu grijă, apoi despături hârtia pe care o păstrase în căușul palmei.

Cu urechile ciulite la cel mai mic zgomot, citi mesajul, scris cu o mână stângace: „Încetează să-ți mai vâri nasul în afacerile lui Coulton Kramer. Dacă ții la viață, fă-ți bagajele și părăsește țara”.

Dacă era o farsă, nu era nostimă deloc. Își strecură hârtia în buzunarul de la blugi, privi pentru ultima dată pe fereastră pentru a verifica dacă nu era nimeni și se dezbrăcă pentru a se culca.

A doua zi dimineață se trezi, făcu un duș și plecă să lucreze, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Ziua fu epuizantă. Un vânt fierbinte ridica praful, care pătrundea în plămâni. Romy fu cuprinsă de o teribilă migrenă și se hotărî să se întoarcă acasă.

Se grăbea spre bungalou, când se auzi strigată. De cealaltă parte a străzii, Darrell Simpson îi făcea semne largi. Îi veni în întâmpinare în fugă, având o foaie mare în mână.

– Te-am căutat peste tot, Romy. Țineam să-ți înmânez asta, înainte să plec, adăugă el cu un zâmbet timid.

– Să pleci? Dar credeam că...

– Liniștește-te, nu părăsesc țara. Plec să lucrez la spitalul din Johannesburg, unde doctorul Dunbar mi-a găsit un loc de infirmier.

– Așadar, ți-ai găsit drumul cu adevărat. Sunt foarte mulțumită pentru tine, Darrell. Vei fi un infirmier excelent.

Hârtia pe care o ținea în mână era de fapt o schiță în cărbune, reprezentând o tânără africană. Desenul era simplu, dar sigur. Știuse să prindă arcuirea mândră a siluetei și frumusețea regulată a chipului de abanos.

– Este foarte frumoasă! O voi pune sub sticlă și-o voi agăța în camera mea.

Tânărul bărbat roși de plăcere

– Tocmai îmi fac bagajele. Vrei să intri o clipă?

– Cu plăcere. Cum vei ajunge la Johannesburg? N-ai mașină...

– Ted Mills, șeful paznicilor de noapte, trebuie să meargă acolo cu o încărcătură de pietre prețioase, s-o depună în seiful unei bănci. Desigur, se presupune că eu nu știu!

Romy examină câteva schițe în peniță și cărbune, ce nu fuseseră încă împachetate.

– Să știi, ești foarte talentat, Darrell. Ar trebui să încerci să-ți expui desenele.

– Sunt mii de artiști de felul meu, reluă el ridicând din umeri. N-am nici o șansă să-mi fac un nume.

Romy preferă să nu discute. Îl ajută să-și adune ultimele lucruri; pentru a-i mulțumi, o invită să cineze la restaurant, dar ea îl refuză cu fermitate.

– Nu, Darrell. Sunt obosită. Îți doresc noroc și multă fericire.

El îi apăsă mâna cu afecțiune.

– Mulțumesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine...

– Eu? Dar n-am făcut nimic! Domnul Dillman este cel căruia trebuie să-i mulțumești.

Era greu să rostească numele lui Todd...

– Îi voi scrie din Johannesburg, pentru a-i arăta recunoștința... Vino, te conduc la camion.

– Ajuns la Johannesburg, vei putea face studii de medicină....

– Oh, n-am eu valoarea unui medic!

Romy își stăpâni un zâmbet. Acesta era principalul defect al lui Darrell și poate, de asemenea, farmecul său: întotdeauna se subestimase. Într-o zi, cine știe, poate va întâlni o femeie care îi va da încredere în el... Nu-l cunoscuse bine pe acest tânăr și totuși plecarea lui îi va lăsa în gol în viață. Ca și ea, venise singur din Anglia și asta crease o legătură între ei. Brusc, se simți izolată la celălalt capăt al lumii, lipsită de afecțiunea mamei și neînțeleasă de tatăl său.

Câteva clipe mai târziu, se opri în fața casei lui Peter Dunbar. Și el plecase. I se oferise un post important la spitalul din Johannesburg. Cu siguranță, nu se va mai întoarce la Vukasi. Romy se plimbă prin grădina deja invadată de

buruieni. O melancolie foarte neplăcută puse stăpânire pe ea. Înlocuitorul lui Peter va îngriji oare copacii și plantele cu aceeași dragoste?

Cu inima grea, se întoarse la camion. În clipa în care deschise portiera, privirea îi fu atrasă de o hârtie albă strecurată sub ștergătoare. Tânăra femeie recunoscu imediat scrisul stângaci. „Primul mesaj n-a fost o glumă. Ar fi mai bine să pleci imediat. Un accident se întâmplă atât de repede"...

Împături la loc hârtia, înfiorându-se și privi instinctiv în jur: drumul era pustiu. Totuși, cineva trecuse pe acolo...

Ajunsă acasă, își făcu o cafea foarte tare, se așeză într-un fotoliu și-și luă capul în mâini. Oare cine putea fi autorul acestei farse? Cine voia să scape de ea? N-avea nici un dușman în Vukasi. Coult deposedase oare pe cineva în favoarea ei? Puțin probabil...

Răsuci problema pe toate părțile, fără să găsească cea mai mică explicație rațională. Pentru moment, cel mai bun lucru era să-și alunge această problemă din minte și să se ducă să se culce. Totuși, înainte de-a se urca în pat, verifică dacă nimeni nu dădea târcoale casei.

* * *

Timp de trei zilei, Romy evită să meargă la Coult. Îi era prea dificil să-și păstreze zâmbetul în fața lui, mai ales când bătrânul o observa cu intensitate, căutând să ghicească motivele tristeții sale.

Într-o zi, îl întâlni pe Aaron la autoservire: acesta îi spuse că stăpânul lui se dusese de mai multe ori la Rosedale, pentru a-l vedea pe Todd Dillman.

Veni joi seara. Romy știa că nu putea amâna la nesfârșit vizita sa la Coult. De altfel, păstra în taină speranța de a-l întâlni acolo pe Todd.

În timpul cinei, Coult, îi vorbi entuziast despre ultimele pregătiri pentru safari. Se hotărâse să meargă la „Cuibul Vulturului" sâmbăta viitoare, îndată în zori, să se instaleze acolo și să rămână până duminică seara.

Mai târziu, băură un ceai pe terasă.

– Ai avut vizitatori în săptămâna aceasta? îl întrebă ea punând o linguriță de zahăr în ceaiul de tei.

– Nu, nimeni. Acum, Todd nu este aici. Este la Johannesburg.

Romy era gata să scape ceașca.

– S-o vadă pe Lila?

– Bineînțeles.

Imediat, se hotărî. Va pleca. Să se întoarcă în Anglia? Cu siguranță, nu. În orice caz, să fugă de Africa și de Todd Dillman. După safari, îl va anunța pe Coult că nu va putea accepta moștenirea...

În zilele următoare, mica lume a minei fu cuprinsă brusc de un vânt de nebunie. În fiecare seară, se organizau petreceri dansante, cocteiluri, băi la miezul nopții în râu... Romy fu invitată la familia Crowther pentru a sărbători cei șaisprezece ani ai lui Jill, fiica mai mică.

Știind că era vorba despre o reuniune intimă și relaxantă, nu se gândi în alegerea ținutei. Niște pantaloni din pânză ușoară și o bluză din stambă și era gata.

Se împrietenise cu cele două fete mai mari ale familiei Crowther, care o considerau un fel de soră mai mare. Sosind, Romy urcă direct în camera lor, cu un cadou mic pentru Jill. Aceasta își păstrase încă rotunjimile de copilă și un chip vesel, presărat cu pistrui. Patti, la optsprezece ani, era o tânără brunetă încântătoare, care avea idei ferme despre dragoste și căsătorie.

– Îți imaginezi, Romy, că fratele meu Leo n-are decât cinci ani? Mi se pare anormal să ai copii la patruzeci de ani.

Tânăra femeie zâmbi.

– Mai târziu, poate îți vei schimba părerea. Să ai copii târziu îți permite să-ți păstrezi caracterul tânăr. Părinții tăi au un aer foarte fericit.

– Am fost îngrozită să descopăr că mai dorm încă în același pat! continuă Patti, în timp ce se admira în oglindă. Spune-mi, vei moșteni într-adevăr mina? Ce vei face cu acei bani?

– În locul ei, eu mi-aș oferi o rochie încrustată în întregime cu diamante! interveni Jill.

– Ce proastă ești! Ar fi răpită imediat ce ai ieși afară!

Cele două surori părăsiră încăperea râzând zgomotos. Romy le urmă, brusc îngrijorată. Această unică frază fu în măsură să-i amintească de scrisorile de amenințare.

Jill era regina zilei. Mergea de colo-colo, foarte grațioasă, oferind sanvișuri și băuturi. Romy se străduia cât putea să pară veselă. I se alătură lui Patti, care se distra cu frații săi. Preferatul său era Leo. Cu el, cel puțin, nu se temea că râsul îi va suna fals.

Deodată, îl auzi pe copil scoțând un strigăt de bucurie. Se întoarse și-l văzu pe Todd Dillman, care tocmai îl cocoțase pe umerii săi. Așadar, se întorsese de la Johannesburg... Purta pantaloni de culoare deschisă și o cămașă bleumarin, deschisă la gât.

– Todd! Ce mi-ai adus de aniversare? exclamă Jill aruncându-i-se în brațe.

Cu un zâmbet enigmatic, el scoase din buzunar un pachet foarte mic, învelit în hârtie aurie.

– Ești norocoasă! exclamă Patti cu o mină invidioasă.

După ce luă de pe bufet o bucată mare de prăjitură cu ciocolată, Todd se apropie de Romy. Ochii verzi o măsurară din cap până în picioare, cu amuzament.

– Ce face viitoarea noastră moștenitoare? Ai aerul că te distrezi... remarcă el, continuându-și drumul.

Romy ar fi vrut să moară, să dispară pentru totdeauna.

– Todd, vino să dansezi cu mine, strigă Patti, aruncându-i o ocheadă languroasă.

Se alăturară grupului de dansatori. Todd era un cavaler minunat și tânăra fată se lăsa condusă cu ochii închiși, cu capul dat pe spate, punându-și în evidență gâtul fin și bronzat. Inima lui Romy se strânse când văzu brațul lui Todd îmbrățișând cu tandrețe talia suplă a lui Patti. Oare căuta încă s-o uite pe Lila?

Avea impresia că această petrecere nu se mai termina. Din fericire, putu să dispară în urma unui grup de invitați. Părăsind casa, îl văzu pe Todd într-o discuție animată cu Martin Crowther, așa că mare îi fu surpriza văzându-l apărând lângă ea în clipa în care se urca în camion...

– Venisem să mă asigur că mașina mea nu blochează drumul, spuse el zâmbind.

Evident, era o scuză, deoarece Romy avea loc destul să întoarcă.

– Copiii Crowther sunt într-adevăr foarte simpatici, reluă Todd, deoarece ea nu răspunse.

– Pari sensibil mai ales la farmecele fiicei lor mai mari, remarcă Romy pe un ton caustic.

Ochii verzi ai lui Todd se ațintiră asupra ei cu duritate.

– Patti va fi într-o zi o soție extraordinară.

De ce propria voce i se părea atât de stridentă? De ce rămânea acolo, fascinată de privirea lui Todd, în loc să plece foarte repede?

Deschizând portiera camionului, făcu să zboare o bucată mică de hârtie albă. Alt mesaj! Inima încetă să-i bată.

– Ia te uită, ce este asta? întrebă Todd fără să-i remarce paloarea obrajilor. Un admirator înflăcărat? Ei bine, citește! Acest tânăr bărbat trebuie să fie prea speriat pentru a-ți propune o întâlnire prin viu grai.

Romy parcurse mesajul cu privirea; deodată, Todd o văzu clătinându-se.

– Ce se întâmplă?

Ea încercă să glumească.

– Oh, nu este nimic. Un nebun care încearcă să mă sperie.

Todd îi smulse hârtia din mâini.

„Te expui la primejdii rămânând încă aici. Dacă ții la viață, pleacă, atâta timp cât mai poți".

Todd făcu o grimasă.

– Ei bine! Această persoană nu te iubește prea mult! Ai mai primit și alte amabilități de acest gen?

Romy scoase celelte două hârtii din buzunar.

– Le-am păstrat pentru a compara scrisul, spuse pe un ton indiferent.

Todd le citi cu atenție.

– Am impresia că omul nostru vrea bani. Mi se pare un lucru serios.

Romy urcă în camion, închise portiera și lăsă în jos geamul.

– Cred mai degrabă că este cineva care caută să se amuze.

– Oricum, te-a luat drept țintă, bombăni Todd.

Părea că-l frământă ceva. Își încruntă sprâncenele și-și strânse ochii.

– Mâine te duci la acel safari. Asta mă necăjește mult. Nu se știe niciodată...

Romy râse scurt.

– Visez la el de săptămâni întregi, Todd! Te asigur că-ți faci griji degeaba. Sincer, cine ar putea să-mi vrea răul?

– Este ceea ce mi-ar plăcea să știu...

Seara, mai târziu, Coult îi telefonă s-o anunțe că Todd Dillman se hotărâse să participe la safari.

Capitolul 12

Mica trupă porni la drum a doua zi dimineață în zori. Bărbații împrumutară camioanele solide, cu prelată, de la mină. Coult venise cu credinciosul său Aaron și cu Romaano, grădinarul. În clipa în care se urcă în Land Rover, Romy se dădu deoparte, pentru a-i ceda scaunul din față.

– Nu, nu, rămâi lângă Todd. Vei profita mai bine de peisaj, făcu el cu o privire malițioasă.

Ea îl ascultă docilă. Todd purta o cămașă kaki și un șort de aceeași culoare. Părul încă ud i se ondulase pe frunte. Era proaspăt ras și tânăra femeie putea inspira parfumul ușor de plante indiene al apei sale de colonie.

Părăsind drumul care mergea de-a lungul râului, convoiul porni în direcția pintenilor stâncoși care limitau orizontul, umbre ce băteau în albastru în lumina pâcloasă a zorilor. Coult se aplecă peste umărul lui Todd.

– Ne-am gândit că smârcurile secate, acolo spre est, vor fi un loc excelent pentru așezarea corturilor.

– Da, cunosc locul, încuviință Todd.

Pentru a-i face plăcere bătrânului său prieten, Romy se sili să-și păstreze zâmbetul și să se intereseze de peisaj. Bietul Coult! Încă nu știa că-l va părăsi! Îi va anunța asta cu toate menajamentele posibile, după safari.

Ajunseră la locul ales pentru tabără și începură să monteze corturile la poalele unui versant stâncos. Terenul era presărat cu locuri desfundate de ploi; adunaseră apa din ploile torențiale care se abăteau uneori asupra regiunii.

Așezați la umbra salcâmilor, vânătorii verificau buna funcționare a puștilor. Prevăzuseră să se odihnească mai întâi și apoi, la începutul după-amiezii să pornească pe jos.

Pe la ora unu, peste tabără se împrăștie un delicios miros de friptură.

– Sunt foarte mulțumit că ai venit cu noi, Todd, spuse Coult, tăind cu grijă o pulpă de pui. Și nu sunt singurul, nu-i așa, Romy?

Aceasta nu răspunse și-și vârî nasul în farfurie. Băură apoi o cafea, așezați în cerc pe iarba vestedă. Pentru a lupta împotriva somnului care o chinuia, Romy se hotârî să spele vasele. Observă deodată că-și uitase paharul de plastic în iarbă. Se întoarse din drum și observă, bine înfășurată, o bucată de hârtie în pahar. Sângele îi îngheță în vine, deoarece un lucru era sigur: omul făcea parte din expediție.

Aruncă pe furiș o privire în împrejurimi; după toate aparențele, nu era nimic anormal. Romy derulă repede bucata de hârtie. Cuvintele îi jucau în fața ochilor: „Poate vom putea sta de vorbă. Ia-o pe potecă în linie dreaptă un kilometru și oprește-te la primul grup de copaci uscați".

Tânăra femeie strecură bucata de hârtie mototolită în buzunarul șortului și se gândi. Mai ales, nu trebuia să-i strice

ziua lui Coult. Poate avea timp să se ducă la întâlnire și să se întoarcă, fără ca nimeni să-i observe absența. Și apoi, oricum dorea să vadă cine o persecuta astfel și să pună capăt acestei afaceri sordide.

Se strecură neobservată până la locul de parcare, unde erau garate camioanele. Din păcate, Frank Marson era de pază, fumând liniștit o țigară. Îi veni o inspirație și se îndreptă spre el, cu fruntea sus.

– Pot să-ți împrumut camionul, Frank? Vreau să fac o mică plimbare.

Frank, o namilă blondă, roșu la față, o cercetă cu curiozitate.

– Nu este un loc pe unde să te plimbi de una singură, Romy. Îi voi cere unuia dintre servitorii indigeni să te însoțească.

– Nu, nu, mulțumesc, spuse ea grăbită. Nu-mi trebuie decât câteva minute. Mi-ar... plăcea să culeg niște flori pentru Coult.

Probabil tonul său păruse deosebit de convingător, deoarece bărbatul de gardă dădu din cap.

– Bun, de acord. Dar fă-o repede.

Era de preferat să alerge la camion, înainte ca el să-și schimbe părerea. După ce ieși din tabără, apăsă pe accelerație, ridicând în urmă un nor de praf. Parcurse aproximativ un kilometru pe poteca plină de șleauri, gară camionul la umbra unor stânci mari, apoi porni pe jos până la grupul de copaci uscați. Începea așteptarea. După un timp, Romy își duse mâna în fața ochilor și scrută orizontul: tot nimemi. Bărbatul o spiona probabil de departe, prin binoclu. Se afla în mijlocul unui fel de arenă, înconjurată de ierburi înalte și de arbuști piperniciți.

Timpul parcă se oprise. Tânăra femeie nu era conștientă decât de țârâitul exasperant al greierilor și de pâcla de căldură plutind deasupra pământului. Ajunsă la capătul răbdării, tresărea la cel mai mic foșnet de iarbă. Brusc, remarcă un ciudat fir de fum ce se ridica spre cer la aproximativ o sută de metri de ea. Încremenită de stupoare, Romy își dădu seama în câteva secunde că era vorba într-adevăr de un incendiu. În câteva clipe, savana luă foc.

Pământul începea să tremure. Un bubuit ciudat de tunet se auzea în depărtare. Un nor de praf ocru se ridică la orizont. Îngrozită, incapabilă de cel mai mic gest, tânăra femeie văzu desfășurându-se spre ea hoarde de animale înnebunite, ce fugeau de flăcări. Turme de zebre, antilope și girafe loveau pământul cu copitele.

Niște cuvinte începură să-i danseze prin fața ochilor măriți de groază: „un accident se întâmplă atât de repede". Din gâtul uscat izbucni un urlet lung. Deodată crezu că vede... nu, era imposibil... Ba da! Land Roverul care sosea cu toată viteza pe poteca plină de hopuri. În jurul ei, animalele îngrozite făceau să zboare pământul de sub copite. Va fi trântită, călcată în picioare înainte să i se vină în ajutor... Privirea i se încețoșă. Va muri acolo, în savană, strivită de copitele ucigașe, la câțiva metri de bărbatul pe care-l iubea. Și apoi, brusc, un strigăt, o mână întinsă.

Todd striga cuvinte de neînțeles. O prinse de mână și-o trase până la Land Rover. Nu avu timp decât să se culce peste ea; o turmă de bivoli trecea deja pe lângă ei, într-un vacarm îngrozitor. Romy își astupă urechile. Îngrozite, animalele săreau peste vehicul. O ploaie de nisip, de pământ și de pietre se abătu asupra lor. Începuseră să se sufoce, dar treptat, vacarmul se estompă. Ridicară capetele și văzură în depărtare ultimele trupe de zebre îndepărtându-se la trap.

– S-a pornit vântul, gâfâi Todd. Focul se va întinde de la sine.

Se ridică încet, își scutură cămașa de praf și o ajută pe tânăra femeie să se pună pe picioare. Ușurarea și mânia i se citeau în ochi.

– Ești complet nebună! Ce idee să vii aici, când știai că ți se vrea viața!

Romy își luă capul în mâini și izbucni în plâns.

– M-am săturat! Nu vreau această moștenire! Unde este Coult? Vreau să-l văd imediat...

– Liniștește-te. Îl vom găsi pe omul nostru.

– Nu este vorba despre asta!

El o prinse blând de umeri.

– Privește-mă, Romy! Ce este?

Ridică spre el ochii încețoșați de lacrimi, și-și puse capul pe pieptul său.

– Of, Todd sunt atât de nefericită!

– Poate te pot ajuta...

Îi ridică bărbia cu vârful degetului arătător și o sărută ușor pe buzele uscate.

– Eve Dillman, făcu el pe un ton visător. Consider că este un nume frumos. Ce părere ai?

Romy avu impresia că inima îi explodează în piept. Buzele li se întâlniră într-un sărut nebun, sălbatic, pasionat.

– Cum ai ghicit unde am plecat? îl întrebă ea când își veniră în fire.

– Te-am căutat peste tot, spuse el cu o grimasă. Frank Marson a început să se neliniștească văzând că nu te-ai întors. De altfel, l-am înjurat copios că te-a lăsat să pleci. Am cercetat peisajul din binoclu, am văzut focul, goana animalelor și până la urmă te-am reperat.

Romy se înfioră.

– Am primit o altă scrisoare anonimă...

– Eram sigur de asta. Spune-mi, oare Coult nu are un văr la Johannesburg? întrebă Todd scărpinându-se în cap.

– Ba da. El o fi în spatele acestei afaceri?

– Este posibil. Veștile circulă repede în regiune. Dar trebuie să aibă un intermediar în Vukasi.

Romy pocni din degete.

– Am ghicit! Romaano! El îmi știe bungaloul. Merge deseori la Johannesburg să cumpere plante și flori. Și astăzi este aici! Dar sunt sigură că nu el a pus focul...

– Nu. Bărbatul în chestiune a făcut-o el însuși. A plecat probabil în fugă văzând că se pornește vântul.

– Unde este Coult?

– N-am vrut să mă însoțească. Așa cum îl cunosc, probabil tocmai ne urmărește prin binoclu.

– Va fi deziluzionat când îl voi anunța că îi refuz moștenirea...

Răspunsul lui Todd o luă prin surprindere.

– Nu cred. Ne-am văzut des în ultimul timp și am vorbit despre tine. Îi era teamă că toată această avere să nu fie un obstacol între noi.

Brusc, strănută.

– Ce praf! Mi-ar plăcea să mă spăl puțin!

În spatele Land Roverului, descoperiră un lighean din plastic și o canistră cu apă. Își spălară cămășile și se stropiră cu niște apă. Romy își spălă și-și pieptănă părul lung, apoi îl lăsă să fluture pe umeri, în cascadă albăstruie.

Cuibărită pe umărul lui Todd îi puse în cele din urmă întrebarea ce-i stătea pe suflet.

– Todd... vorbește-mi de Lila.

– Oh, este o poveste foarte simplă. A fost întotdeauna îndrăgostită de Peter, dar nu suporta că el își iubea atât de

mult meseria. A încercat să-l facă gelos, afișându-se cu mine. La început, i-am făcut jocul, crezând că asta îi va ajuta să vadă mai limpede în ei înșiși. Și apoi... ai venit tu să complici lucrurile!

– În seara recepției de la familia Marson?

– Exact. Lila găsea firesc să se învârtească în jurul meu, dar când te-a zărit cu Peter, a văzut roșu. A crezut că s-a îndrăgostit de tine.

– Ai vești despre ea?

– Starea i se ameliorează pe zi ce trece. Peter este la căpătâiul ei. Pentru a nu-ți ascunde nimic, i-am auzit vorbind despre viitoarea lor căsătorie...

– Așadar, va părăsi domeniul Rosedale, concluzionă Romy cu tristețe.

Todd zâmbi ușor.

– Coult îmi va reproșa că i-am trădat secretul, dar... se gândea să-ți facă o surpriză: a cumpărat casa. De aceea am fost la Johannesburg. Coult voia să fie sigur că Lila nu și-l mai dorește.

– Este minunat! Vei putea continua să lucrezi acolo!

– Pentru totdeauna. Imaginează-ți că bătrânul Coult s-a hotărât să se instaleze acolo!

Căzu brusc într-o lungă visare.

– Romy, îți datorez scuze. Am fost într-adevăr foarte nesuferit cu tine, spuse el, prinzându-i o buclă a părului între buze. Păreai atât de îndrăgostită de meseria ta. Eram aproape gelos!...

– Vorbind despre gelozie, exclamă Romy cu un aer fals inocent, păreai foarte fericit într-o zi, dansând cu Patti Crowther...

– Visam că erai în brațele mele, mărturisi el, sărutându-i vârful nasului.

– Atunci, de ce acea răceală, în ziua aceea, la Rosedale?

– Nu mă vedeam căsătorit cu moștenitoarea unei mine de diamante... Dar nu voiam să-i zădărnicesc planurile lui Coult.

– Și te vei căsători cu Romy, mecanicul?

– Nu, m-am îndrăgostit de o femeie tânără și frumoasă care se numește Eve. Este îmbrăcată în rochii încântătoare și când merge, se pare că dansează...

Romy nu putea crede în această fericire atât de reală, atât de palpabilă. Ridică spre el o privire în care strălucea o iubire nesfârșită.

– Bietul Coult, murmură ea, safariul său n-a mai avut loc...

El îi arătă o turmă de gazele, cu ochii umezi, care începuseră din nou să pască liniștite.

– Gândește-te la toate aceste animale care au scăpat de gloanțele vânătorilor. Îți datorează recunoștință!

În depărtare, ultimii nori de fum dispăreau pe cerul albastru. Curând, va apărea Luceafărul. Cea mai strălucitoare dintre stele.

Sfârșit